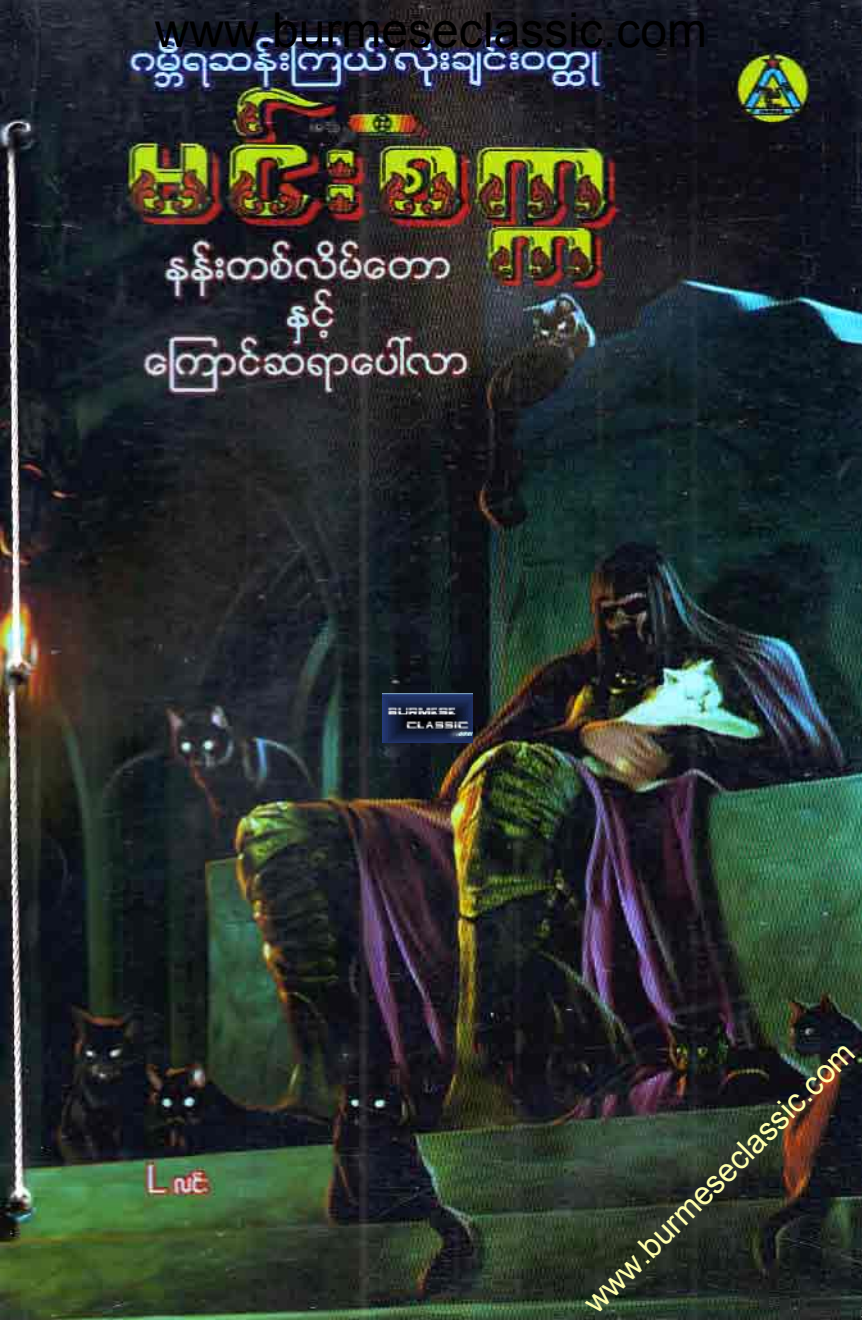

မင်းသားကြီး နန်းတစ်လိပ်တော နှင့် ကြောင်ဆရာပေါ်လာ

BURMESE
CLASSIC

၂၀၁၆

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

မင်းစက္က- နန်းတလိပ်တောနှင့် ကြောင်ဆရာပေါ်လာ

ဇူလိုင်လ ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ပထမအကြိမ်

အတွင်းနှင့်မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ဒေါ်ခင်ချိုချိုဖြင့် (ကောင်းဆိုးအောင်ဆက်)

အမှတ်(၅၂/ခ)၊ ရွှေယင်းမာလမ်း၊

၁၃-ရပ်ကွက်၊ ရန်ကင်း။

အုပ်စု - ၅၀၀

စီစဉ်သူ - ကိုလှနိုင်(မြိတ်)၊ ၀၉-၅၀၃၁၀၃၄

ထုတ်ဝေသူ

ဦးလှနိုင်(မြိတ်စာပေ)

အမှတ်(၆၆)၊ ဝိသုဉ္ဇမလမ်း၊

ကြည့်မြင်တိုင်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး

နဂါးစာပေ (မန္တလေး)

ထွန်းဦးစာပေ(မန္တလေး)

အခန်းစဉ်

- ၁ ထူးတဲ့လူတစ်ယောက်
- ၂ ဘဝအစွဲကြောင့်
- ၃ မိတ်ဖွဲ့လိုသူ
- ၄ အမှောင်မျက်လုံးများ
- ၅ ကိုယ်ပျောက်ကြောင်
- ၆ မကျေပွဲနွဲ့ကြခြင်း
- ၇ ယုန်ထောင်ကြောင်မိ
- ၈ ထူးတဲ့ဝါးတောဆီသို့
- ၉ တောထဲက စေတီတစ်ဆူ

- ၁၀ ပျောက်ကွယ်သွားသော မြင်ကွင်းများ
- ၁၁ နှုတ်ဆက်ည
- ၁၂ နောက်တစ်ခေါက်
- ၁၃ ကံကောင်းလို့မသေ
- ၁၄ ကြောင်ကို ကြောင်လိုခေါ်သူ
- ၁၅ ရှေးဟောင်းယာဇ်ဘုရားကျောင်းပျက်ကြီး
- ၁၆ ကျောက်သွေးရည်
- ၁၇ တကောက်ကောက်ရန်ငြိုး
- ၁၈ တောကြောင်ရိုင်းကြီးကို အသံပေး၍ခေါ်ခြင်း
- ၁၉ ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးအိန်ဂုံး
- ၂၀ လရောင်အောက်ကခေါ်သံလား

(၁)

ထူးတဲ့လူတစ်ယောက်

လူနစ်ယောက်သည် တောလမ်းလေးအတိုင်း ခြေလှမ်း ခပ်
 သွက်သွက်ဖြင့် လျှောက်နေကြသည်။ တစ်ယောက်မှာ ဂျင်းဘောင်းဘီ၊
 ဂျင်းအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ အမဲလိုက်သူများ ဆောင်းသည့်
 ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည်။ သို့သော် သူသည် အမဲလိုက်သမား
 မဟုတ်။ မုဆိုးမဟုတ်ပါ။ တစ်ယောက်ကတော့ စွတ်ကျယ်လက်စကနှင့်
 လုံ့လည်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဦးထုပ်ဆောင်းမထား။ ကျောထက်မှာ
 မြားစူးများတစ်ဝက်နီးပါးထည့်ထားသော ကျည်တောက်တစ်ခုကိုလွယ်

ပိုးထားသည်။ လက်ထဲမှာတော့ ဒူးလေးတစ်လက်ကို ကိုင်ထားသည်။
ဘယ်ဘက်ပရုံးမှာ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို လွယ်ထားသည်။
ထမင်းထုပ်ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ပိုးတိုင်ရွာမှ ဝေလီဝေလင်းလောက်
ကပ်ပင် စပြီးတော့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ရိုးမတောထဲကိုရောက်တော့
မိုးစင်စင်လင်းလျက်ရှိနေလေပြီ။

“မင်း . . . မောနေပြီလား . . . မင်းဆွေ၊ နည်းနည်းတော့
လျှောက်ရဦးမယ်ကွ”

“ငါ . . . မမောပါဘူးကွ။ ကောင်းကောင်းလျှောက်နိုင်ပါတယ်။
မင်းက ငါ့ကို အထင်သေးလို့ပြောတာလား စောအယ်လူး”

“ဟာကွာ . . . မဟုတ်ပါဘူး။ မေးကြည့်တာပါ။ မင်း သက်လုံ
ကောင်းမှန်း သိသိပါတယ်။ မင်းတို့မြို့မှာတော့ ဘယ်သွားသွား ဘယ်
လာလာ အနေယာဉ်၊ အမြန်ယာဉ်တွေက ရှိပြီးသား။ သည်မှာတော့
နွားလှည်းတောင် အနိုင်နိုင်။ အိမ်တိုင်းရှိတာ မဟုတ်ဘူးကွ”

“ငါကတော့ မြို့မှာ ကားအမြဲစီးတဲ့ကောင်မို့လား။ မင်းကတော့
ကွာ ငါ့ကို အထင်ကြီးနေပြန်ပါပြီ”

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ . . . မြို့သားဆိုတော့ တောကလူတွေ
က အထင်ကြီးကြတယ် မောင်ချေ။ ဒါကတော့ သဘောပေါက်”

“အေးပေါ့ကွာ။ ဒါကလည်း မင်းတို့ရဲ့စေတနာကိုး”
စောအယ်လူးက မင်းဆွေကို ညှာပြီးတော့ လျှောက်သည်။
မင်းဆွေက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မညှာ။ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သည်။

သို့သော် စောအယ်လူးထင်သလို မင်းဆွေမှာ မောပန်းခြင်းမရှိပါ။ သူ
သည် အားကစားလိုက်စားသူဖြစ်ခြင်းကြောင့် သက်လုံကောင်းသူ ဖြစ်
သည်။ ထို့ကြောင့် စောအယ်လူးသည် မင်းဆွေကို စိတ်ချလက်ချ ရှိ
သွားခဲ့ရလေသည်။ မကြာမီ တောအုပ်ကြီးတစ်ခု၏အတွင်းသို့ ဝင်လာ
ခဲ့ကြသည်။ မင်းဆွေသည် အနည်းငယ်တော့ သိမ်ငယ်သလိုလို၊ ကျော
မလုံသလိုလို ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ သူ့မှာ လက်နက်ဆို၍ အပ်တိုတစ်
ချောင်းပင် မပါ။ တောကောင်ရိုင်းကြီးများနှင့် မတော်တဆတွေ့ခဲ့လျှင်
ဟူသောအတွေးက ဝင်လာခဲ့သည်။

“ခုနေများ ကျားတစ်ကောင်နဲ့တွေ့ရင် ငါ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”
စောအယ်လူးသည် မုဆိုးစစ်စစ်မဟုတ်ပေ။ အပျက်တမ်းမုဆိုး

တစ်ဦးသာဖြစ်သည်။ သားကောင်ကြီးများကို ဖမ်းဆီးဖူးသည့် အတွေ့
အကြုံက မရှိ။ သားကောင်ငယ်များကိုသာ ဖမ်းဆီးတတ်သူဖြစ်သည်။
သူကော တောကောင်ကျားရိုင်းလိုကောင်မျိုးနှင့် တွေ့ရင် ဘာမှတတ်နိုင်
မှာမဟုတ်ဟူသော စိုးရိမ်စိတ်က တဖွားဖွားနှင့်ပေါ်လာခဲ့ပြန်လေသည်။

တောကလည်း မှောင်နေ၍ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်က
ချောင်းခြောင်းနေလျှင် မခက်ပါလား။ ရန်မူတိုက်ခိုက်လာခဲ့လျှင် . . .

“မင်းဆွေ”
“ဟင် . . . ဘာ . . . ဘာလဲ . . . စောအယ်လူး”
အမှတ်တမဲ့ခေါ်လိုက်သော စောအယ်လူး၏အသံကြောင့်
မင်းဆွေတစ်ယောက် ဆက်ခနဲဆိုဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ လန်ဖျပ်သလို ပြန်

ပြီးတော့ မေးမိလိုက်သည်။

“မင်းဆွေ... မင်းက ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲကွ။ အသိကြီးက”

“ဘာ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ။ မင်းက ငါ့ကို ခေါ်မယ်ဆို တာတောင် အသိမပေးဘူး”

“ဟကောင်ရ... မင်းနာမည်ကိုခေါ်တာပဲ ငါက ကြိုပြီးတော့ အသိပေးနေရဦးမှာလားကွ။ ဧကန္တ မင်းကတော့ တစ်နေရာကို စိတ် လွင့်သွားတယ်မှတ်တယ်... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား”

စောအယ်လူးက ရယ်လိုက်သည်။ မင်းဆွေကလည်း ရော ယောင်ပြီးတော့ ရယ်မိလိုက်သည်။

လွန်စွာမှ ကြီးမားလှသော ကညင်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ပင်ခြေမှာ ရွက်ခြောက်များက ဖြန့်ကြဲလျက်ရှိနေ ကြသည်။ စောအယ်လူးက အမြင့်ဆီကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ မော့ကြည့်လိုက်ရာ လင်းဆွဲကြီးများကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ အကိုင်း များတွင် ခြေထောက်များကို ဖောက်ထိုးချိတ်ကာ ငြိမ်သက်နေကြသည်။ နေ့ဘက်တွင် လင်းနီများက အနားယူအိပ်စက်ကြသည်။ ညဘက်တွင် အစာရှာကြသည်။ ညဉ့်ဘက်တွင် ကျက်စားကြမည့်သတ္တဝါများ။

“ဒေါင်”

၆

ဗူးလေးသံက ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ချက်ချင်းပင်လျှင် လင်းနီ တစ်ကောင်က အောက်ကို ပြုတ်ကျလာခဲ့လေသည်။

“ဘုတ်”

မြေပြင်ပေါ်ကို ကျလာခဲ့သော လင်းနီသည် မြားတန်းလန်းနှင့် ဖြစ်၏။ လင်းနီ၏ခေါင်းသည် ခွေးခေါင်းနှင့်တူသည်။ ပစ်ချခံလိုက်ရသော အကောင်က ကြီးသည်။ စောအယ်လူးက နောက်ထပ် သုံးကောင် ထပ် ပြီး ပစ်ချလိုက်သည်။ အချက်တိုင်း ပစ်မလွဲ။ မြားတံများကို နှုတ်ပြီး လင်းနီအသေကောင်များကို လျှော်ပင်မှ အခေါက်ကိုခွာပြီး လျှော်ကြီး နှင့် ဖောက်ကာသီလိုက်သည်။ စောအယ်လူးလုပ်နေသည်ကို မင်းဆွေ က စိတ်ဝင်စားစွာနှင့် ကြည့်နေသည်။

“သည်သတ္တဝါတွေက သစ်သီးတွေပဲ စားကြတာကွ။ ချက်စား ရင် အရသာရှိတယ်။ အဲဒါသားစားရသလိုပဲကွ”

“မင်းက လင်းနီမှဆိုးပဲ”

“အဲဒါ... ငါက အလွယ်ဆုံးအကောင်ကို ရွေးပြီးပစ်လို့ အထင်သေးစကားပြောတာလား။ မင်း ငါ့နောက်ကိုလိုက်ရရင် ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ တွေ့တဲ့အကောင်လောက်နဲ့ပဲ ကျေနပ်လိုက်ရတာပါ ကွာ။ ကဲ... လာ”

စောအယ်လူးသည် လင်းနီတွဲကြီးကို ပခုံးမှာ လွယ်လိုက်ပြီး ရှေ့ကိုဆက်လျှောက်သွားရသည်။ ထမင်းထုပ်အိတ်ကို မင်းဆွေက လက်ပြောင်းလက်လွှဲယူလိုက်ရသည်။

“ကဲပါကွာ... မထူးပါဘူး။ သည်အကောင်တွေကို သည်မှာ ပဲ ဖျက်ပြီး စားရင်းရှင်းလိုက်ကြမယ်”

စောအယ်လူးက လက်တွေ့သမား။ မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ပင်

ကြီးတစ်ပင်အောက်မှာ လင်းနို့အသေကောင်များကို ဖျက်ကာ တံစိုထိုးပြီး စီးကင်သည်။ စီးအားကောင်း၍ မကြာမီမှာပင် ကျက်သွားခဲ့သည်။ ထမင်းထုပ်ကို ဖြေကြသည်။ မလှမ်းမကမ်းမှာ စမ်းချောင်းဝယ်လေးတစ်ခုရှိသည်။ ဝါးတစ်ပင်ကို ခုတ်ပြီး ဝါးဆစ်ပိုင်းများလုပ်ကာ ရေခဲနှေးတစ်အိုးကြိုလိုက်သေးသည်။ လက်ဖက်ခြောက်ကတော့ မရှိ။ ထမင်းထုပ်ထဲမှာလည်း ဆတ်သားခြောက် စီးကင်ကို မွေ့လေးဖြစ်အောင် ထုထားပြီး ပဲဆီဆမ်းထားတာလည်း ပါသေး၏။ လင်းနို့သားစီးကင်ကို ချက်ချင်းတော့ မစားရဲ။ စောအယ်လူး စိတ်မကောင်းဖြစ်မည်စိုး၍ မရဲတရဲနှင့် စမ်းပြီးစားကြည့်သည်။ နောက်တော့ အရသာတွေ့သွားကာ စားဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် တောထဲတောင်ထဲမှာ ဖြစ်သလို စားရသည့် တိုင် မြိန်၏။ လက်ဖက်ခြောက်မပါသော ရေခဲနှေးကြမ်းကလည်း ထမင်းကို ပိုပြီးတော့ မြိန်စေ၏။ ဝမ်းပြည့်သွားပြီဖြစ်၍ တစ်ခဏနားကာ စောအယ်လူးက မြို့မှ မင်းဆွေ ဝယ်လာသော ဆေးပြင်းလိပ်ကို ခဲ၍ ဇိမ်ယူနေလိုက်သေးသည်။ တော်တော်လေးကြာမှ ထိုနေရာကနေ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

“ ဝု . . . အိ . . . အိ . . . အိ ”

မျောက်အော်သံက သစ်ပင်ကြီးထက်ဆီမှ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။ သို့သော် အကောင်များကိုတော့ မမြင်ရ။ ပင်ယံထက်သစ်ရွက်သစ်ကိုင်းတွေ၏ နောက်ကွယ်မှာ ပုန်းအောင်းနေကြသည်။ သူတို့သည် လူသံကြား၍ လူမြင်မခံကြဘဲ ရှောင်ပုန်းနေကြခြင်းပင်။ သို့သော် စောအယ်လူးက မျောက်များ၏သဘာဝကို သိပြီးသား။ ထို့ကြောင့် ပင်ယံ

၁၂

ထက်ဆီကို မော့ကာကြည့်လိုက်သည်။ မင်းဆွေကလည်း အလိုက်သိ
စွာဖြင့် ငြိမ်နေမိသည်။

အတော်မြင့်မြင့်ရှိ အကိုင်းတုတ်တုတ်ကြီးပေါ်မှာ ထူထဲသော
အကိုင်းအခက်၊ ပင်ရွက်များ၏နောက်တွယ်၍ လှုပ်ရှားမှုကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။ မည်မျှပင် လုံခြုံအောင် ပုန်းအောင်းနေပါစေ ပင်ရွက်တွေကြားမှ
မျက်လုံးနှစ်လုံးကို စောအယ်လူး တွေ့လိုက်ရသည်။ လှုပ်ရှားနေကြ
သော မျက်လုံးများ၊ ထို့ကြောင့် ကျည်တောက်ထဲမှ မြားစူးတစ်ချောင်း
ကို ယူလိုက်ကာ ဒူးလေးညှို့မှာ တင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဒူးလေးကို
ပန်းမှာထောက်ကာ သစ်ပင်ထက်ဆီကို လှမ်းချိန်လိုက်၏။ လက်ညှိုးက
မောင်း(ခလုတ်) ဆီကို ရောက်သွားသည်။ ခိုထားသော မျက်လုံး
တစ်လုံးက ဖွင့်ထားသောမျက်လုံးတစ်လုံးအတွက် ချိန်သားကိုက်သွား
စေသည်။ မောင်းကို ဖြုတ်ချတော့မည်အပြုတွင် . . .

“ထောင်း”

ညှို့မှ အားကောင်းစွာထွက်သွားသောအသံ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဖရဲ . . . ရှိ . . . ရှိ”

အကိုင်း၊ အရွက်များကို ပွတ်တိုက် ဖြတ်သန်းကာ အောက်
သို့ ပြုတ်ကျလာသော မျက်ထီးကြီးတစ်ကောင်၊

“ဘုတ်”

မြေပြင်ပေါ်ကို အရှိန်ဖြင့်ပစ်ကျသွားသည်။ သူတို့နှင့် ဆယ်စေ

အကွာလောက်မှာ ရင်ဝဲမြားတန်းလန်းနှင့်သတ္တဝါ။ စောအယ်လူး၏ အံ့
အားသင့်မှုမျက်နှာ မင်းဆွေက တအံ့တကြဲ။ သူ့ဒူးလေး၏ခလုတ်ကို
ဖြုတ်ချလုဆဲဆဲမှာ မည်သူက ပစ်ချလိုက်သလဲ မသိ။

“ငါ့ထက်ဦးသွားတဲ့သူရှိတယ်”

စောအယ်လူးက လေသံနှင့်ပြောလိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်
ကိုလည်း စောင်းငဲ့ပြီးတော့ကြည့်လိုက်သည်။ မည်သူ့ကိုမှ မှတွေ့။
မျောက်ကြီးကို စောအယ်လူးနှင့် တစ်တွန့်လောက်ဦးခင်စွာပစ်ခတ်လိုက်
သောသူမှာ မည်သူနည်း။ လက်သည်ကို မျှော်လင့်နေဆဲမှာပင် . . .

“အယ်လူး . . . ငါ ပစ်လိုက်တာကွ”

အသံတစ်သံက ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး
အသံထွက်ပေါ်လာရာဆီကို လှည့်ကြည့်မိလိုက်ကြသည်။ မတွေ့ရပါ။
မင်းဆွေသည် ထူးခြားမှုရှိသောအသံကြောင့် စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။
ဆိုအသံမျိုးကို သူ တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါ။ လူတစ်ယောက်က ပြောလိုက်
သောအသံသည် ကြောင်တစ်ကောင်၏ ရင်ခေါင်းထဲမှ တွန်းထိုးပြီးတော့
အွက်လာသံနှင့် ဆင်ဆင်တူနေသောကြောင့်ပင်တည်း။

“ပေါ်လာ . . . မင်းမဟုတ်လား။ ဘယ်မှာလဲ ထွက်လာခဲ့လေ

အား”

စောအယ်လူးက လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ပြန်ဖြေသံထွက်ပေါ်

အလား။

“ပေါ်လာ . . . ထွက်လာခဲ့ပါကွာ။ မင်းကလည်း”

တစ်ခဏ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ . . .

“မင်း . . . မင်းဧည့်သည် . . .”

“ကိစ္စမရှိဘူး။ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ရတယ်”

စောအယ်လူးက ဖျောင်းဖျသလိုလို စကားဆိုလိုက်သည်။

မင်းဧဆွကတော့ ဘာမှနားမလည်။ ထိုသူသည် မိမိမသိသော လူတစ်ယောက်နှင့် ဆုံဆည်းရမည်ကို ရှက်ရွံ့နေသူလား။ လူကြောင်တစ်ဦးလား။ တွေး၍မှမဆုံးမီ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏အကွယ်မှ သဏ္ဍာန်တစ်ခုက ထွက်လာသည်။ ထိုနေရာသည် အမှောင်ရိပ်အနည်းငယ်ကျနေ၍ မျက်နှာကို သဲကွဲစွာ မမြင်ရ။

“လာလေကွာ . . . သည်ကို”

စောအယ်လူးက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေဟန်တူသော ထိုသူကို ထပ်ပြီးတော့ ခေါ်လိုက်သည်။ မင်းဧဆွပင်လျှင် ထိုသူကို အလိုမကျ ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။ ဒါလောက်တောင်ပင် လူတောထဲမတိုးချင်သူ ဖြစ်ရမှာမလားဟူ၍ ကြောင်လှချည်လားဟုပင်။

ထိုသူသည် စောအယ်လူးက ထပ်မံပြီးတော့ ခေါ်လိုက်မှပင် နေရာမှ တစ်လှမ်းချင်းပင် လျှောက်လာနေသည်။ သစ်ပင်ကြီး၏ အမှောင်ရိပ်မှ လွတ်မြောက်ကာ သူ့ကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် ထင်ရှားစွာပင် မြင်လာခဲ့ရသည်။ နီးသက်နီးလာသောအခါ မင်းဧဆွ၏မျက်လုံးများ

သည် ဝိုင်းစက်သွားခဲ့ရသည်။ မျက်လုံးနှစ်ဖက်လည်း မြင့်တက်သွားခဲ့ရလေသည်။

ပေါ်လာဆိုသူ၏မျက်နှာကို ထင်ရှားစွာမြင်လိုက်ရသောအခါ တအံ့တဩဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ သူ၏မျက်နှာသည် ကြောင်တစ်ကောင်၏ မျက်နှာနှင့် အနည်းငယ်တူနေသောကြောင့်ပင်။ လူသားတစ်ဝက် ကြောင်တစ်ဝက် ဖက်စပ်ကျနေသည့်အသွင်မျိုးပင်။ မျက်နှာပေါ်မှ ပါးမြိုင်းမွေးများသည် လူသာမန်တို့တွင် ရှိလေ့ရှိထဖြစ်သော်လည်း ကြောင်မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသကဲ့သို့ ခံစားရသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေး သုံးလေးပင်စီက နှုတ်ခမ်းအထက်တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ ကြောင်ကြောင်ကြားကြားနှင့်ရှိပုံ။ မေးစေ့မှာ အနည်းငယ်ပေါက်နေသည့် နှုတ်ခမ်းမွေးတိုနံနံအနည်းငယ်ကအစ။ သို့သော် သူသည် မျက်နှာက ထူးခြားသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သော်လည်း လူသားဆန်နေပါသည်။ မျက်သားလွှာ အလယ်တည့်တည့်မှာရှိသော မျက်ဆံအနက်ပေါ်တွင် ထင်ဟပ်လျက်ရှိသည့် အစက်အပြောက်ကလေးသည် မီးခိုးရောင်သန်းနေသည်။ ခန္ဓာတိုယ်က မြင့်မားသောအရပ်ရှိသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တောင့်တင်းသန်မာသည်။ ထွားကျိုင်းသူ။ သူသည် မီးခိုးရောင်ရှင်အင်္ကျီလက်ရှည်တို ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း လက်ခုံနှစ်ဖက်ပေါ်မှာ ပေါက်နေကြသော အမွှေးအမှင်များကို မဖုံးကွယ်နိုင်။ အောက်ပိုင်းကတော့ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် ညစ်ထေးထေး ကင်းဘတ်ဖိနပ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ အဝတ်

အစား၊ ဖိနပ်ကအစ ညှစ်ထပ်ထပ်နှင့်ပင်။

ပေါ်လာသည် မင်းဆွေက သူ့ကို အကဲခတ်နေသယောင်ရှိနေ သည့်အတွက် အနေရအထိုင်ရ ခက်သွားဟန်တူသည်။ မျက်နှာကို မသိ အသာ လွှဲထားလေသည်။

“ပေါ်လာ . . . ဒါ . . . ငါ့သူငယ်ချင်းပဲ။ ပြူးကလာလည်တာ။ မင်းဆွေတဲ့။ မှတ်ထား။ မင်းဆွေ သူက ပေါ်လာတဲ့။ မင်းလိုပဲ ခင်နေရ တဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပဲပေါ့ကွာ”

စောအယ်လူးက မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ ခုလိုတွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုပေါ် လာ။ ကျွန်တော့်ကို စောအယ်လူးလိုပဲ ခင်နိုင်ပါတယ်”

မင်းဆွေက ပေါ်လာကို လက်ကမ်းပေးသည်။ ပေါ်လာသည် မင်းဆွေ၏အပြုအမူကြောင့် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ သူ့ကို ခုလို ဖော် ရွေ့စွာဆက်ဆံလာလိမ့်မည်ဟု မထင်မိ။ ကြောင်အမ်းအမ်းလည်း ဖြစ် နေမိသည်။ ပြီးတော့မှ သတိရသွားသလိုဖြစ်သွားပြီး လက်ကမ်းကာ နှုတ်ဆက်မိလိုက်သည်။ လက်ဖဝါးချင်းဆုပ်ကိုင်မိသောအခါ ပေါ်လာ လက်ဝါးပြင်သည် ထူထဲစွာ နူးညံ့နေသည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။ မင်းဆွေက လိုလိုလားလားနှင့် မိမိကို လက်ခံလိုက်သည့်အတွက် ပေါ်လာ ခံစားသွားခဲ့ရလေသည်။

“စောအယ်လူးရဲ့မိတ်ဆွေဆိုရင် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေပဲပေါ့ဗျာ။

လိုအပ်တာရှိရင်လည်း ပြောပါ။ ကျွန်တော် အစ အဆုံး အကူအညီပေး ပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုပေါ်လာ”

ပေါ်လာ၏မျက်နှာသည် နှစ်သိမ့်ကြည်နူးလျက်ရှိသည်။ အသံ ကလည်း တုန်ယင်လျက်ရှိနေလေသည်။ ထို့နောက် မျောက်သေကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီး . . .

“စောအယ်လူး . . . သည်ဟာကို ငါ ယူသွားမယ်။ ဧည့်သည် အတွက် ငါ စီစဉ်ပြီးတော့ ပြန်ယူလာခဲ့မယ်။ ကဲ . . . ကျွန်တော့်ကို ခွင့် ပြုပါဦးဗျာ”

ပေါ်လာသည် နှုတ်ဆက်ကာ မျောက်သေကြီးကို ပခုံးထက် မှာ ထမ်း၍ နေရာမှ ထွက်သွားသည်။ မင်းဆွေနှင့် စောအယ်လူးတို့ သည်လည်း နောက်ထပ် တောကြက်ဖတစ်ကောင်၊ ဖွတ်တစ်ကောင်တို့ ကို မမျှော်လင့်ဘဲ ရလိုက်ပြီးနောက် ရွာကို ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။

* * *

ရိုးမ၏ညသည် ချမ်းစီးလှသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် စီးပုံကြီးတစ်ပုံကို ခိုထားသည်။ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ မင်းဆွေနှင့် စောအယ်လူးတို့က ထိုင်နေ ကြသည်။ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ ရေခဲခွေး တြမ်းပန်းနှင့် ကြက်သားကြော်ပန်းကန်ကို လက်တစ်ဖက်စီ ကိုင်လာ

သည်။ စောအယ်လူးက နော်ဖူးငုံဆီကို ပြေးသွားသည်။

“အစ်ကို . . . အိမ်ထဲမှာ ကျန်သေးတယ်။ သွားယူလိုက်ဦး”

“အေး . . . အေး”

စောအယ်လူး အိမ်ပေါ်ကို ပြေးတက်သွားသည်။ နော်ဖူးငုံ၏ လက်ထဲမှ ပစ္စည်းများကို မင်းဆွေက လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ရဟယ် . . . အစ်ကို”

နော်ဖူးငုံက ပင်ကိုပြုံးလေးနှင့် ပြန်ပြီးတော့ ပြောလိုက်သည်။ လှမ်းယူစဉ် လက်ချင်းမတော်တဆ ထိမိသွားသည်။ ထိုအခါ မျက်လုံးတွေကလည်း အလိုလိုပင် ဆုံမိကြသည်။ မျက်နှာချင်းကလည်း နီးကပ်စွာ။ ရင်ထဲမှာ နွေးခနဲထိုဖြစ်သွားခဲ့ကြရသည်။

“ညီမတို့လည်း ကျွန်တော့်ကြောင့် အလုပ်ပိုနေကြရပြီ”

“ဪ . . . သည်လိမ္မော်ပြောပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်။ ဧည့်သည်ကို ပြုစုရမှာက ဖူးငုံတို့ရဲ့ ဝေတနာပါ။ ပြီးတော့ အစ်ကိုက သည်အထိ ရောက်လာတာ အစ်ကိုစောအယ်လူးကို ခင်လိုပဲလေ”

နော်ဖူးငုံသည် လေသံဝဲဝဲလေးနှင့် ပြန်ပြီးတော့ ပြောလိုက်သည်။ သူကလေး၏မျက်နှာသည် မီးရောင်အောက်မှာပင်လျှင် ဝိုပြုံးတော့ လှနေသည်။ အလှသွေးစုန်းတက်ကာ လန်းဆန်းနေသည်။ စောအယ်လူးက ထမင်းကြော်ပန်းကန်များကို ယူလာသည်။ စကားပြောပြတ်သွားခဲ့ကြသည်။

“စားနော် အစ်ကို။ ညဘက်ကြီးပေမယ့် ဆာမယ်ထင်လို့”
သူမက လောကဝတ်ပြုလိုက်ပြီး ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ငါကတော့ ယမကာနီဝဲလိုက်ဦးမယ်ကွာ”

ဟုဆိုကာ စောအယ်လူးသည် ဖန်ခွက်ထဲကို အရက် အနည်းငယ် ထည့်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုလည်း လုပ်တာထဲရင်လုပ်လေ။ ဖူးငုံကို အားမနာနဲ့နော်”

“ညီမ . . . သည်ကောင်ကြီးက ဒါမျိုးမလုပ်တတ်ဘူးဟဲ့။ နင် သူ့ကိုသွားပြီး မတိုက်တွန်းနဲ့”

မင်းဆွေကတော့ ပြုံးနေသည်။ နော်ဖူးငုံသည် မပီတပီအလင်းရောင်အောက်မှာ မင်းဆွေ၏မျက်နှာကိုသာ မကြာခဏ ကွက်ကြည့်တွက်ကြည့်နှင့် ကြည့်လျက်ရှိနေသည်။ တောထဲမှာတွေ့ခဲ့ရသည့် ပေါ်လာဆိုသည့်လူအကြောင်းကို သိချင်နေသည်။ မေးရမှာ အားနာနေ၍သာ။

“မင်း ပေါ်လာအကြောင်း သိချင်နေတယ် မဟုတ်လား မင်းဆွေ”

စောအယ်လူးက ကော်ကံကာငင်ကာ မေးလိုက်သည်။ သူ့အတွေးကို သိနေသလား မသိပေ။ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရလေ၏။

(၂)

ဘဝအစွဲကြောင့်

တောတစ်ခွင်လုံးသည် မြူတို့ကြောင့် မိုင်းရီဝေလျက်ရှိသည်။
 နှင်းကြီးကျောက်ထီးသည် လေးမြားအစုံအလင်နှင့် တောထဲတွင် လမ်း
 သလားလျက်ရှိသည်။ သည်ကနေ့မှာမှ သူလိုချင်သော သားကောင်ကို
 ချာမတွေ့ဘဲရှိနေရသည်။ ထိုသားကောင်သည်ကား ကြောင်ရိုင်းတစ်
 ကောင်ပင်တည်း။ တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်နှင့်
 လှည်းမကမ်းဆီအနောက်မှာ သားကောင်အနံ့ကို သူ ရလိုက်သည်။ သူ

မသိသာ ပြုံးမိလိုက်သည်။ မျက်နှာသည် ဝင်းလက်သွား၏။ မျက်လုံး အစုံက ထိုအပင်ကြီးဆီကို ရောက်သွားခဲ့သည်။

သူ့လိုချင်သောသတ္တဝါကောင်ကို တွေ့လိုက်ရလေပြီ။ ပင်ယံ အမြင့်က တုတ်ခိုင်သောပင်ကိုင်းကြီးတစ်ခုပေါ်မှာ ပမာမခန့် အမူအရာ နှင့် သွားနေသော ကြောင်ရိုင်းတစ်ကောင်။ ချက်ချင်းမှာပင် လေးညှို့မှာ မြားကို တင်လိုက်သည်။ ကြောင်ရိုင်းကြီးကို ချိန်ကာ မြားစူးကို လွှတ် လိုက်လေ၏။

“ဂွမ်”

ကျောက်ထီးသည် သူ့လက်ကို ယုံကြည်စိတ်ချသည်။ ကြောင် ရိုင်းကြီးသည် လက်ပြင်နောက်မှာ မြားတန်းလန်းနှင့် အောက်ကို ပြုတ် ကျလာခဲ့လေသည်။

“ဖရဲ . . . ရှိ . . . ရှိ . . . ဘုတ်”

ကြောင်ရိုင်းကြီးသည် ဆန့်ဝင် ဆန့်ဝင်ဖြင့် အကြောဆွဲနေ သေးသည်။ ကျောက်ထီးသည် ယင်းအခြေအနေကို မျက်စိအရသာခံ ကာ ကြည့်နေသေးသည်။ အသက်ထွက်သွားသောအခါကျမှ ခြေထောက် နှစ်ချောင်းမှ ဆွဲကိုင်ကာ ပုံရံထက် ပစ်တင်လိုက်သည်။ ကနေတော့ နေနည်းနေပြီ။ နောက်ထပ်တစ်ကောင်လောက်တော့ ရှာချင်သေးပေ မယုံအချိန်မရတော့။ ထို့ကြောင့် မချင့်မရဲနှင့် အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့လေသည်။

* * *

ကျောက်ထီးသည် အိမ်ရှေ့ကပြင်တွင် ကြောင်သေကြီးကို ပစ် ချလိုက်ပြီး . . .

“မူလေးရေ သည်မှာဟေ့”

ဟု လှမ်းအော်လိုက်သည်။ အိမ်အနောက်ဘက်မိုးဖိုထဲတွင် ရောက်နေသော မူလေးကလည်း ကျောက်ထီး၏အသံကို ကြားလိုက် ကတည်းက သိလိုက်လေပြီ။ သားကောင်ရလာပြီဟု။

“လာပြီ . . . အစ်ကို”

မူလေး အိမ်ရှေ့ကိုရောက်သော် ကြောင်သေကြီးကို မြင်လိုက် သည်။

“အားပါးပါး တော်တော်ကြီးတဲ့ အကောင်ကြီးပါလား အစ်ကို”

“တစ်မနက်လုံး ကံမကောင်းဘူး။ ညနေစောင်းခါနီးမှရတယ်။

ငါ ဖျက်ပေးမယ်။ ရွာထဲရောင်းဖို့ မိပါမလား”

“မိပါတယ် အစ်ကိုရဲ့။ လိုက်လည်ရောင်းစရာတောင် မလိုဘူး။

မှာထားတဲ့အိမ်တစ်ချို့တယ်”

သားကောင် ဖျက်ပြီးသောအခါ ဇနီးဖြစ်သူ မူလေးက မှာထားသော အိမ်သုံးလေးအိမ်ကို သွား၍ပို့သည်။ အိမ်အတွက် တစ်တွဲထားသည်။ ဝမ်းတွင်းကလီစာက ကျောက်ထီး အရက်နှင့်မြည်းဖို့ဖြစ်သည်။ ကြောင်ခေါင်းကို ဖြုတ်ပြီး ဟင်းချိုဟင်းလုပ်သောက်သည်။

မူလေးသည် ခါတိုင်း ကျောက်ထီးပစ်ခတ်၍ရလာသော ကြောင်သားကို ရွာထဲ၌သာ လှည့်ပြီးတော့ ရောင်းသည်။ ကျောက်ထီးအတွက် အရက်နှင့်မြည်းရန် ကလီစာဟင်းကို ချက်ကျွေးသည်။ သူကတော့ မစား။ သို့သော် ယခု ကိုယ်ဝန်ရကာမှ ကြောင်သားဟင်းကို ချဉ်ခြင်းတစ်လာသည်။ မက်မက်စက်စက်စားချင်လာသည်။ အထူးသဖြင့် ကြောင်ခေါင်းကို စွပ်ပြုတ်၊ ဟင်းချိုသဘောမျိုး လုပ်ကာ သောက်ချင်စိတ်က ပြင်းပျလာခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ကျောက်ထီး တောသို့ဝင်တိုင်း ကြောင်ရပါစေဟု အမြဲတမ်းပင် မျှော်လင့်ထားသည်။ ဆုတောင်းသည်။ သားကောင်ရလာသောအခါ ရောင်းသင့်တာရောင်းပြီး သူမသည်လည်း တဝကြီးစားလေသည်။ ကျောက်ထီးကတော့ ဇနီးဖြစ်သူချဉ်ခြင်းတစ်သည့်ကိစ္စကို

သံသယမဖြစ်မိ။ ဘာသာရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်းမရှိ။ ဇနီးဖြစ်သူ စားကောင်း သောက်ကောင်းရှိနေသည်ကိုသာ ကျေနပ်အားရနေမိသည်။

“စား . . . စား . . . စားနိုင်မှ အားဖြစ်မှာ။ ဝမ်းထဲက ကလေးလည်း အားရှိမယ်”

ဟုသာ အားပေးသည်။ သူသည် ကြောင်ရိုင်းကို နေ့စဉ်မရရအောင် ရှာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ တစ်နေ့တည်း လေးငါးကောင်အထိ ရတတ်သည်။ ထိုအခါ မဲပေါ်ပြီး ရောင်းတန်ရောင်း စားတန်စားဖြင့် အဆင်ပြေနေကြလေသည်။ မူလေး၏ ကိုယ်ဝန်မှာ ရင့်သထက်ရင့်လာခဲ့သည်။ ငါးပူတင်းပိုက်ကြီးပမာဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။ မကြာမီ ပေါက်တော့မည်ကို သိသည်။ တစ်ရက်တွင် ကျောက်ထီးသည် ထုံးစံအတိုင်း တောထဲကို ဝင်လာခဲ့သည်။ သူသည် တောကြောင်ရိုင်းမှလွဲ၍ အခြားသားကောင်များကို ပစ်ရန် စိတ်ကူးမရှိသူ။ ကံတရားကလည်း သူ့ဘက်က ဖေးမသည်။

ကြောင်ရိုင်းသတ္တဝါများသည် ရှေးယခင်ယခင်ဘဝများက သူနှင့် ဘယ်လိုများ ကံကြမ္မာအတိုအလှည့်ရှိခဲ့လေသလဲ မသိ။ ကျောက်ထီးကို ရှောင်၍ မလွတ်။ နေ့စဉ်ပင် သူ့ရှေ့မှောက်မှာ လည်စင်းခံကြရသည်က များသည်။

တစ်ရက်တွင် ကျောက်ထီးသည် သူပစ်ခတ်ရရှိသော ကြောင် ရိုင်းသုံးကောင်ကို တံပိုးတွင် ဦးပွဲချည်နှောင်ကာ ထမ်းပြီးတော့ ပြန်လာ ခဲ့သည်။ တောမှ အလွန် ကွင်းထဲသို့ အဖြတ်တွင် ရဟန်းတစ်ပါးနှင့် ဆုံ မိသည်။ ကျောက်ထီးသည် ရဟန်းကို မြင်သော် မတ်တတ်ကပ် လက် အုပ်ချီပြီးတော့ အရှိအသေပေးသည်။

“ဟဲ့ . . . ငကျောက် နှင် ခုထက်ထိ အကုသိုလ်အလုပ်တွေ မစွန့်လွှတ်သေးဘူးလား။ သံသရာမှာ မကောင်းတဲ့အကျိုးဆက်တွေ ပါ ကုန်တော့မှာပဲ”

“တ . . . တပည့်တော် သည်အလုပ်ကို စွန့်လွှန်ဖို့ ကြိုးစား နေပါတယ် ဘုရား။ ဦးတင်ပါတယ်”

ဟုဆိုကာ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့နှင့်ပြောပြီး ရဟန်း၏ရှေ့ မှောက်မှ အလျင်စလို ခြေလှမ်းများနှင့် ထွက်လာခဲ့လေသည်။ သို့သော် ကျောက်ထီးကား ဖိမိ၏အလုပ်ကို လုပ်မြဲပင်။

* * *

တောထဲသို့ ရောက်လာသော ကျောက်ထီးသည် ယနေ့တော့ နေရာပြောင်းပြီးတော့ သားကောင်ရှာဖွေမည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် လမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်လေသည်။ သူ ရောက်လာခဲ့သည့် နေရာသည် မြိုင်ဆန်သည်။ စမ်းများဝေပါများသည်။ လှိုကြီးတွေ၊ မြောင် ကြီးတွေကလည်း လက်ညှိုးထိုးမလွဲ။ ဤမျှနက်ရှိုင်းသော တောထဲကို ယခင်က တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်လောက်သာ ဝင်ဖူးခဲ့သည်။ ယခုတော့ ဘာ ရယ်မဟုတ်ဘဲ စိတ်ကူးရ၍ နေရာပြောင်းပြီး ထွက်လာခဲ့ခြင်းပင်။ မျောက်များသည် လူလာနေသည်ကို မြင်လိုက်ကြ၍ ပင်ယံထက်မှာ ဟို သည် ပြေးလွှားနေကြသည်။ ပစ်ချလိုက်ရင်တော့ တစ်ကောင် နှစ်ကောင် ရနိုင်သည်။ ကျောက်ထီးက သူ့လက်ကို သိသည်။ သို့သော် မျောက်လို ကောင်မျိုးကို ဘယ်သောအခါမှ စိတ်မဝင်စား။ သူ ရှာဖွေနေသည်က တောကြောင်၊ ကြောင်ရိုင်း။

ကျောက်ထီး၏မျက်လုံးတွေကလည်း အလစ်မပေး။ ဤဘက် တောသည် တောကြောင်ရိုင်းကြီးများ၊ ရွာမှ တောထွက်သွားကြသော အိမ်ကြောင်ကြီးများ (ကြာလာတော့ အိမ်ကြောင်ကြီးများသည် ရိုင်းသွား ကြကာ တောကြောင်ကြီးများ ဖြစ်သွားခဲ့ကြလေသည်။) တစ်နေရာကို အရောက်တွင် လျှောက်နေသော ခြေအစုံကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။ အနံ့ အသက်တစ်မျိုးကို ရှုရှိုက်မိသည်။ နားထဲမှာလည်း တိုးသဲ့သဲ့အသံတစ် မျိုးကို ကြားနေရသည်။

အသံထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ နားစွင့်လိုက်သည်။ နေရာကို မှန်းဆမိသွားခဲ့သည်နှင့် ခြေလှမ်းတွေကို ချိန်ဆကာ နင်းပြီးတော့ လျှောက်သွားခဲ့လေသည်။ တစ်နေရာကိုအရောက်တွင် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်မှာ ချက်ချင်းပင် ကွယ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ခေါင်းတစ်ခြမ်း၊ မျက်လုံးတစ်ခြမ်း ပြုထွက်လာကာ ရှေ့ကို လှမ်းပြီးတော့ကြည့်လိုက်သည်။

ကြောင်ကတိုးကြီးတစ်ကောင်သည် စမ်းချောင်းငယ်လေး၏ အစပ်မှာ ရပ်ကာ ရေသောက်လျက်ရှိနေသည်။ ကြောင်ကတိုးက အမည်နှင့်လိုက်အောင်ပင် အနံ့က မွှေးသည်။ ဆေးဖက်ဝင်သည်။ မပစ်ရက်စရာပင်။ ကျောက်ထီးက ထိုကြောင်ကြီး၏အနံ့ကို ခံမိလိုက်ခြင်းပင်။ ထူးခြားသည်မှာ ကြောင်ကတိုးကြီးသည် သာမန်ထက် နှစ်ဆခန့် ပိုပြီးတော့ကြီးထွားနေခြင်းပင်။ ကျောက်ထီး၏ရှင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဆို ဖြစ်သွားသည်။

ရှေးဦးပေါက်ရမည့်အကောင်ကြီးက အားရစရာကောင်းလှသောကြောင့်ပင်။ ချွတ်ချင်းပင် လေးညှိမှ မြားကိုတင်ပြီးသားဖြစ်သွားသည်။ ကြောင်ရိုင်းကြီးသည် ရေသောက်ရာ က အန္တရာယ်ကို ချက်ချင်း သတိပြုမိသွားသည်။ ဆတ်ခနဲဆို နေရာမှ ထအပြေး . . .

“ဝှစ်”

“ဒုတ်”

အပြေးနှောင်းသွားခဲ့သည်။ မြားစူးက ကိုယ်မှာ ဒုတ်ခနဲဆို စိုက်ဝင်သွားခဲ့သည်။ ကြောင်ရိုင်းကြီးသည် သွေးရှူးသွေးတန်းနှင့် ဆက်

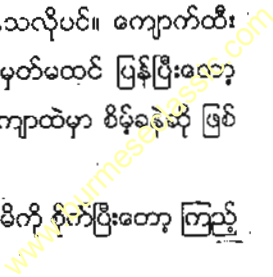
ပြီးတော့ ပြေးနေသေးသည်။ ကျောက်ထီးက အပင်အကွယ်မှ ထွက်ကာ အေးဆေးစွာပင် ကြည့်နေသည်။ ကြောင်ရိုင်းကြီးသည် ပြေးနေရာက ဆတ်ခနဲဆို ဘေးကို တစောင်းပစ်လဲကျသွားသည်။ ထို့နောက် အကြောတစ်ချက်ဆွဲပြီး ငြိမ်ကျသွားခဲ့လေ၏။

ကျောက်ထီးသည် ကြောင်ကတိုးကြီး၏အနားကို ရောက်လာပြီး အခြေအနေကို ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ကိုယ်မှ မြားစူးကို နှုတ်ယူလိုက်ရာ . . .

“ခွီး”

ကြောင်ကတိုးကြီးထံမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံ။ အစွယ်ဖွေးဖွေးထအောင် ပါးစပ်ကြီးကို ဖြဲကာ ကျောက်ထီး၏ လက်ကို လှမ်းပြီးတော့ကိုက်သည်။ လက်သည်းရှည်ကြီးများဖြင့် ကုတ်ရန်ကြံသည်။ လက်ကို အရုပ်မြန်၍သာ။ ကျောက်ထီးသည် သူ့ကို ရန်မူရပါမည်လားဟု ဒေါသထွက်သွားခဲ့ရသည်။ မြားစူးဖြင့် လည်ပင်းကို သုံးလေးချက် ဆင့်ပြီးတော့ ထိုးလိုက်လေသည်။ ထိုအခါကျမှ ကြောင်ရိုင်းကြီးသည် ငြိမ်သက်သွားခဲ့လေ၏။ သို့သော် မျက်လုံးအစုံက ပြူးထွက်နေကာ ကျောက်ထီးကို စိုက်ကြည့်နေသလိုပင်။ ကျောက်ထီးသည် ကြောင်ရိုင်းကြီး၏မျက်လုံးများကို အမှတ်မထင် ပြန်ပြီးစေတဲ့ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဘာကြောင့်ရယ် မသိ ကျောထဲမှာ စိမ့်ခနဲဆို ဖြစ်သွားမိသည်။

(နောင် . . . ရက်ပေါင်းများစွာပင် မိမိကို စိုက်ပြီးတော့ ကြည့်

နေသည်ဟုထင်ရသော မျက်လုံးများက အစဉ်အမြဲခြောက်လှန်းနေဆဲပင်)

x x x

၆၆

နောက်ရက်များတွင်လည်း ဝတ္ထုရာဇာ အရ တောလည်မှဆိုး
လုပ်နေဆဲပင်။ ထိုအခါ မိမိ၏နောက်မှ ကြောင်ရိုင်းတစ်ကောင်က
ထကောက်ကောက်နှင့် လိုက်နေသည်ဟု ထင်နေမိသည်။ လှည့်ကြည့်
မိလိုက်သော် ဘာကောင်မှ မတွေ့ရ၊ မဟုတ်ပေ။ ဤသို့ဖြင့် နေ့စဉ်
ရက်ဆက် ကြောင်ရိုင်းကြီးတစ်ကောင် နောက်မှနေ၍ ထကောက်
ကောက်နှင့် လိုက်နေသည်ဟုသာ စိတ်ထဲမှာ စွဲထင်နေမိသည်။ ထိုအခွဲ
ကြောင့်လားမသိ အိပ်မက်ထဲမှာလည်း ကြောင်ကတိုးကောင်ကြီးက မိမိ
တို့ အမွေးအမှင်များထောင်ပြီး ထလာခဲ့သည်အထိ ဒေါသတကြီးနှင့်
နန်မှုကာ တိုက်ခိုက်သည်။ ပါးစပ်ကြီးကို အစွယ်ဖွေးဖွေးလသည်အထိ

ဖြဟကာ အတင်းဝင်လုံးပြီး တိုက်ခိုက်သည်။

“ဟင်”

ယင်းအိပ်မက်ကြောင့် အိပ်ရာမှ လန့်ပြီးတော့ နိုးရသည်မှာ လည်း အကြိမ်ကြိမ်ပင်။ သူ ကြောင်မှဆိုးလုပ်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း မနည်းတော့။ ယခုတစ်ခါကျမှ မည်သို့ဖြစ်ရသလဲ မပြောတတ်။ စိတ်ထဲ မှာလည်း အလိုလိုနေရင်း ထင့်နေမိလေသည်။ ဘာကိုစိုးရိမ်နေမိမှန်းလဲ မသိပေ။

ကျောက်ထီး၏ဖနီး မူလေးသည် နေ့စေ့ လစေ့ ကိုယ်ဝန်ကြီး ၊
ဘို့ လွယ်ထားရလေသည်။ မကြာမီ မွေးဖွားတော့မည်။ မဒန်းဝိုက်ဖြစ်
ဆက်လည်း ကိုယ်ဝန်က သိသာလှ၏။ သက်သောင့်သက်သာမနေဘဲ
အမြဲတစေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနေသူဖြစ်၍ ကျန်းမာရေးနှင့် ပြည့်စုံနေ
သည်။ သက်သောင့်သက်သာ မွေးဖွားလာလိမ့်မည်ဟု ထင်၏။

“ဟဲ့ ကျောက်ထီး . . . နင့်မိန်းမဟာ ခုတစ်ရက် နှစ်ရက်
အတွင်းမှာ မွေးတော့မှာ။ နင် တောထဲချည်း သိပ်သွားမနေနဲ့”

လက်သည်မိန်းမကြီးက ပြောသည်။ သတိပေးသည်။ ထို့
ကြောင့် ကျောက်ထီးသည် တောထဲမဝင်တော့ဘဲ လုပ်ငန်းကို ခဏ ရပ်
ထားလိုက်သည်။ တစ်ရက်တွင် မူလေးသည် နံနက်စောစောမှာပင်လျှင်

ဝမ်းက နာလာ၏။ သူမသည် သတ္တိကောင်းသည်။ အသံထွက်အောင်
ညည်းညူမနေဘဲ ကျိတ်၍သာ ညည်းညူသည်။ ကျောက်ထီးက
လက်သည်မိန်းမကြီးကို ပြေးခေါ်သည်။

“သမီး ဘာမှမပူနဲ့။ ရှောရှောရူရူပဲ မွေးမှာပါ။ ခဏတော့
သည်းခံလိုက်ပါကွယ်”

လက်သည်မိန်းမကြီးက စကားဖြင့် နှစ်သိမ့်သည်။ ရော့ကာ
ပြောသည်။ သူမသည် ကလေးမြောက်မြားစွာကို မွေးပေးခဲ့ရာတွင်
အဖိတ်အစင် မရှိခဲ့ပေ။ နာမည်ရ ဝမ်းဆွဲမကြီးတစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။ သူမ
ခန့်မှန်းသည့်အတိုင်းပင် မကြာမီမှာပင် မူလေးသည် သားဦးရတနာလေး
ကို အခက်အခဲမရှိ မွေးဖွားခဲ့လေ၏။

“မွေးပြီဟေ့ မွေးပြီ။ သားလေးဟေ့ . . . သားလေး . . . ဟင်
မွေးခန်းထဲမှနေ၍ အားရစွာပြောလိုက်သော ဝမ်းဆွဲကြီး
အသံ။ သို့သော် “ဟင်” ဆိုသော နောက်ထပ်တွဲသည်ကား . . .”

ကလေးသည် အင်အခံအလင်နှင့်မွေးဖွားလာသော ယောက်ျား
လေးဖြစ်သော်လည်း မျက်နှာပေါက်က ထူးခြားသည်။ ထို့ကြောင့် အံ့
အားတသင့်ဖြစ်မိကြရသည်။

“ငါတို့ကလေးရဲ့မျက်နှာပေါက်က ထူးခြားတယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်
တာလဲ မသိဘူး”

“အင်း . . . သားလေးရဲ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရတော့ ကျွန်မရဲ့
စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားတယ်။ အင်းလေ . . . ဘာတက်နိုင်မှာ
လဲ။ ဘုရားပေးတဲ့သားပဲ။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံရမှာပဲပေါ့”

မူလေးကတော့ မိခင်အသစ်စက်စက်ဖြစ်လာပြီနဲ့ မွေးလာ

သော သားဦးလေးက ဘယ်လိုပဲထူးခြားနေပါစေ ချစ်ရပါမည်။ မိခင် မေတ္တာအပြည့်နှင့် ခံစားချက်က ရှိနေသည်။ ကျောက်ထီးကသာ ပြီးပြီး စေ သဘောမထားနိုင်ဘဲ စဉ်းစားရလေပြီ။

“ငါ တစ်သက်လုံး မုဆိုးလုပ်လာခဲ့တာ။ သည်ကြောင်တွေကိုပဲ ငါ ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ခဲ့တယ်။ ခုတော့ သည်အကျိုးဆက်က ဖြစ်လာပြီ”

“ဟဲ့ . . . ငကျောက် နှင့် ခုထက်ထိ အကုသိုလ်အလုပ်တွေ မစွန့်လွှတ်သေးဘူးလား။ သံသရာမှာ မကောင်းတဲ့အကျိုးဆက်တွေ ပါ ကုန်တော့မှာပဲ”

ရဟန်းတစ်ပါးက သတိပေးစကားပြောကြားခဲ့သည်ကို ပြန်ပြီး တော့ အမှတ်ရလာခဲ့သည်။ ထိုစဉ်ကတော့ အလေးမထားမိခဲ့။ ခုတော့ လွန်ခဲ့လေပြီ။ မူလေးကလည်း တောကြောင်ရိုင်းသားကိုမှ ချဉ်ခြင်းတပ် ခဲ့သည်။ မိမိအပြစ်က ကနဦးအစ၊ သွေးတောင်းခဲ့သော မူလေးကိုလည်း အပြစ်မဆိုသာ။

“ကျောက်ထီးရာ ကလေးက ဒါလောက်ကြီးလည်း ထင်းထင်း ကြီးမဟုတ်ပါဘူး။ ဆင်ဆင်ကလေးပဲ တူတာပါ။ ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်ပါ တယ်။ မင်းက အခုလို စိတ်ပျက်လက်ပျက်လုပ်ပြနေရင် မင်းမိန်းမက ပိုပြီးတော့ တွေးတောတော့မှာပေါ့”

ကျောက်ထီးကို သတိပေးသူက ပေးသည်။ ဘဝဆက်ပြုသော နာများရှိသည်။ ရှေ့ဘဝက မိမိ ဘာဖြစ်ခဲ့သနည်း။ လူဖြစ်ချင်ဖြစ်မည် သို့မဟုတ် တိရစ္ဆာန်ဘဝနှင့်နေခဲ့သူတွေလည်း ရှိချင်ရှိခဲ့မည်။ ရှိလည်း

ရှိခဲ့ကြသည်။ ယခင်ဘဝက တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ခဲ့ပြီး ကွယ်လွန်ခဲ့သူတစ်ဦး သည် ကံအကျိုးဆက်အရ ဤဘဝမှာ လူလာဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ယခင် ဘဝက အပြုအမူအနေအထိုင်များ ပါချင်ပါလာတတ်သည်။

၃၁ ဘုံတွင် ကျင်လည်ခဲ့ကြရသူမှန်သမျှ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ဗြိတ္တာ၊ အသူရကယ်၊ အပါယ်လေးဘုံသားများ ဖြစ်ကြသည်။ မည်သူမျှ မလွတ်ကင်းကြပေ။ နွားဘဝ၊ မြင်းဘဝကို ရောက်ဖူးခဲ့ကြသူများသည် မိမိ၏အတိတ်ဘဝကို ပြန်မြင်၊ ပြန်၍သိသော ဇာတိဿရဉာဏ်ကို ရသူ ဖြစ်ခဲ့ပါက ပြန်၍ပြောပြကြသည်။ သခင်က မိမိကို ရက်စက်စွာ မည်သို့ ရိုက်နှက်ခဲ့ကြောင်း၊ အစာမကျွေးဘဲထားကြောင်း၊ မိမိအပေါ် ကြင်နာစွာ ဆက်ဆံခဲ့သော သခင်မျိုးနှင့်လည်း ကြုံဖူးခဲ့သည့်အကြောင်းများကို လည်း ပြန်ပြောပြခြင်းဖြင့် သိစေကြသည်။

မျောက်ဘဝကို ရောက်ဖူးခဲ့ကြသူများသည် ယခု လူဘဝတွင် တိရစ္ဆာန်ဘဝက အပြုအမူများပါလာတတ်ကြသည်။ မြွေဆိုး၊ မြွေ ဟောက်ဘဝမှ ခန္ဓာပျက်ပြီး လူဘဝကို ကံအားလျော်စွာ ရောက်လာကြ သူများကိုလည်း မြင်ဖူးသည်။ ထိုသူ၏ ပြန်လည်ပြီး ပြောပြချက်အရ လူ ဘဝမှာလည်း ဒေါသကြီးကာ တရူးရှူးတရဲရဲနှင့် ရန်လိုတတ်သည်။ နားလည်သူက တရားကြောင်းနှင့် ဇရာင်းဖျပြမူ မိမိလာခဲ့သော တိရစ္ဆာန် ဘဝကို ပြန်ရောက်မည်စိုး၍ တရားဘာဝနာပွားများ လိုက်စား ကာ ဒေါသကို ဖြေဖျောက်ရသည်ဟူ၏။

မြင်းဘဝ၊ နွားဘဝမှလာကြသူများသည် တိရစ္ဆာန်ဘဝက မိမိ

တို့၏ ခံစားချက်များကို သခင်ဖြစ်သူအား ပြန်၍ပြောပြနိုင်စွမ်းမရှိသဖြင့်
ဝမ်းနည်းကြရသည်ဟု ဆို၏။ အချို့ကား မိမိတို့၏ဘဝကို စွဲပြီးသေခဲ့ကြ
ရသူများ ဖြစ်ကြ၍ လူ့ဘဝတွင်လည်း ယခင်ဘဝက ရုပ်ရည်များနှင့်
ဆင်ဆင်တူခဲ့ကြသည်များလည်း ရှိကြသည်။ ဘဝအခွဲကြောင့် ဤသို့
ဖြစ်ကြရသည်ကို အံ့သြစရာမဟုတ်သော်လည်း အများအပြင်မှာတော့
ထူးခြားနေကြလေသည်။

ကျောက်ထီးသည် မိမိ၏သားဦးရတနာလေးကို ကြည့်ကာ
သင်ခန်းစာရလာခဲ့သည်ဖြစ်၍ ကြောင်မုဆိုးအလုပ်ကို ရွံရှာမုန်းတီးသွား
ကာ ဘဝတွင် အပြီးအပိုင်ပင် စွန့်လွှတ်လိုက်လေသည်။

အခန်း (၃)

မိတ်ဖွဲ့လိုသူ

“ပေါ်လာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ဘဝတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကတော့ အဲဒါပါ
ပဲကွာ။ မင်း သူနဲ့တွေ့ရင် သူ့အကြောင်းကို ပိုပြီးတော့ သိလာမှာပါ မင်း
ဆွေ။ ပေါ်လာက မင်းကို ခင်ချင်ပုံရပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ပေါ်လာက လူတောထဲတိုးချင်တာ မဟုတ်ဘူး။
အပေါင်းအသင်းအသစ်လည်း ရှာတာ မဟုတ်ဘူး။ သည်က အစ်ကိုကို
သူ ဘယ်လိုကြောင့် လာဆုံတွေ့နိုင်မှာလဲ”

“အဲသည်အတွက်တော့ ပေါ်လာကို သံသယရှိဖို့မလိုပါဘူး
ညီမရယ်။ မင်းဆွေကလည်း ပေါ်လာကို တကယ်စိတ်ရင်းနဲ့ လိုက်လိုက်

လျော့လျော့ ဆက်ဆံခဲ့တာ။ ဒါကို ပေါ်လာလည်း သိသွားတယ်လေ။ သူ့ လာကိုလာမှာပါ။

စောအယ်လူးက ခိုင်မာစွာပင်ပြောလိုက်လေသည်။ ညဉ့်လည်းနက်လာပြီ။ မီးစွယ်ကိုဖုံးခဲ့ပြီဖြစ်၍ အအေးဓာတ်က သိသာလာသည်။ ထို့ကြောင့် အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့တောလည်မထွက်ကြတော့။ မင်းဆွေခရီးပန်းမည်စိုး၍ နားလိုက်ကြသည်။ ရွာထဲမှာမနေဘဲ ယာခင်းထဲမှာသာ အချိန်ကုန်နေကြသည်။ နော်ဖူးငုံက အချက်အပြုတ်ကောင်းသည်။ ဖွတ်သားဟင်းဆီပြန်နှင့် ငါးဟင်း။ သီးစုံဟင်းတို့ဖြင့် တတ်နိုင်သလောက် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးသည်။

“ဖူးငုံလည်း ကျွန်တော် ရောက်လာလို့ အလုပ်များနေပြီ။ အားနာတယ်ဗျာ”

“ဟာ . . . မဟုတ်တာ။ အစ်ကိုကလည်း ဧည့်သည်တစ်ယောက်လာတာ ဖူးငုံအတွက် ဘာမှအပန်းမကြီးပါဘူး။ ပြီးတော့ အစ်ကိုက အစ်ကို့ရဲ့သူငယ်ချင်းပဲလေ။ သည်ကို တစ်ခါမှမရောက်ဖူးပဲ အဝေးကနေပြီးလာခဲ့ရတာ။ သူငယ်ချင်းအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ကြီးလို့ မဟုတ်လား။ အစ်ကိုက သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ အကြောင်း ခဏ ခဏ ပြောတာ။ ဖူးငုံကလည်း နာမည်သာသိပြီး လူကို ခုမှပဲ မြင်ဖူးတာ။ အမှန်ပြောရရင် အစ်ကိုလာလည်တဲ့အတွက် ဖူးငုံလည်း ဝမ်းသာတာပဲ”

နော်ဖူးငုံက ရိုးသားပွင့်လင်းစွာပင် ပြောရှာသည်။ တကယ်တော့ စက္ခုရှုပေသံဝါသ ဆိုသည့်အတိုင်း ချစ်ခြင်းအစ မျက်စိကဟု ဆိုသည့်အတိုင်း သူတို့နှစ်ဦးသည် နှလုံးသားချင်းက စကားပြောခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။

“စောအယ်လူးက ကျောင်းအတူတူတက်နေရင်းက စာမေးပွဲကျတာကို စိတ်ဓာတ်လည်းကျသွားခဲ့ပြီး နေရပ်ကို ပြန်သွားခဲ့တာ။ လူချင်း အဆက်အသွယ်မရှိပေမယ့် တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် သံယောဇဉ်ကတော့ မပြတ်ပါဘူး။ သူ့ကို ကျောင်းဆက်နေဖို့ ဘယ်လိုပဲ အားပေးပေမယ့်လည်း မရပါဘူး။ တစ်ခါတလေ လူကြုံလေးဘာလေးရှိရင် စာချင်းအဆက်အသွယ်ရှိခဲ့ကြပါတယ်”

“သည်အကြောင်းတွေကိုလည်း အစ်ကိုက ပြောဖြဲခဲ့ဖူးပါတယ်။ မိဘတွေကလည်း ရှေ့နောက်ဆင့်ပြီးတော့ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြပြန်တော့ အစ်ကိုက ပညာရေးကို ပိုပြီးတော့ စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့ဘူးလေ။ တောင်ယာအလုပ်နဲ့ပဲ အဆုံးသတ်ရတော့တယ်။ ဖူးငုံလည်း ချစ်တန်းလောက်အထိ ကျောင်းနေခဲ့ရတယ် အစ်ကို”

မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်း ဘဝဝမ်းကျောင်းခွဲရသည့် အခြေအနေများကို သိလိုက်ရ၍ ကရုဏာသက်မိရလေသည်။

“ကဲပါလေ . . . ကျွန်တော်လည်း ဖူးငုံကို ကိုယ့်နှမအရင်းလို

သဘောထားမိပါတယ်။ စောင့်ရှောက်ပျံ့မယ်”

“အေးကွာ . . . ခုလို သည်စကားမျိုးကြားရတာ ငါ ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ။ မင်း ငါ့နမကို တစ်သက်လုံးစောင့်ရှောက်သွားပါ မင်းဆွေရာ”
စောအယ်လူးသည် မည်သည့်အချိန်က သူတို့အနားကို ရောက်လာခဲ့သည်လည်း မသိ။ နှစ်ယောက်စလုံး အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရလေသည်။

“ဟာကွာ . . . မင်းကလည်း အသံမပေး ဘာမပေးနဲ့”

“အစ်ကိုကလည်း”

“ဟာ . . . ငါ ရောက်လာတာ မင်းတို့ဘာသာ မသိကြတာ။ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ အနေရအထိုင်ရ ခက်နေကြတာလဲ”

“အစ်ကိုကလည်း ဘယ်မှာအနေရအထိုင်ရခက်နေလို့လဲ”

ဇော်ပူးဝံ့သည် မျက်နှာလေး နီမြန်းမြန်းနှင့် အနားမှ ထွက်သွားခဲ့လေတော့သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ဇော်အယ်လူး ဟိုမှာ ဖူးဝံ့ ရှက်သွားပြီ။

ငါတို့က ရိုးရိုးသားသားပြောနေကြတာ။ မင်းက ဘယ်လိုထင်”

“အပိုတွေပြောမနေပါနဲ့ ရွှေယောက်ဖရာ။ မင်းတို့နှစ်ယောက်

ကို ငါ အကဲခတ်ပြီးသားပါ။ ငါ မကန့်ကွက်ဘူးကွာ။ နားလည်ပြီလား”

“ဟာကွာ . . . မင်းက ပြောလေဆိုးလေပါလား”

မင်းဆွေလည်း ပိုပြီးတော့ အနေရအထိုင်ရခက်သွားခဲ့လေတော့သည်။

မင်းဆွေသည် ယာတောထဲတွင် နေရသည်မှာ ပိုပြီးတော့ လွတ်လပ်သည်။ သက်သောင့်သက်သာရှိသည်ဆို၍ ထိုညတွင် ယာတောတွင် အိပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေသည်။ အနီးအနားမှာ စိမ့်စမ်းများရှိ၍ ပိုပြီးတော့ အေးသည်။ ထို့ကြောင့် တဲကြီးထဲမှာသာ နေနေကြသည်။ အပြင်ဘက်မှာတော့ မီးပုံကြီးတစ်ပုံကို ဖိုထားလေသည်။ အတော်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာလည်း ယာတဲများရှိကြသည်။ တစ်တဲနှင့် တဲတဲ ဝေးကွာကြသည်။ မီးရောင်လက်လက်လေးများကိုတော့ မြင်တွေ့နေရသည်။

တောဝက်များသည် တစ်ခါတစ်ရံမှာ ယာခင်းထဲသို့ ဝင်ပြီး တူး ဆွဲစားသောက်တတ်ကြသည်။ ထိုမျှမက ဖျက်ဆီးသမျှကိုလည်း ပြုလုပ် တတ်ကြသေးသည်။ ထို့ကြောင့် စောအယ်လူးသည် ဒူးလေးနှင့်အတူ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတဝင်းဝင်းနှင့် ထွက်သွားသည်။

“အစ်ကို . . . တောဝက်တွေရောက်နေရင် လူကို အန္တရာယ် ပြုမှာ သတိထားနော်”

“စောအယ်လူး ငါလည်း လိုက်မယ်”

“ငါ အခြေအနေသွားကြည့်မှာပါကွာ။ သည်သတ္တဝါတွေ ဟိုဘက်အခင်းတွေကို ညက ဝင်မွှေသွားလို့။ ငါတို့ဘက်ကို လာချင်မှ လာမှာ။ ငါ မကြာဘူး ပြန်လာခဲ့မယ်”

စောအယ်လူးက မင်းဆွေကို မခေါ်ဘဲ ထွက်သွားသည်။

“အစ်ကိုက သည်လိုပဲ သိပ်ပြီးတော့ အရဲကိုးလွန်းတယ်”
နော်ဖူးဝံ့က စောအယ်လူးကို စိတ်မချ။

“အင်းလေ . . . စိတ်ပူမယ်ဆိုလည်း ပူစရာပဲ။ ကျွန်တော် လိုက်သွားရင် ကောင်းမယ်”

မင်းဆွေ ချက်ချင်းပင် လိုက်သွားရန် ဟန်ပြင်ရာ . . .

“အို . . . လိုက်မသွားပါနဲ့”

နော်ဖူးဝံ့က အလျင်စလိုပင် ဟန်တားလိုက်သည်။

“ဪ . . . ဟတ်သားပဲ။ သည်မှာ ဖူးဝံ့တစ်ယောက်တည်း ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“ဖူးဝံ့တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာကိုကြောက်လို့မဟုတ်ဘူး။ တကယ်လို့များ တောဝက်တွေနဲ့တွေ့ရင် အစ်ကို ဘယ်လိုရောင် . . .”

နော်ဖူးဝံ့သည် စကားတန်သွားမိသည်။ မင်းဆွေကို အစ်ကိုဟု ရှိ သုံးနှုန်းမိလိုက်သောကြောင့်။ ထို့နောက် မင်းဆွေကို မရဲတရဲနှင့် မျက်လွှာလေးပင့်ကာ ကြည့်မိလိုက်သည်။

“ဖူးဝံ့က ကျွန်တော်ထက် ငယ်တာပဲ အစ်ကိုလို့ခေါ်နိုင်ပါတယ်”

“အဟင်းဟင်း . . . ဒါဆိုရင် အစ်ကိုကလည်း ကျွန်တော် ကျွန်တော်လို့ မပြောနဲ့လေ”

“ကောင်းပါပြီ ညီရယ်”

ပြောရဲဆိုရဲရှိလာခဲ့ကြသည်။ အကြည့်ရဲလာခဲ့ကြသည်။ ရယ် သွမ်းသွေးမိကြသည်။

“အစ်ကိုမှာ ရည်းစားရှိသလား ဟင်”

နော်ဖူးဝံ့က လေသံတမျှ တိုးညင်သောအသံပဲဝဲလေးနှင့် သွေးတိုးစမ်းကာ မေးလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း . . . မရှိပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ ညီမ”

“သိ . . . သိချင်လို့ပါ”

“ဒါနဲ့ ညီမမှာကော ချစ်သူထားထားသလား”

“အို . . . အစ်ကိုကလည်း စိတ်တောင်မကူးသေးပါဘူး”

“ဒါဖြင့် အခုကော”

“အို . . . ဘာတွေလျှောက်မေးနေတာလဲ”

နော်ဖူးငုံက ရှက်စနိုးဖြင့် မျက်လွှာလေးချသွားရှာသည်။ လက
တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြင့်တက်လာခဲ့လေပြီ။ လရောင်သည် သူတို့ရှိနေကြ
သည့် တဲကြီးပေါ်ကို ပက်ဆမ်းထား၏။ လရောင်ဟပ်သောကြောင့် ဖူးငုံ
၏ မျက်နှာလေးမှာ ဆင်စွယ်ကို ပွတ်ခံထားသည့်ပမာ ဝင်းမွတ်နေ၏။

“စောအယ်လူးလည်း ပြန်မလာသေးဘူး”

“ဪ . . . ခုလေးတင်ထွက်သွားတာ။ ချက်ချင်း ဘယ်ပြန်
လာဦးမှာလဲ။ ညီမတို့ရဲ့မာခင်းက ဟိုးဘက်မှာလည်း ရှိသေးတယ်လေ”
စောအယ်လူးကို စောင့်ရင်း စကားကောင်းနေကြသည်။ ညဉ့်
ဦးပိုင်းကာလကို မကျော်နိုင်သေး။ စကားကောင်းနေကြ၍ အိပ်ချင်စိတ်
ကလည်း မရှိကြသေး။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ရင်း
ရင်းနှီးမှုတွေက ပိုလာခဲ့ကြရသည်။ ထိုစဉ် . . .

“ဖလပ် . . . ဖလပ် . . . ဖလပ်”

တဲကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်မှ အိပ်တန်း
တက်နေကြသော ငှက်များက လန်ပြီးတော့ ထပ်သွားခဲ့ကြလေသည်။
ဝီးခနဲဆို လေအေးတစ်ချက်က တဲကြီးအတွင်းကို ဝင်ဆောင့်တိုးလာခဲ့
သည်။ တဲရေမှာဖိုထားသော မီးပုံက အားနည်းသွားပြီဖြစ်၍ နော်ဖူးငုံက
ထင်းထပ်ဖြည့်ရန် နေရာမှ ထလိုက်လေသည်။

“နေ . . . နေ . . . ညီမ ကိုယ် လုပ်လိုက်မယ်”

“အို . . . နေပါ။ အစ်ကိုကလည်း ညီမလုပ်လိုက်ပါ့မယ်”
တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် သူ ဝါ ဖြစ်နေကြစဉ်မှာ . . .

“နေကြပါ။ ကျွန်တော်ပဲ လုပ်လိုက်ပါ့မယ်”

တစ်နေရာမှ အသံတစ်သံက မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်ပေါ်လာခဲ့
လေသည်။ ထူးခြားသောအသံပင်ဖြစ်သည်။ ထိုအသံမျိုးကို မင်းဆွေ
ကြားဖူးခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

“ဟင်”

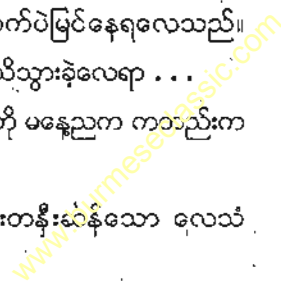
အံ့အားသင့်နေကြဆဲမှာပင် လူတစ်ယောက်သည် မှောင်ရိပ်
ထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ထိုသူသည် လက်ထဲမှ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို
ဆွဲတိုင်လာသည်။ ငှက်ပျောဖက်နှင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်ကို တဲရေ
ကပြင်ပေါ်မှာ တင်လိုက်သည်။ ထိုနောက် မီးပုံရှိရာကို လျှောက်သွား
သည်။ ထင်းချောင်းများကို ထိုးထည့်နေလေသည်။ ချက်ချင်းမှာပင်
မီးတောက်များက တက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုသူသည် နေရာမှာထိုင်နေဆဲ။

“ပေါ်လာ . . . လာခဲ့လေ”

နော်ဖူးငုံက လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ပေါ်လာသည်
နေရာမှ တဖြည်းဖြည်းချင်းထရပ်လိုက်ပြီး တဲဆီကို လျှောက်လာခဲ့လေ
၏။ လရောင်၊ မီးရောင်က ဟပ်နေသော်လည်း မျက်နှာကို ခပ်လွှဲလွှဲ
ထား၍ ပေါ်လာမျက်နှာကို တစ်ခြမ်းလောက်ပဲမြင်နေရလေသည်။
မင်းဆွေသည် ပေါ်လာက သူ့ကို ရှိန်နေမှန်းသိသွားခဲ့လေရာ . . .

“ကိုပေါ်လာ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို မနေညက ကသည်းက
မျှော်နေတာ”

ပေါ်လာသည် မင်းဆွေ၏ တရင်းတနီးဆန်သော ဝှေသံ

ကြောင့် အားတက်သွားဟန်တူသည်။ တဲဆီကို ခြေလှမ်းခပ်သွက်သွက် နှင့် လျှောက်လာပြီး တင်းပါလွှဲထိုင်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် . . . လာချင်တာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော် မနေ့က ပစ်ခွဲတဲ့အကောင်ကို ကျပ်တင်မီးတိုက်နေရလို့ဗျ။ တချို့ကိုလည်း ထောင်းထုပြီး ဖွဖွမျှင်မျှင်လေးဖြစ်အောင် လုပ်လာခဲ့ရသေးတယ်ဗျ။ ကိုမင်းဆွေ စားဖို့ပါဗျာ”

ပေါ်လာက အထုပ်ကို ယူပြီး လှမ်းပေးလိုက်သည်။ မင်းဆွေ၊ နော်ဖူးခုံတို့သည်လည်း ပေါ်လာနှင့် မလှိုမ်းမကမ်းမှာ နေရာရွှေ့ကာ ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ပေါ်လာ . . . နင်က ကိုမင်းဆွေစားဖို့ဆိုတော့ ငါတို့ဖို့တော့ မပါဘူးလားဟင်”

“အတူတူပေါ့ဟာ နင်ကလည်း”
ပေါ်လာနှင့် နော်ဖူးခုံသည် သက်တူရွယ်တူဖြစ်ကြသည်။ ပေါ်လာသည် မင်းဆွေ၏ရှေ့မှာ အနေရန်နေဆဲပင်။

“ဒါနဲ့ . . . အယ်လူး တစ်ယောက်ကော”
“အခင်းထဲသွားတယ် ပေါ်လာ။ တောဝက်တွေ သောင်းကျန်းနေတယ်ဆိုတော့ စိတ်မချလို့ သွားကြည့်တာ။ ခုနကလေးတင်မှ ထွက်သွားတာ”

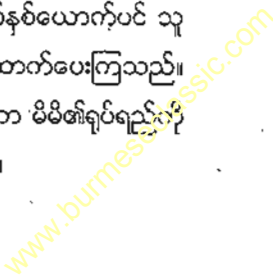
ပေါ်လာသည် သူတို့ဘက်ကို မျက်နှာခပ်စောင်းစောင်းပဲ ထားတာ ကြည့်သည်။

“အင်း . . . ခုတလောမှာ တောဝက်တွေကလည်း သောင်းကျန်းပါ။ ငါတောင် ဟိုတလောက ကိုမျက်ပြူးတို့ရဲ့အခင်းထဲ ဝင်ဖွေကြည့် ဝက်တွေကို ဝင်ပစ်ပေးခဲ့ရသေးတယ်။ သုံးကောင်လောက် ရလိုက်တယ်။ ဖူးခုံ ငါ လိုက်သွားမယ်”

“ပေါ်လာ . . . မင်း လိုက်ဖို့မလိုတော့ပါဘူး”
ဇော်အယ်လူးပြန်ရောက်လာသည်။ ပေါ်လာ၏ပခုံးကို ပုတ်တာ မြှောလိုက်သည်။

“မင်း အကောင်တွေနဲ့ တွေ့ခဲ့ရဲ့လား”
“မတွေ့ခဲ့ပါဘူးကွာ။ ဝင်ချင်ရင်လည်း ညဉ့်နက်ပိုင်းလောက်မှ ဝင်တတ်ကြတာ။ မဝင်ချင်လည်း မဝင်ဘူးပေါ့ကွာ။ ဟိုတလောက ထောင်ချောက်မိကြတာနဲ့ ခူးလေး၊ နှစ်လုံးပြူးစာမိကြတာနဲ့ ကြောက်သန့်ပြီး သိပ်မလာကြတော့ဘူး။ ငါကသာ စိတ်ချလို့ သွားကြည့်တာ”

ဇော်အယ်လူးက ရှင်းပြလိုက်သည်။ ပေါ်လာသည် ရွာထဲကို ဆည်သည့်အခါမှ မဝင်ပေ။ သူတစ်ဦးတည်း ရွာပြင်တစ်နေရာမှာ သီးခြားနေသည်။ ဇော်အယ်လူးလိုပင် ပေါ်လာကို ခင်မင်ကြသူများ ရှိကြသည်။ သူ့ထယ်ချင်းအချို့နှင့် ဆွေမျိုးများထဲက တစ်ယောက်နှစ်ယောက်ပင် သူတို့ဘက်သို့ ပေါ်လာအတွက် အိမ်တစ်လုံး ဝိုင်းပြီး ဆောက်ပေးကြသည်။ ပေါ်လာကို ရွာက မပစ်ပယ်ကြသော်လည်း သူကသာ မိမိ၏ရုပ်ရည်ကို ကျေနပ်ဖြစ်ကာ ရွာပြင်ထွက်ပြီးတော့နေခြင်းပင်။

မင်းဆွေက ပကတိရိုးစင်းသောစိတ်ဖြင့် ပေါ်လာအပေါ်မှာ ဆက်ဆံသဖြင့် ပေါ်လာသည် ဆက်ဆံရုံ၊ ပြောရုံ ဆိုရုံနှင့် ရှိလာခဲ့ရသည်။ စောအယ်လူးနှင့် ပေါ်လာက ယမကာဝိုင်းဖွဲ့သည်။ ပေါ်လာသည် ဤကိုရောက်လာကတည်းက ယမကာအနည်းငယ် မှီဝဲလာသည်။

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျွန်တော် ကိုမင်းဆွေနဲ့ ခုလိုစကားအတူ တူ ပြောနိုင်ဖို့အတွက် အတော့်ကို အားတင်းခဲ့ရတာပါ။ ကျွန်တော့်လိုလူ တစ်ယောက်ကို အဖက်လုပ်ပြီး စကားပြောတယ့်လူဟာ တော်ရုံမေတ္တာ နဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ရဲဆေးတင်တဲ့အနေနဲ့ ယမကာ နည်းနည်းမှီဝဲခဲ့ရပါတယ် ခင်ဗျာ”

ပေါ်လာက အရိုးခံအတိုင်းပင် ဝန်ခံသည်။ တွဲကယ်လည်း သူ မျက်နှာကြီးသည် ဖောအက်နေသလို နီမြန်းနေသလိုပင်။ မင်းဆွေက တစ်မူထူးခြားနေသော သူ့မျက်နှာကို ဝေဖန်ကြည့်ဘဲ စကားပြောသည်။

“မင်းစကားက မဟုတ်သေးပါဘူး ပေါ်လာရာ။ မင်းဆွေ အကြောင်းကို ငါ အသိဆုံးဖြစ်သလို မင်းအကြောင်းကိုလည်း ငါ အသိ ဆုံးပါ။ မင်းဆွေဟာ မင်းကို ဘယ်လိုအမြင်မျိုးနဲ့မှ မဆက်ဆံဘူး။ ငါ အချိန်ကစပြီး မင်း သည်လိုအတွေ့မျိုးတွေ မဝင်ပါနဲ့တော့။ ဟုတ်ပြီလား ပေါ်လာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုပေါ်လာရာ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ မိတ်ဆွေ အရင်းအချာတွေလို သူငယ်ချင်းတွေလို ဖြစ်သွားခဲ့ကြပါပြီ။ ဒါကြောင့်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးကြားမှာ ခြားနားမှုတွေ မရှိကြတော့ပါဘူး”

“ပေါ်လာ . . . နှင့် သည်လိုစကားမျိုးပြောပြောနေရင် အစ်ကို မင်းဆွေက စိတ်ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

နော်ဖူးငုံကလည်း သတိပေးသည်။ ပေါ်လာက လက်ကာပြ လိုက်ပြီး . . .

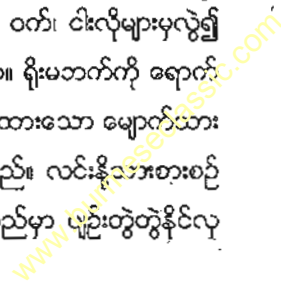
“အင်းပါ . . . ငါ ကိုမင်းဆွေကို သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရင်ထဲက ခံစားချက်အခံရှိနေလို့ပြောမိတာပါ။ ကိုမင်းဆွေက ငါ့အပေါ်မှာ ဘယ်လိုဆက်ဆံမလဲဆိုတဲ့ သံသယစကားမျိုး ထပ်မပြော တော့ပါဘူး”

ပေါ်လာသည် သူ့ကို အမြင်တစ်မျိုးဖြင့်ကြည့်ကာ အကြောက် ဆုံးပင်။ ထို့နောက် ကတိအတိုင်း စကားကို ပြောင်းပြီးပြောသည်။

“ကဲပါ . . . ကိုမင်းဆွေ ကျွန်တော်ယူလာခဲ့တဲ့ အစားအစာ တွေကို စားပါဦး။ ဒါမျိုး စားတယ်မဟုတ်လား”

“စားပါတယ်ဗျာ။ နဂိုက မစားဖူးဆိုတာတောင် ကိုပေါ်လာ ကျွေးတာဆိုရင် ကျွန်တော်က စားပြီးသားပါ”

တကယ်တော့ မင်းဆွေသည် ကြက်၊ ဝက်၊ ငါးလိုများမှလွဲ၍ တောကောင်အသားများကို တစ်ခါမှ မစားဖူးပေ။ ရိုးမဘက်ကို ရောက် တာမှ သူ စားဖူးခြင်းပင်။ ထို့ကြောင့် ထုထောင်းထားသော မျောက်သား အနပ်တင်တစ်ဖက်ကို ကောက်ကာ ဝါးလိုက်သည်။ လင်းနီသားစားစဉ် တလိုပင် မရဲတရဲ။ မျောက်သားသည် စားရသည်မှာ ယှဉ်းတွဲတွဲနိုင်လှ

သည်ဟု ကြားဖူးထားသည်။ ယခုတော့ ထင်သလောက် မဆိုးပေ။
နော်ဖူးငုံက လက်သုတ်ပဝါပေးသည်။ ပဝါကို ယူရင်း သူမ၏လက်
ချောင်းသွယ်သွယ်လေးများကို အမှတ်မထင် ဖျစ်ညှစ်ထားလိုက်မိသည်။
သူမက မရုန်း။

“အစ်ကို သောက်တတ်ရင် သောက်လေ။ ဖူးငုံကို အားမနာပါ
နဲ့နော်”

“ဟင့်အင်း . . . မသောက်ပါဘူး”

သောက်တတ်သည်တော့မဟုတ်။ အလုပ်တွင် လူကြီးများနှင့်
အတူ စားပွဲ၊ မိတ်ဆုံပွဲများရှိလျှင် အထိုက်အလျောက်တော့ ဝင်နွဲ့တတ်
ပါသည်။ ယခုလို မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ရှေ့မှာတော့ သူ မသောက်ချင်ပါ။
အထူးသဖြင့် နော်ဖူးငုံသည် မိမိမြင်မြင်ချင်း ချက်ချင်းပင် စွဲလမ်းမိသွား
ခဲ့ရသောသူ ဖြစ်နေသည်မို့ပင်။ သို့သော် နော်ဖူးငုံကား ဖွင့်လင်းရိုးသား
သော သူတစ်ဦးမို့ အလိုက်သိစွာ တိုက်တွန်းနေမိခြင်းပါ။

ဗော်အယ်လူးကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို နောက်ပြောင်
ခြင်း မပြု။ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ ပေါ်လာရှိနေသောကြောင့်လား၊ မသိ။
ပေါ်လာကလည်း ယမကာကို မှီဝဲလိုက်၊ အသားဖတ်ကို ကောက်စား
လိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ တစ်ခဏတော့ ငြိမ်သက်သွားသည်။
နောက်ထပ် ကောင်းပြောရန် အားယူနေခြင်းပဲလားမသိ။

“ညီမလေး နင် အိပ်တော့လေ။ မနက်ကျလည်း အခဲတံကြီး

ထရဦးမယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

နော်ဖူးငုံသည် မင်းဆွေ၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး
နေရာမှ ထလိုက်သည်။ သူမသည် မင်းဆွေ၏အနားမှာ နေချင်သေး
သည်။ မင်းဆွေကလည်း မသွားစေချင်သေး။ သို့သော် ယမကာဝိုင်း
တွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိမနေသင့်သည်ကိုလည်း နားလည်မိသည်။

“ကိုမင်းဆွေ မသောက်ချင်တာကို သောက်ပါလို့ အတင်း
ဇော်ကံတွန်းပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့က သောက်ပြီး ကိုမင်းဆွေ
က မသောက်တော့ အားနာတယ်”

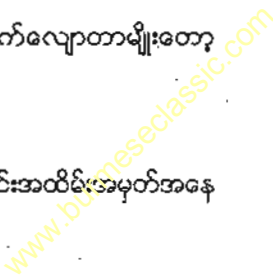
“အားမနာပါနဲ့ ကိုပေါ်လာ။ ကျွန်တော်က လုံးဝမသောက်
တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခါတလေတော့ တိုက်ဆိုင်မှုရှိလာရင် လုပ်
တတ်ပါတယ်။ ကဲ . . . အခုလည်း တိုက်ဆိုင်မှုရှိလာပြီဆိုတော့ ထည့်
ဗျာ . . . ကိုပေါ်လာ”

ပေါ်လာသည် မင်းဆွေ၏စကားကြောင့် အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရ
လေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို အားနာပြီးတော့ လိုက်လျောတာမျိုးတော့
မဖြစ်ပါစေနဲ့ဗျာ”

“တကယ့်ဆန္ဒနဲ့ပါ ကိုပေါ်လာ”

“ကဲ . . . မင်းဆွေက မင်းနဲ့တွေ့ဆုံခြင်းအထိမ်းအမှတ်အနေ

နဲ့ အတူတူသောက်ဖို့ လက်ခံလိုက်တာပဲ။ သူ့ရဲ့စေတနာကို အသိ
အမှတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့”

“ငါ... သဘောပေါက်ပြီ။ နားလည်ပြီ။ ကဲ... ကျွန်တော်နဲ့
ကိုမင်းဆွေ ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ တွေ့ဆုံခြင်းပွဲတစ်ခုအနေနဲ့”

ပေါ်လာသည် ဖန်ခွက်ထဲသို့ သင့်တော်ရုံ ထည့်ပေးလိုက်လေ
သည်။ မင်းဆွေနှင့် စောအယ်လူးတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်
ယောက် ကြည့်မိလိုက်ကြလေ၏။

* * *

အခန်း (၄)

အမှောင်မျက်လုံးများ

ညဉ့်နက်ပိုင်းသို့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရောက်လာခဲ့လေသည်။
နိုးမ၏အအေးဓာတ်က ပိုပြီးတော့ သိပ်သည်းလာသည်။ မီးပုံတွင်
အဆက်မပြတ်ထိုးထားသော ထင်းချောင်းများကြောင့် မီးတောက်မီးလျှံ
များက ပိုမို၍ အားကောင်းလျက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အပူဓာတ်ကို လုံ
လောက်စွာပင် ရရှိနေလေသည်။

“ဝူး... အူး... ဝူး... အူး”

အဝေးဆီက တောရွေးများ၏ အူသံများကို ကပ်ချက် တစ်

ချက်မှာ ကြားလာခဲ့ရသည်။ သည့်အချိန်တွင် အုပ်စုဖွဲ့ကာ သားကောင်များကို လိုက်နေကြသော မုဆိုးအုပ်စု၊ ကောက်ကျစ်သော ညဉ့်မိစ္ဆာကောင်များ ပေါ်လာသည်။ ဟိုအကြောင်း၊ သည်အကြောင်း၊ လူတွေတိရစ္ဆာန်တွေ၏အကြောင်း၊ တောဝက်များ၊ မျောက်များ၊ ခွေးအများ၏အကြောင်း၊ ထွေရာလေးပါးပြောနေကြရင်းက ယမကာအရှိန်ကြောင့် ပိုပြီးတော့ အာသွက်လျှာသွက်ရှိလာခဲ့သည်။

“ကိုမင်းဆွေ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုမြင်သလဲဗျာ”

“ဗျာ”

ရှတ်တရက် ကောက်ကာ ဝင်ကာမေးလိုက်သော ပေါ်လာစကားကြောင့် မင်းဆွေက “ဗျာ” ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုထင်ရမလဲဗျာ။ မိတ်ဆွေလို့ လက်ခံထားတာပဲ။ မိတ်ဆွေပဲပေါ့”

“မဟုတ်သေးပါဘူး။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မေးစရာအကြောင်း တစ်ခုခုရှိနေသိမ့်မယ်။ ဥပမာ ကျွန်တော့်ဘဝဇာတ်ကြောင်းပေါ့။ အားနာပြီး မေးရခက်နေတယ်ဗို့လား”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီက ဘာမှမသိချင်ပါဘူး ကိုပေါ်လာ” ပေါ်လာက ခေါင်းကို ခါရမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မယုံဘူး။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို နားလည်ပေးတာ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်။ အဲသည်အကြောင်းတစ်ခုခုဟာ . . .”

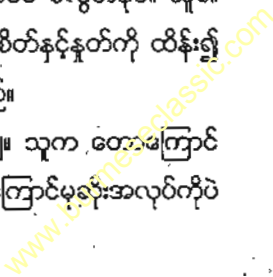
“ပေါ်လာရာ . . . မင်းကလည်းကွာ မင်းဆောက မင်းကို ဘာအကြောင်း ညာအကြောင်းမှ မစဉ်းစားဘဲ သာမန်ခင်မင်မှုမျိုးပဲရှိတာ။ ဒါကို မင်းက အတွေးခေါင်ပြီး မရမကလိုက်မေးနေတယ်။ သူ့ရဲရီးသား ဗြူစင်မှုကို တလွဲထင်နေတာလား”

စောအယ်လူးက ပေါ်လာကို သတိပေးလိုက်သည်။ တကယ်တော့ မင်းဆွေသည် ပေါ်လာနှင့် ပတ်သက်ပြီး စောအယ်လူးတို့၏ မောင်နမထံမှ သိပြီးဖြစ်လေသည်။ ပေါ်လာသည် စောအယ်လူး၏စကားကြောင့် တစ်ချက်တော့ ငြိမ်သွား၏။ ထို့နောက် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ရိုနေခဲ့သည်။

“အေးဗျာ . . . ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာရှိနေတာကို မရမက သွန်ထုတ်ပြီးတော့ မေးနေတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့သိမ်မွေ့မှုကို မတည်ငြိမ်အောင် လုပ်ပစ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီ။ ဆောနီးဗျာ။ ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေအားလုံးကို ပြန်ပြီးတော့ ရှုပ်သိမ်းပါတယ်”

ပေါ်လာက မင်းဆွေကို တောင်းပန်သလိုလိုစကားပြောသည်။ သို့သော် ပေါ်လာသည် ဤစကား ဝဲဩဃထဲကပင် မလွတ်နိုင်။ သူ၏ ခံစားချက်ကို ရိုးစင်းစွာပင် ဖွင့်ဟခဲ့လေသည်။ စိတ်နှင့်နှုတ်ကို ထိန်း၍ မရနိုင်အောင်ပင် တရစပ် ပြောမိလေတော့သည်။

“ကျွန်တော့်အဖေဟာ ကြောင်မုဆိုးဗျာ။ သူက တောကြောင်တွေကိုမှ ရွေးပြီးပစ်တာ။ တစ်သက်လုံး တောကြောင်မုဆိုးအလုပ်ကိုပဲ

လုပ်လာခဲ့တာ။ အမေက အဖေပစ်လာခဲ့တဲ့ကြောင်းသားကို ရွာထဲ
လည်ရောင်းတယ်လေ။ အမေက သည်ကြောင်တွေကိုပဲ နေ့တိုင်း မြင်
တွေ့နေရတာပေါ့ဗျာ။

အဲ . . . ကျွန်တော့်ကို ကိုယ်ဝန်ရတော့လည်း ကြောင်သား
ကိုပဲ ရှည်ခြင်းတပ်သတဲ့။ မွေးလာတော့ရော ကျွန်တော်ဟာ လူသာမန်
တွေထက် ပိုပြီးတော့ ထူးခြားလာတယ်ပေါ့ဗျာ။ လူတွေက ကျွန်တော့်
ကို ကြည့်ချင်စရာကြီးဖြစ်လာခဲ့ကြတယ်။ ကိုမင်းဆွေ ကျွန်တော်ဟာ
သိပ်ပြီးတော့ သတိထားရလောက်အောင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်မနေပါ
ဘူးနော်”

မင်းဆွေ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ။ သည့်နောက်မှ ပျာပျာ
သလဲပင်။

“ကိုပေါ်လာ . . . ခင်ဗျားဟာ သာမန်လူသားတစ်ဦးနဲ့ ဘာမှ
မခြားပါဘူးဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်စိတ်ကို ဒါလောက်တောင် ညှဉ်းဆဲနေ
ရတာလဲ။ ကျွန်တော့်အမြင်ကတော့ ခင်ဗျားဟာ ပန်းနှစ်ဖက်ကြား ခေါင်း
ပေါက်ပြီး အသိညာက်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ”

“ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ။ သည်လို နှစ်သိမ့်စကားမျိုးကြားရတာ
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်တယ် ကိုမင်းဆွေ”

ပေါ်လာက မင်းဆွေ၏လက်ကိုကိုင်ကာ နှုတ်ဆက်သလို ပြု
သည်။ နူးညံ့သော လက်ဖဝါး၏အတွေ့အထိကို ခံစားလိုက်ရသည်။

စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးတစ်မည်ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။ ပေါ်လာသည် အရှိန်
တက်နေပြီဖြစ်သည်။ သူ့ကို မည်သူကမှ တားဆီး၍ရမှာ မဟုတ်တော့။
စောအယ်လူးက မင်းဆွေကို အားနာသလိုကြည့်လိုက်သည်။ မင်းဆွေ
က နားလည်မှုဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်လေသည်။

“အဖေ့ကိုလည်း အပြစ်မတင်ပါဘူး။ အမေ့ကိုလည်း အမြင်
မစောင်းပါဘူး။ မိဘဆိုတာ သားသမီးအပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ အမြင်
မစောင်းဘူးလေ။ သူတို့ရဲ့ ရင်ထဲမှာ မေတ္တာစိတ်တစ်ခုတည်း အမြင်
တွယ်နေတာကိုး။ အဲသည်အတွက် ကျွန်တော် နားလည်ပေးခဲ့ပါတယ်။
ကျွန်တော့်ဘဝကကိုက အထုံပါလာခဲ့တာကိုး။ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲဗျာ။
သည်လိုပဲ ဖြေရတာပေါ့”

ပေါ်လာသည် အသားဖတ်တစ်ဖတ်ကို ကောက်ဝါးလိုက်
သည်။ ထို့နောက် အဝေးရှိ မမြင်နိုင်သည့် ရိုးမတောင်တန်းကြီးကို
အကြောင်းမဲ့ ငေးရိပြီးတော့ ကြည့်နေသည်။ မီးရောင်ဟပ်သဖြင့် အဆီ
ပြန်နေသောမျက်နှာကြီးကို မြင်တွေ့နေရသည်။ မျက်နှာကို သူတို့ဘက်
သို့ လှည့်မလာဘဲ . . .

“ကျွန်တော်က စာတတ်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းနေရခက်
တယ်။ နေကြည့်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို လူပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းက
သိပ်ပြီး လက်ခံလိုပုံ မရဘူးဗျ။ မသိမသာ ဖယ်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားကြ
တယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲ ကျောင်းမနေဖြစ်တော့ဘူး။

အဲသည်မောင်နှမနှစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို စာသင်ပေးကြ
တယ်။ ကျွန်တော်-ရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်လာခဲ့တယ်။ စာအုပ်တွေ ပေး
ဖတ်တယ်။ ကျွန်တော် အမြင်ကျယ်လာခဲ့တယ်။ သူတို့ကျေးဇူးကြီးလှပါ
တယ်။ ပြီးတော့ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို မောင်နှမသားရင်းတွေလိုပဲ
ဆက်ဆံကြတယ်။ ရွာမှာ အမျိုးတွေရှိပေမယ့် သည်မောင်နှမလောက်
တော့ မရင်းနှီးဘူးဗျ။

“ခုလည်း မင်း ငါတို့ကို ခင်သလို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
ထပ်ပြီးတိုးလာပြီပဲကွာ။ မင်းဆွေကလည်း မင်းက သူ့ကို ခင်တဲ့အတိုင်း
အတာထက်ပိုပြီးတော့ ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ် ပေါ်လာ”

“ဆုတောင်းပါတယ်ဗျာ။ သည်အတိုင်းပဲဖြစ်ပါစေလို့”
ပေါ်လာ၏လေသံက တက်ကြွမှုမရှိဘဲ အားနည်းသွားသလို
ပင်။ မင်းဆွေကို သူ ယုံသေးပုံမပေါ်။ မင်းဆွေကလည်း ဝေဖန်ချက်
မပေးတော့ပါ။

* * *

“ကြောင်တွေဟာ ရေကို ကြောက်ကြတယ်။ ရေမချိုးကြဘူး
လို့ ကြားဖူးတယ်။ အဲ . . . ဘာကြောင့်လဲမသိဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း
သယ်ငယ်က ရေဆိုရင် သိပ်ပြီးတော့ ကြောက်တာပဲ။ ခုလည်း ရေချိုးရ
မှာ ကြောက်နေတုန်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကြောက်ကြောက်နဲ့ချိုးရတာပဲဗျာ။ ရေကို
တော့ ခုထက်ထိ မနှစ်သက်သေးဘူး။ ကြောင်အမျိုး ရေမချိုးဘူးဆိုတာ
ကျွန်တော်နဲ့ဆိုင်နေလို့လားဗျာ . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ပေါ်လာသည် သူ့စကားကို သဘောကျသွားသလို ဟက်ပက်
ဖွယ် ရယ်လိုက်သည်။ သို့သော် နာကျည်းမှုစွက်ဖက်နေသော ရယ်သံ။

“သည်ည ကျွန်တော်ပြောတယ်ဗျာ။ ကိုမင်းဆွေနဲ့ စကား
ဆက်ဆံကျရလို့။ ကျွန်တော်ပြောတဲ့အထဲမှာ သဘောမကျတာတွေ
အဲဒီလို ရှိရင်လည်း နားလည်ပေးပါဗျာ။ ခွင့်လွှတ် . . . ခွင့်လွှတ်”

“နားလည်ပေးပါတယ်ဗျာ၊ သဘောမကျတဲ့စကားမျိုး မပါပါဘူး ကိုပေါလော”

“ကိုမင်းဆွေ အိပ်ချင်နေပြီလား”

“မအိပ်ချင်သေးပါဘူး။ စကားဝိုင်းက စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါတယ်”

တကယ်လည်း မအိပ်ချင်သေးပါ။ မင်းဆွေသည် ပေါ်လာနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဝင်စားနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို နှစ်သိမ့်မှုပေးတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့စိတ်ရင်းထဲမှာ ဟန်ဆောင်မှုမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အေးဆေးတယ်။ ကျွန်တော် ပေါင်းသင့်ပေါင်းထိုက်တဲ့သူပဲ”

“ဒါပေါ့ကွ မင်းဆွေက မင်းကို ဟန်ဆောင်ပေါင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး။ သူကလည်း ဟန်ဆောင်တဲ့သူနဲ့ လက်ပွန်းတတီး မနေတတ်ဘူး။ ကျောင်းတုန်းကတည်းက သူ့အကြောင်းကို ငါ သိတာကွ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ငါလည်း ခုညမှာ မိတ်ဆွေသစ်တစ်ယောက်နဲ့ စကားတွေအကြာကြီးပြောခွင့်ရတဲ့အတွက် အတော်ပျော်နေမိတယ်ကွာ။ ကိုမင်းဆွေ သည်တစ်ညပဲ ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောချင်တာလေးတွေ ပြောပါရစေ။ နောက်နေ့တွေဆိုရင် မပြောတော့ပါဘူး။ ခင်ဗျားကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်တော့ပါဘူးဗျာ”

“သည်လိုလဲမဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျား ဆန္ဒရှိသလောက် ရင်ဖွင့်လို့ရပါတယ်။ ပြောချင်သလောက်ပြော အကန့်အသတ်မထားဘူး”

မင်းဆွေသည်ပင် အနည်းငယ် အာသွက်လာခဲ့သည်။ ယမကာက ဝမ်းထဲကို ရောက်သွားခဲ့သည်နှင့် နှုတ်ရဲ လျှာရဲဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် နော်ဖူးငုံမှာ မအိပ်သေးပေ။ အိပ်၍လည်းမပျော်။ သူတို့စကားဝိုင်းကို ထရံကာထားသော အခန်းထဲမှနေ၍ ကြားနေရသည်။

“ဟွန်း . . . အစ်ကိုလည်း အံ့များနဲ့ကျတော့ ဝိုင်းထဲမှာ သောက်ရတော့တာပဲ။ ခုမှပဲ နှုတ်ကရွှင်လာတော့တယ် . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း”

နော်ဖူးငုံသည် အိပ်ရာထဲမှနေ၍ သဘောကျနေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ပေါ်လာ၏ အသံက ထွက်လာခဲ့ပြန်သည်။

“ကျွန်တော်က အမှောင်ကို ပိုပြီးတော့ကြိုက်တယ်။ မျက်လုံးကလည်း အမှောင်ထဲမှာ ပိုပြီးတော့ မြင်ရတယ်။ အမှောင်ထဲမှာသွားလာနေတဲ့ သားကောင်တွေကို သူများထက်ပိုမြင်နိုင်တယ်။ သဘာဝက ကျွန်တော့်ကို အခွင့်အရေးတော့ ပေးထားတယ်ဗျ။ ဟော . . .”

ပေါ်လာသည် ရုတ်တရက် စကားပြော ရပ်တန့်သွားသည်။ သူသည် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်ကို အမှတ်တမဲ့ လှမ်းပြီးတော့ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် မည်သူမှ မထင်မှတ်သော အပြုအမူတစ်ခုကို ပြုလုပ်လိုက်လေသည်။ တဲပေါ်မှ ဇွတ်တရက် ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ သစ်ပင်ကြီးဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ ဖင်စည်ကို ဖက်ကာ တက်သွားခဲ့သည်မှာ မြန်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

သစ်ကိုင်းများ၊ ပင်ရွက်တွေကြားမှာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

မကြာလိုက်ပါ ချက်ချင်းလိုလိုပင် ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဇုတ်ခဲဆို မြေပြင်
ပေါ်ကို ခုန်ချလိုက်သည်။ တဲဆီကို ပြန်ပြေးလာသည်။ အားလုံး တော့လိုက်
ကြရသည်က ပါးစပ်ထဲတွင်ကိုက်ထားသော ချိုင်းတစ်ကောင်ပင်တည်း။

* * *

အခန်း (၅)
ကိုယ်ပျောက်ကြောင်

ပေါ်လာ၊ မင်းဆွနှင့် စောအယ်လူးတို့သည် ကွင်းပြင်ကြီးတစ်
ခုကို ဖြတ်သန်းနေကြသည်။ သူတို့ ဦးတည်ပြီးသွားနေသောနေရာက
နန်းတစ်လိမ်တောကြီးဆီသို့ပင်။ အပြည့်အစုံကတော့ နန်းတစ်လိမ် ပန်း
တစ်လိမ်တောကြီးပင်ဖြစ်သည်။ အဖျားဆွတ်ပြီးတော့ ခေါ်ကြသည်က
နန်းတစ်လိမ်တော။ အချို့ကတော့ ကြောင်ရိုင်းတောကြီးဟု ခေါ်ကြသည်။

“ဟိုးရှေ့ကမြင်နေရတဲ့ တောကြီးဟာ နန်းတစ်လိမ်တော။
အိပေမဲ့ ကြောင်ရိုင်းတောကြီးလို့လည်း ခေါ်ကြတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို
တော့ သည်တောက ကြောင်ရိုင်းတွေ အများကြီးပေါက်ဖွားနေကြလို့ပဲ”

စောအယ်လူးက ပြောပြလိုက်သည်။ ပေါ်လာက ဖြည့်စွက်၍
"ကျွန်တော့်အဖေ ကျက်စားခဲ့တဲ့ တောကြီးပေါ့ဗျာ။ ကြာတော့
ကြောင်တွေက အဖေ တောထဲကိုရောက်လာရင် ကြောက်ပြီးတော့ ပုန်း
နေကြရတဲ့အထိပဲတဲ့။ ဘယ်လောက်အပုန်းကောင်းတဲ့ ကြောင် ဖြစ်နေ
ပါစေ အဖေက မတွေ့တွေ့အောင် ရှာနိုင်တဲ့ သတ္တိရှိတယ်"

ကြောင်ရိုင်းများ ပေါများသည်ဆိုသော တောကြီးထဲကို မည်
သည့်အကြောင်းကြောင့် ခေါ်သွားမှန်းမသိ။ ကိုယ်ပေါ်မှာ ဒူးလေးကိုယ်စီ
ပါလာခဲ့ကြသည်။ မည်သည့်သားကောင်ကို ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးကြမှာလဲ။
သူတို့ဆီမှာ လည်ပတ်စရာက တောတောင်များသာရှိကြသည်။ မကြာမီ
နန်းတစ်လိမ်တောင်ကြီးနှင့် နီးကပ်လာခဲ့ကြပေသည်။ တောထဲကို ဝင်
လိုက်ကြသည်နှင့် ကိုယ်ပေါ်မှာ စိုနေသော ဈေးများကို အအေးဓာတ်က
သိပ်ပြီးသားဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။

ပေါ်လာသည် သွားနေရင်းက ရပ်လိုက်သည်။ နှာခေါင်းကို
မသိမသာရှုံ့မိလိုက်သည်။ အနံ့တစ်ခုခုကို ခံမိသလိုပင်။ ထို့နောက်
ဆက်လျှောက်သွားသည်။ မင်းဆွေသည် သူတို့ ဘာကောင်ကို ပစ်ကြ
မှာလဲ။ ကျားလား။ ဝံလားဆိုသည်ကို သိချင်နေသေးဆဲ။ မေးကောင်း
သေလား မမေးကောင်းဘူးလား မသိ၍ မမေးရဲ။ တောတောင်စည်းကမ်း
ဆိုတာကလည်း ရှိသေးသည်။ သူ့နေရာ၊ သူ့အရပ်၊ ဓလေ့ထုံးစံက တစ်
မျိုးစီ။ သို့သော် ကျားလို၊ ဝံလို ကျက်စားတတ်သော တောဆိုလျှင်

နိုင်မိသည်။ ဤသားရိုင်းတောင်ကြီးများနှင့် တွေ့လျှင် သူတို့လို မုဆိုး
အိတ်စနစ်ယောက်က ကာကွယ်နိုင်ကြပါမလား။ စောအယ်လူးကတော့
မင်းဆွေ စိုးတထိတ်ထိတ်နှင့် ဖြစ်နေလိမ့်မည်ကို သိသည်။ ပထမ တစ်
လင်းနို့ပစ်ကတည်းကပင် သိသည်။ တကယ်တော့ ဤတောသည်
ဘူးမရှိတတ်သော်လည်း ဝံလိုအကောင်မျိုးကတော့ ရှိတတ်သည်။
ဒို့ပေမယ့် ကြုံကြိုက်လှပါသည်။ အကယ်၍ ရင်ဆိုင်လာခဲ့ရသည့်တိုင်
မင်းဆွေကို မထိခိုက်စေရ။ အတတ်နိုင်ဆုံး အကာအကွယ်ပေးမည်ဟု
ဆိုခြင်းထားသည်။

ထိုစဉ် ပေါ်လာသည် သူတို့ကို ရှေ့မှနေ၍ လက်ထောင်ပြု
ထိတ်သည်။ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် လှုပ်ရှားမှုမပြုရန် အချက်ပေး
ထိတ်ခြင်းပင်။ လျှောက်နေကြရင်းက သတိထားမိလာကြသည်မှာ
အလင်းရောင်က နည်းသထက် နည်းလာခဲ့ခြင်းပင်။ ပေါ်လာသည်ပင်
အေးသင့်သွားသလို။

သို့ရှိခိုက် . . .

"ဇျောက် . . . ဇျောက် . . . ဇျောက် . . . ဖရော . . . ဖရော

ဇျောက်"

သစ်ကိုင်းများ လိမ်ချိုးခံရသူလိုလို ပင်ယံထက်မှ သစ်ရွက်များ
သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်က တိုးတွေ့ပြီးတော့ သွားနေသလိုလို
ထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြသည်။ မည်သည့်အပင်က ထွက်ပေါ်လာ

မှန်း မသိ၊ ပေါ်လာသည်ပင် မခန့်မှန်းနိုင်။ ဟိုသည်လိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။ စပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်ပင်ကြီးများသည် လေမတိုက်ဘဲ လှုပ်ရှားသွားခဲ့ကြသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ သားကောင်တစ်ကောင်ကြောင့်က ပင်ကိုင်းများထက်ဆီက ဖြတ်သန်းသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်တန်ရာသည်ပင်။

ပေါ်လာသည် နေရာမှာရပ်နေရာက ရေကို ပြေးထွက်သွားလေသည်။ မင်းဆွေနှင့် စောအယ်လူးတို့သည်လည်း နောက်မှနေ၍ ပြေးလိုက်သွားခဲ့ကြသည်။ အလင်းအားနည်း၍ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးတစ်စားနေမိကြရသည်။ တောနက်ပိုင်းထဲကို မရောက်သေး။ အလင်းရောင်က မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ပါးလျားသွားခဲ့ရသည်ကို စဉ်းစား၍မရနိုင်။ မင်းဆွေကတော့ သဘာဝမကျသော ပြောင်းလဲမှုမသိ၍ သူတို့နှစ်ယောက် တွေးသလို မတွေးမိ။ သို့သော် မိမိကို မရောသော အရာတစ်ခုက အဟန့်အတားပြုထားသလိုလို၊ အာရုံငါးပါးထိန်းချုပ်ခံထားရသလိုလို အနေရခက်သလိုမျိုးတော့ ခံစားနေရသည်။

“ဇောက် . . . ဇောက် . . . ဇောက်”

သစ်ကိုင်းခြောက် ကျိုးကျတော့မည့်အသံမျိုးကို ကြားလာကြပြန်သည်။ ဆတ်ခနဲဆို ခေါင်းပေါ်ကို တစ်ပြိုင်တည်းပင် မော့ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဖရဲ . . . ရှိ . . . ရှိ”

အပင်ကြီးထဲကပင် ပင်ကိုင်းရွက်များသည် သွက်သွက်ခါအောင်

ပင် လှုပ်ရှားသွားခဲ့ကြသည်။ ပေါ်လာသည် ကျည်တောက်ထဲမှ မြားစူးစူးယူကာ ဒူးလေးမြားစူးလမ်းကြောင်းမှာ ကျင်လည်စွာပင် တပ်ဆင်ထိတ်သည်။ ထို့နောက် လှုပ်ခတ်နေသော ပင်ကိုင်းခက်များဆီ ထိုးချိန်ထိတ်လေ၏။

“ထောင်း”

ညှို့မှုကန်အားပြင်းစွာဖြင့် ထွက်သွားသော မြားစူး။

“ဇောက် . . . ဇောက်”

လှုပ်ခတ်နေသော ပင်ကိုင်းရွက်များကို တဖျောက်ဖျောက်နှင့် ဆက်ထွက်သွားခဲ့လေ၏။ မြားကသာ တစ်ဖက်ကို ဖောက်ထွက်သွားသည်။ သားကောင်ကို မထိပါ။ မည်သည့်သားကောင်မှလည်း မရှိပါ။ သော် . . .

“ဖျတ် . . . ဖျတ် . . . ဖျတ် . . . ဇောက် . . . ဇောက် . . . ဇောက်”

ပင်ကိုင်းရွက်များကတော့ လှုပ်ခတ်နေဆဲပင်။ အရွက်များ၏ ဆက်ကွယ်မှာ သားကောင်တစ်ကောင်ကောင်က မုချရှိလိမ့်မည်။ သူ့ကလွဲရော်သွားခြင်းပင်လား။ ပေါ်လာသည် စောအယ်လူးကို ကြည့်လိုက်သည်။ သဘောပေါက်သွားသည်။ သူသည် ဒူးလေးမှာ အတန်တန်ချောင်းတပ်ပြီး ပစ်လွှတ်လိုက်လေ၏။

“ထောင်း”

“ဖျောက် . . . ဖျောက်”

ပြားစူးသည် သစ်ရွက်များကို ဖောက်ထွက်သွားသည်။ အစေ့ကို ရောက်သွားသည်။ သားကောင်ကို မထိ။ သို့တစေ . . .

“ဖျတ် . . . ဖျတ်ဖျတ် . . . ဖျောက် . . . ဖျောက် . . . ဖျောက်

ထိုနေရာမှ ပင်ကိုင်းရွက်များကတော့ လှုပ်ခတ်နေဆဲပင် အားလုံးအံ့အားသင့်သွားခဲ့ကြသည်။ တစ်မျိုးစဉ်းစားကြပြန်သည်။ လွန်စွာမှ သေးငယ်သော မျောက်ပင့်ကူလိုအကောင်မျိုးကြောင့် မြားက မထိဘဲ လွဲချော်သွားခဲ့ခြင်းပဲလားဟု . . .

ထိုစဉ်မှာပင် . . .

ထူးခြားချက်များက ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ကြပြန်သည်။

“ဖရဲ . . . ရှိ . . . ရှိ . . . ဖျတ် . . . ဖျတ် . . . ဖျတ်”

“ဖတ် . . . ဖတ် . . . ဖတ် . . . ဖရဲ . . . ဖရဲ”

နေရာအနှံ့ထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြသော အသံများပင်။ ယင်းအသံများက ပတ်ပတ်လည်လှုပ်ခတ်သွားခဲ့ကြသည်။ အပင်ကြီးများထက် အကိုင်းအခက်များသည်လည်း လှုပ်ခါသွားခဲ့ကြသည်။ သုံးယောစလုံး၏ မျက်စိရှေ့မှာ တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို တွေ့လိုက်ကြရသည်ကား . . .

“ဟင်”

“ဟင်”

များပြားလှသော ကြောင်ရိုင်းများပင်တည်း။ သို့သော် ကြောင်

ရိုင်းများသည် တစ်မျိုးတစ်စားတည်း မဟုတ်ကြပေ။ အရောင်အသွေးများကလည်း မတူကြပေ။ သူတို့ကို သွားကြီးတွေဖြီးကာ မြိမ်းခြောက်သလိုပြုနေကြသော အကောင်တွေက ရှိကြသလို၊ ခြေသည်းတွေကို သစ်ကိုင်းတွေပေါ်မှာ ကုတ်ခြစ်ပြီး ရန်လိုနေကြသော ကြောင်ရိုင်းများ။ သစ်ကိုင်းပေါ်မှာ ဟိုသည်လျှောက်နေကြပြီး ဂနာမငြိမ်သလိုရှိနေကြသော အကောင်များ။ အချို့ကလည်း သမ်းဝေနေကြပြီး ဂရုမစိုက်သလိုထေီမဲ့မြင်ပြုနေကြသော အကောင်မျိုးကလည်း ရှိနေကြသည်။

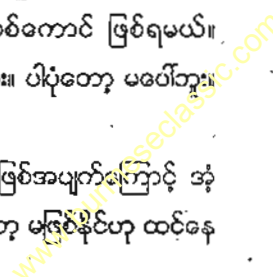
ဤသို့ တစ်နေရာတည်းတွင် များပြားလှသောကြောင်ရိုင်းများတို့ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် အံ့အားသင့်မဆုံးနိုင်အောင် ရှိနေကြရလေသည်။

“ဟ . . . ပေါ်လာ ကြောင်တွေက များလှချည်လား”

“အေးကွ။ သည်လိုမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူး။ တစ်နေရာတည်းမှာ စုပြုံပြီးတော့ရောက်နေကြတာ။ ဘယ်လိုသဘောလဲတော့ မသိဘူး” ပေါ်လာသည်ပင် စဉ်းစား၍မရနိုင်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။

“စောစောကဟာ သီးခြားကြောင်တစ်ကောင် ဖြစ်ရမယ်။ သည်အုပ်စုထဲမှာ အဲသည်ကြောင် ပါမပါမသိဘူး။ ပါပုံတော့ မပေါ်ဘူး။ ခု သည်ကောင် ပျောက်နေတယ်”

မင်းဆွေသည်လည်း မကြုံဖူးသောအဖြစ်အပျက်ကြောင့် အံ့အားသင့်နေပါသည်။ တိုက်ဆိုင်မှုသက်သက်တော့ မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်နေ

မိသည်။ မိမိတို့ကို သစ်ပင်ပေါ်မှနေ၍ အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံခြောက်လှန့်နေကြသော ကြောင်ရိုင်းများကို ရင်တဖိုဖိုနှင့် ကြည့်နေရသည်။ အားလုံးစုပြုံပြီး ခုန်ဆင်းလာကြကာ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြလျှင် မလွယ်။ မင်းဆွေ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ခြေထောက်နားရှိ သစ်ကိုင်းခြောက်တုတ်တုတ်ကြီးဆီကို ရောက်သွားသည်။ မသိမသာ ခြေဖမိုးနှင့် လှမ်းကော်ကာ ယူလိုက်လေ၏။

“ကဲ . . . ပေါ်လာ သည်ကောင်တွေက ငါတို့ကို မထီလေးစားနဲ့ လုပ်နေကြတာယ့်ကွ။ သင်ခန်းစာပေးလိုက်ကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“အေးကွာ . . . ကြည့်စမ်း တော်တော်အသည်းယားစရာ ကောင်းလှတဲ့ ကောင်တွေ”

နှစ်ယောက်သား တိုင်ပင်ထားကြသလို မြားစူးကို ဒူးလေးညှို့မှာ တင်ကာ မထီလေးစားအလုပ်ဆုံး ကြောင်တစ်ကောင်စီကို ထိုးချိန်လိုက်ကြသည်။

“ထောင်း”

“ထောင်း”

မြားစူးနှစ်စင်းက ညှို့မှ ကန်အားပြင်းစွာဖြင့် ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။ ချိန်သားကိုက်ကြသည်။ ကြောင်ရိုင်းတစ်ကောင်စီကို ဒုတ်ဒုတ်ထိမှန်သွားခဲ့ကြသည်။

“ညောင်း . . . ဝေါင်း . . . ဝေါင်း”

နာကျင်စွာနှင့် အော်လိုက်သံများက တစ်ပြိုင်တည်းလိုလိုပင် သွက်ပေါ်လာခဲ့ကြသည်။ ကြောင်ရိုင်းနှစ်ကောင်သည် မြားတန်းလန်းနှင့် အောက်ကို ပြုတ်ကျလာခဲ့ကြလေသည်။

“ဖရဲ . . . ရှဲ . . . ရှဲ”

သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်များကို ပွတ်တိုက်ပြီးတော့ ကျလာခဲ့ခြင်းပင် ခြစ်သည်။

“ဘုတ် . . . ဘုတ်”

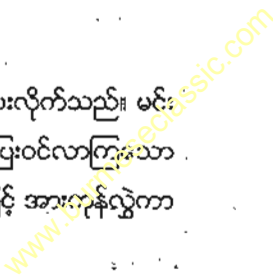
ကြောင်ရိုင်းကြီးနှစ်ကောင်သည် မြေပြင်ထက်မှာ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်နှင့်ရှိနေကြရာက ခြေလေးချောင်း မိုးပေါ်ထောင်သွားသည်။ အဖြည်းဖြည်း ငြိမ်ကျသွားတော့မလိုနှင့် ဆတ်ခနဲဆိုထကာ သူတို့ဆီကို ပြေးလာခဲ့ကြသည်။

“ဟာ . . . သည်ကောင်တွေ”

မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်ကြောင့် အံ့အားသင့်သွားခဲ့ကြသည်။ ကြောင်ရိုင်းကြီးနှစ်ကောင်သည် မင်းဆွေနှင့် အနီးဆုံး အနေအထားမှာ ခြစ်နေသည်။

“မင်းဆွေ . . . မင်းဆွေ . . . သတိထား”

စောအယ်လူးက စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် သတိပေးလိုက်သည်။ မင်းဆွေသည်လည်း သတိကြီးစွာထားနေသူမို့ မိမိဆီ ပြေးဝင်လာကြသော ကြောင်ရိုင်းကြီးနှစ်ကောင်ကို သစ်ကိုင်းခြောက်ကြီးဖြင့် အားကန်လွှဲကာ

ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ဖုန်း... ဖုန်း”

“ခွီး... ခွီး”

ကြောင်ရိုင်းနှစ်ကောင်မှာ တခွီးခွီးနှင့် ဒေါသတကြီး အော်ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။ တစ်ကောင်ကို သုံးလေးချက်လောက် ဆင့်ပြီး ရိုက်ထည့်လိုက်သောအခါ ငြိမ်သက်သွားခဲ့ကြလေသည်။

“တော်တော်ကို အသက်ပြင်းတဲ့ကောင်ကြီးတွေပဲကွာ။ မြားတစ်ချက်လောက်နဲ့ ပြီးမယ့်ကိစ္စဟာ ခုတော့...”

ပေါ်လာသည် သေဆုံးသွားသောကြောင်နှစ်ကောင်ကို ကြည့်ပြီး မကျမချမ်းဖြစ်နေမိသည်။ ထို့နောက် မင်းဆွေကို အားတောင့်အနားစွာဖြင့်...

“တော်ပါသေးရဲ့။ ကိုမင်းဆွေ ဘာမှမဖြစ်လို့။ နောက်ဆုံးတော့ ခင်ဗျားရဲ့ရိုက်ချက်နဲ့ ပွဲသိမ်းသွားရတော့စာယ်”

“မင်းဆွေက သည်လိုဆိုတော့လည်း သတိကြီးကြီးရှိသားကွ။ မင်းလည်း နည်းနည်းတော့ ပျာသွားမှာပဲ”

မင်းဆွေက ပြန်မပြောနိုင်။ နဖူးထက်မှ ရွေးများကို ပါဝင်ဖြင့် သုတ်နေလေသည်။ တခဏကြာမှ...

“အေးကွာ... ငါ သည်လိုမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူး။ အတော့ အကြံရတာပေါ့။ ကိုပေါ်လာလည်း ကျွန်တော့်ကို အားနာမနေပါနဲ့။ သူ့

ဘာသာသူဖြစ်လာတာကတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျား အနာတရဖြစ်သွားမှာကို စိုးရိမ်နေမိတာပျ”

ဟု စိတ်မသက်မသာသောအသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။ ကြောင်ရိုင်းနှစ်ကောင်လောက်နှင့် လုံလောက်ပြီမို့ ဝါးလုံးတစ်လုံးကို ခုတ်ကာ တစ်ကောင်စီ ဦးပဲ့ထမ်းပြီးတော့ လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ တစ်နေရာကိုအရောက်တွင်...

“ဖရဲ... ရှိ... ရှိ”

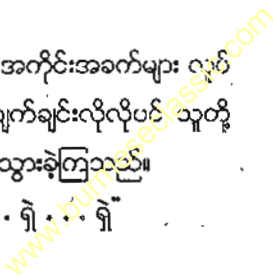
“ဇျောက်... ဇျောက်... ဇျောက်”

တိတ်ဆိတ်နေသောတောထဲတွင် အသံဗလံများက ထွက်လာခဲ့ကြပြန်သည်။ စောစောက ကြားလိုက်ရသည့်အသံမျိုးပင်။ ပေါ်လာက ချက်ချင်းပင် မြားစူးတို ခူးလေးမှာ တင်လိုက်သည်။ စောအယ်လူးလည်း ထိုအတူပင်။ အသံက သူတို့ဘက်ဆီကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးကပ်လာသည်။ မျက်နှာမှတော့တည့်တည့်ဆီမှ လာနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ဖရဲ... ဖရဲ... ဖရဲ”

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်ပင်အမြင့်ဆီက အကိုင်းအခက်များ လှုပ်ရှားသွားခဲ့ကြသည်။ လှမ်းပြီးမြင်နေရသည်။ ချက်ချင်းလိုလိုပင် သူတို့ခေါင်းပေါ်ရှိ သစ်ရွက်သစ်ကိုင်းများက လှုပ်ရှားသွားခဲ့ကြသည်။

“ဇျောက်... ဇျောက်... ဖရဲ... ရှိ... ရှိ”

“ထောင်း”

“ထောင်း”

ဒူးလေးမှ ပြင်းထန်စွာထွက်ပေါ်လာသော အသံများ၊ မြားစူး နှစ်
ချောင်းသည် ညိုများမှ ကန်အားပြင်းစွာဖြင့် ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။

“ဖောက် . . . ဖောက်”

မြားသည် အဝေးကို ထွက်မသွား။ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်
ပဲကို ထိမှန်သွားဟန်တူသည်။ သို့သော် အောက်ကို ပြုတ်ကျမလာ။
သစ်ပင်များတစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် ခုန်ကျော်ကာထွက်ပြေးသွားသည်။

“ဖရဲ . . . ရှိ . . . ရှိ”

သူတို့ ရိပ်ခနဲဆိုမြင်လိုက်ကြရသည်က ကြောင်ဖြူကြီးတစ်
ကောင်၊ သို့သော် ရိပ်ခနဲပင် ဖြတ်ပြီးတော့ ပြေးသွားသည်။ သေချာစွာ
မမြင်လိုက်ကြရ။ ဝါဂွမ်းဆိုင်ကဲ့သို့ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော ကြောင်ဖြူကြီး
တစ်ကောင်ဆိုသည်ကိုတော့ သိလိုက်ကြရသည်။ ပြေးထွက်သွားလိုက်
သည်မှာ လျင်မြန်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။ ကြောင်တစ်ကောင်လုံးကိုပင်
ကောင်းကောင်းမမြင်လိုက်ကြရပါပေ။

“ဘယ်လိုကြောင်ကြီးလဲ မသိဘူး။ ငါတို့ကို မျက်လှည့်ပြနေ
သလား မပြောတတ်ဘူး။ ချက်ချင်း ပျောက်ပျောက်သွားတယ်
အယ်လူး”

“ငါတို့ပစ်လိုက်တာကတော့ ထိသွားပုံရတယ်ကွ။ လာကွာ

လိုက်ကြည့်ကြရအောင်”

အောက်ကိုပစ်ချထားသော ထမ်းပိုးနှင့် ကြောင်သေနစ်ကောင်
ကို ပေါ်လာက ကြည့်ပြီး . . .

“သစ်ပင်ကိုင်မှာ ချိတ်ထားခဲ့မယ်”

ကြောင်သေနစ်ကောင်ကို ပင်ကိုင်ထက်မှာ ချိတ်ထားလိုက်
ကြသည်။ ထို့နောက် ကြောင်ဖြူကြီးထွက်သွားရာဆီသို့ သစ်ပင်အောက်
မှ လိုက်သွားခဲ့ကြသည်။ သွေးစက်အချို့ကို သစ်ရွက်များပေါ်မှာ တွေ့
လိုက်ကြရ၏။ သေချာကြည့်လိုက်ကြရာ လောလောလတ်လတ် ထွက်
ကျခဲ့သော သွေးများဖြစ်ကြသည်။

“သည်ကောင့်ဆီက ထွက်ကျလာခဲ့တဲ့ သွေးတွေပဲကွ။ မိမိရရ
ထိမသွားဘူးထင်တယ်။ ချက်ကောင်းမမိဘဲ ပွတ်ထိသွားသလားမှ မသိ
တာ အယ်လူး”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သည်အဆိပ်က တုံးခနဲလဲပြီးတော့ သေ
နိုင်တာပဲကွ။ ခုလို ရှုပ်ပြီးတော့ ထိသွားရင်လည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကိစ္စ
ချောသွားလိမ့်မယ်။ တစ်နေရာရာမှာ သေနေမှာ ကျိန်းသေတယ်”

သို့သော် မသေချာ၍ ဆက်မလိုက်ကြတော့ဘဲ နောက်
ကြောင်းကို ပြန်လှည့်ခဲ့ကြလေသည်။

အခန်း (၆)

မကျေပွဲနွဲ့ကြခြင်း

ပေါ်လာသည် နန်းတစ်လိပ်တောကြီးထဲတွင် ကြောင်ရိုင်းများ
 နှင့် ဗတ်သက်ခွဲသော အတွေ့အကြုံကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ဘဝင်မကျနိုင်
 ဘောင် ရှိနေခဲ့ရသည်။ အထူးသဖြင့် အပြေးမြန်သော၊ ကိုယ်ယောင်
 မျောက်မြန်သော ကြောင်ဖြူကြီးကြောင့် ပိုပြီးတော့ အခဲမကျေနိုင်
 ဘောင်ပင်ရှိနေခဲ့ရသည်။ သူနှင့် စောအယ်လူးတို့ ငှားလေးနှင့် သေချာစွာ
 စီစဉ်ကြ၍ မြားစူးတစ်စင်းစင်း သို့မဟုတ် နှစ်စင်းစလုံး သေချာစွာ
 ဖမ်းသွားနိုင်သည်။ သွေးစက်များကိုလည်း မြေပြင်ပေါ်မှာ အသေအချာ
 ကျခဲ့ကြရသည်။

ယင်းကြောင်ကြီးသည် အဆိပ်ကို မမူဘဲ အကယ်ပင် လူ့ဗတ်
 ဘတ်အောင် ထွက်ပြေးသွားနိုင်ခဲ့သည်လား သို့မဟုတ် ဖမ်းသွား
 သွား

တန်းနှင့် ထွက်ပြေးသွားပြီး တစ်နေရာရာတွင် သေဆုံးနေခဲ့ပြီလား မပြောတတ်နိုင်။ ထိုကြောင်ရိုင်းဖြူကြီးသည် ဘယ်ကရောက်လာခဲ့လဲ။ နန်းတစ်လိမ်တောကြီးထဲမှာ နဂိုကတည်းက ရှိနေခဲ့သည်လား ယင်းကြောင်ရိုင်းဖြူကြီး ရောက်လာသည်နှင့် အခြားသော ကြောင်ရိုင်းမျိုးစုံက ရောက်လာခဲ့ကြသည်မှာ တိုက်ဆိုင်မှုလား။

“ငါ အဲသည်ကြောင်ရိုင်းဖြူကြီးကို သွားရှာမယ်”

“ဘာ . . . မင်းက အဲသည်ကြောင်ရိုင်းဖြူကြီးကို သွားရှာမဟုတ်လား ပေါ်လာ”

စောအယ်လူးက အံ့အားတသင့်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။ ပေါ်လာက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

“မင်းက ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ အဲသည်ကြောင်ကြီးကို လိုရာမှာလဲကွ။ သည်ကောင်ကြီးက ဒါလောက်အပြေမြန်တာ။ ငါတို့အားလုံး မြင်လိုက်ကြရတာပဲ။ တောကြီးက အကျယ်ကြီး။ စုနေ တစ်ရောက်နေမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ တစ်နေရာရာမှာ သေချင်လည်သေနေမှာ။ ဘယ်လိုရှာတွေ့နိုင်မှာလဲ”

စောအယ်လူးက ပေါ်လာကို တအံ့တဩဖြင့် ကြည့်နေသည်ပေါ်လာသည် နန်းတစ်လိမ်တောနက်ကြီးထဲမှာ သူ့ကို လှည့်စားသွားသည့် ကြောင်ရိုင်းဖြူကြီးကို ယခုထက်ထိ အခဲကျေသေးဟန်မတူ။ အဆုံး မြေအဆုံး လိုက်ချင်နေဟန်တူသည်။ ပေါ်လာသာမဟုတ်။

အယ်လူးကိုယ်တိုင်လည်း ကြောင်ရိုင်းဖြူကြီး၏ အပြုအမူကို နားမလည်နိုင်။ ဆန်းကြယ်နေသည်ဟု ခံစားနေမိသည်။

“မင်းသွားရင်သွားလေ ငါပါလိုက်မယ်”

“ဟာ . . . မလိုက်ပါနဲ့ အယ်လူးရာ။ မင်းမှာဧည့်သည်နဲ့”

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်သွားမှတော့ ကျွန်တော်လည်း လိုက်မှာပေါ့ဗျာ”

မင်းဆွေကလည်း သူပါလိုက်မည်ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ခရီးပန်းလိမ့်မယ်ကွ။ ရက်ဆက်ကြီးဆိုတော့ မကောင်းဘူး။

နားလိုက်ပါဦးဗျာ။ ကျွန်တော်နဲ့ အယ်လူးပဲ သွားလိုက်ပါ့မယ်” ပေါ်လာက မင်းဆွေ ခရီးပန်းမည်စိုး၍ ခေါ်မသွားချင်။

“ဟုတ်သားပဲ အစ်ကိုကလည်း တောထဲကို ရက်ဆက်ကြီးသွားရင် ပင်ပန်းပြီး ဖျားလိမ့်မယ်။ သူတို့က တောထဲတောင်ထဲမှာ ညအိပ်ပြီးတောင် နေကြတာ။ နေခဲ့ပါ။ နားလိုက်ပါဦး”

နော်ဖူးငုံကလည်း တားသည်။ တကယ်တော့ နော်ဖူးငုံသည် မင်းဆွေကို သူမနှင့်အတူနေခဲ့စေချင်သည့်သဘောလည်း ပါသည်။ ထို့အခါ မင်းဆွေမှာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရလေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ဝေလီဝေလင်းအချိန်မှာပင် စောအယ်လူးနှင့် ပေါ်လာတို့သည် နန်းတစ်လိမ်တောကြီးထဲသို့ ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။ စိုက်ခင်းထဲရှိ တဲကြီးထဲမှာ မင်းဆွေနှင့်နော်ဖူးငုံတို့ နှစ်ယောက်

တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။

“အစ်ကို့ သူတို့နဲ့ လိုက်မသွားရလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသလား ဟင်”

“မဖြစ်ပါဘူး ညီမ။ ကျွန်တော် ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ စေတနာနဲ့ တားကြတာပဲ။ လက်ခံရမှာပေါ့”

“အစ်ကိုကလည်း ကျွန်တော် . . . ကျွန်တော်နဲ့ မပြောပါနဲ့ လို့ ဘယ်နှခါမပြောရမလဲ။ အဲလိုပြောတာ သိပ်ပြီးတော့ သူစိမ်းဆန်တာပဲ”

နော်ဖူးငုံက နှုတ်ခမ်းလေး ချပြီးတော့ ပြောလိုက်သည်။

“အင်းပါ . . . မေ့လို့ မေ့လို့ နောက်ကို သည်လိုမပြောတော့ဘူးနော်”

“နောက်ကို သတိလက်လွတ်နဲ့ ပြောမိရင်လည်း ညီမက နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဝိုက်ခေါက်အပြတ်ပဲ သိလား”

“မပြောတော့ပါဘူးဆို။ ကျွန်တော့်ကို မယုံဘူးလား။ အားလားလား”

နော်ဖူးငုံက ဝိုက်ခေါက်ကို ဆွဲလိမ်လိုက်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

“မှတ်ထား။ အဲဒါ ချက်ချင်းမေ့တတ်ဦး”

နော်ဖူးငုံကလည်း လက်ကို မလွှတ်။ မင်းဆွေသည် သူမ၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ နှစ်ဦးစလုံးကတော့ ရင်းနှီးမှုတွေ ပိုလာ

သလို အသည်းချင်းကလည်း သိနေကြပြီဖြစ်သည်။ နော်ဖူးငုံသည် နောက်တော့မှ သတိရလာကာ လက်ကို ရုန်းဖယ်သည်။ မင်းဆွေက လွှတ်။

“ညီမရယ် အစ်ကိုလည်း ဟန်မဆောင်ချင်တော့ပါဘူး။ ညီမကို မြင်မြင်ချင်းပဲချစ်နေမိတယ်။ ခုပဲ တွေ့ ခုပဲ ကြိုက် သဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ အလေးအနက်ထားပြီးတော့ ချစ်နေမိတာပါ”

မျှော်လင့်ထားသော စကားဖြစ်သော်လည်း ခုလို မင်းဆွေက ခွင့်ပြောလိုက်သောအခါ နော်ဖူးငုံမှာ ခေါင်းလေးငုံသွားရှာသည်။

“ပြောပါ . . . ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်နိုင်မလား။ တကယ်လို့ ကိုယ် ခြောက်စကားကို မကြိုက်ဘူး။ လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုရင် မနက်ဖြန်ပဲ ပြန်ပါ့မယ်”

“အို . . . သည်လိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ညီ . . . ညီမက . . . အစ်ကို့ကို ဘယ်လိုပြန်ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးရှင်။ ပြီး . . . ပြီးတော့ ညီမတို့အချင်းချင်း ခုလိုတွေ့ကြတာ ဘာမှမကြာသေးဘူးလေး”

“ကြာတာတွေ၊ မြန်တာတွေက အဓိကမဟုတ်ဘူး။ မြဲမြံတဲ့ အချစ်ဖြစ်ဖို့သာ အဓိကပါ။ ညီမလည်း ကိုယ့်ကို ချစ်နေတာပဲ မဟုတ်လား”

“အို . . . အစ်ကိုကလည်း”

နော်ဖူးငုံသည် ခေါင်းလေးငုံသွားရှာသည်။ မင်းဆွေသည်

သူမ၏လုံးဝန်းသော ပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်း
မိလိုက်လေသည်။

“အို . . . အစ်ကို”

နော်ဖူးဝံ့၏အသံလေးက တဖြည်းဖြည်းနှင့် တိမ်ဝင်သွားခဲ့လေ
သည်။

* * *

ပေါ်လာနှင့် စောအယ်လူးတို့သည် နန်းတစ်လိမ်တောကြီးထဲ
ကို ရောက်ရှိနေကြသည်။ သူတို့ ကြောင်ရိုင်းဖြူကြီးနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သော
နေရာကို ပြန်ပြီးတော့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ခုတစ်ကြိမ်မှာတော့ မည်
သည့်ကြောင်ရိုင်းများမှ ရောက်မလာခဲ့ကြတော့။ ထို့ကြောင့် ထူးခြားစွာ
တစ်ခုလိုဖြစ်နေသည်။ မနေ့ကတော့ စုပြုံပြီးတော့ ရောက်လာခဲ့ကြ
သော ကြောင်ရိုင်းပေါင်းစုံနှင့် ပြောင်းဆန်နေကြသည်။ အားလုံးက ရန်မူ
ကြတော့မလိုပင် ရှိနေကြသည်။

“အယ်လူး . . . ကြောင်ဖြူကြီး ထွက်ပြေးသွားတဲ့လမ်းကြောင်း
အတိုင်း လိုက်ကြမယ်”

“အေး . . . ဟိုဘက်ကို ထွက်သွားတာကွ”

အယ်လူးက လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ တောလမ်းတစ်လျှောက်
သူ၏ သွက်လက်သောခြေလှမ်းများဖြင့် လိုက်သွားခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့သည် ဤတောကြီးကို ခုတစ်ကြိမ်သာ ရောက်ဖူးကြသေးသည်။
နဂိုကတည်းက စိတ်ကူးမရှိခဲ့။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ဥပေက္ခာပြု
ထားမိမှန်းမသိကြပေ။

(သို့သော် ပေါ်လာသည် ဖခင်ဖြစ်သူ ကျောက်ထီးကျက်စားခဲ့
သော တောဖြစ်နေ၍ မသိစိတ်ထဲမှာ နန်းတစ်လိမ်တောကို အလိုလို
လက်မခံခဲ့ခြင်းပင်လား မသိ။)

စောအယ်လူးသည် အပြန် လမ်းမှားမည်စိုး၍ သစ်ပင်ကြီးများ
တို့ ဝါးနှင့် ထစ်ကာ အမှတ်အသားများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

“အယ်လူး . . . အမှတ်အသားလုပ်ဖို့ မလိုပါဘူးကွာ။ ငါ လမ်း
တို့ မှတ်မိပါတယ်ကွ”

“မင်းက လမ်းမှားတတ်ပေမယ့် မင်းနဲ့ငါ အဖော်ကွဲသွားရင်
ငါ တစ်ယောက်တည်း ပြန်ရမှာကွ”

တစ်နေရာကို အရောက်တွင် မြေပြင်ရှိ ချုံတစ်ခုထက်၌ သွေး
ဇျားကို တွေ့ရသည်။ ခြောက်သွေ့နေလေပြီ။

“သားကောင်တစ်ကောင်ကောင်ရဲ့ သွေးစများလား”
ပေါ်လာက နှမ်းကြည့်သည်။

“မဟုတ်ဘူး။ ကြောင်သွေးပဲ။ ဟိုကောင်ကြီးပဲဖြစ်မှာပဲ”
“ဒဏ်ရာရထားပြီး မသေနိုင်သေးဘဲ သည်အထိအောင် ပြေး
လာနိုင်သေးတယ်။ ဘယ်လောက်အထိ ပြေးနေနိုင်မလဲ မသိဘူး။

ဆက်လိုက်ကွာ”

သွေးစက်များက ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးသွားရာလမ်းတစ်လျှောက်ကို ဖော်ပြပေးနေသည်။ ဆက်ပြီးလိုက်လာခဲ့ကြသည်။ သို့သော် နောက်ထပ် သွေးစက်များကို ထပ်ပြီး မတွေ့ရတော့ပေ။ ထိုအခါ ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးသည် မနီးမဝေးလောက်မှာပင် သေဆုံးနေလိမ့်မည်ဟု တစ်ထစ်ချယုံကြည်ထားလိုက်ကြလေသည်။ ပေါ်လာသည် သူ့အဆိပ်ကို ယုံကြည်ထားသည်။ အနည်းငယ်ခြစ်မိရုံလောက်နှင့်ပင် ခြေလှမ်း သုံးဆယ်လောက်သာ ပြေးနိုင်လိမ့်မည်။ သည့်ထက်ပိုပြီးတော့ မပြေးနိုင်။ သေဆုံးသွားနိုင်သည်ဟု လောင်းကြေးစားကြေးပင် ထပ်နိုင်သည်။

သို့တစေ သူတို့နှစ်ယောက် တောထဲမှာ လှည့်ပတ်ပြီးတော့ ရှာနေချိန် ကြာမြင့်ခဲ့သည်။ ကြောင်သေကို မတွေ့ရ။ မျက်စိများ မှားသလားဟု တစ်နေရာတည်းမှာပင် အထပ်ထပ်ရှာနေမိသည်။

“ငါတော့ မတွေးတတ်အောင်ပဲကွာ။ သည်ကောင်ကြီး အဆိပ်များ ပြီးနေရော့သလား . . . အယ်လူး”

“အေး . . . သည်လိုပဲထင်ရတော့မှာပဲ။ ငါ့မြားစူးက အဆိပ်ကလည်း မင်းရဲ့ မြားစူးက အဆိပ်လောက်နီးနီးကောင်းတာပါပဲ။ မြားချက်နှစ်ခုလုံး ထိထိမိမိ ဖြစ်သွားတာကတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါနဲ့တောင် သည်ကောင် မသေဘူးဆိုတော့”

စောအယ်လူး၏မျက်လုံးအစုံသည် မြေပြင်တစ်နေရာဆီကို

ရောက်သွားခဲ့သည်။ သူ တွေ့လိုက်ရသည်က မြားတံနှစ်ချောင်းပင်။ ထိုနေရာကို လျှောက်သွားပြီး ကောက်ယူကာ ကြည့်လိုက်သည်။ ပေါ်လာလည်း လိုက်လာသည်။

“ပေါ်လာ . . . သည်မြားစူးတွေဟာ ငါတို့ရဲ့ မြားစူးတွေပဲ မဟုတ်လား”

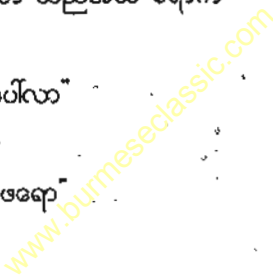
“ဟာ . . . ဟုတ်တယ်ကွ။ ငှက်တောင်အောက်မှာ အနက်စက်ကလေးတစ်စက်။ ငါ့အမှတ်အသားပဲ။ တစ်ချောင်းက မင်းအမှတ်အသားနဲ့ မင်းပဲ”

“မြားစူးတွေဟာ ဘယ်လိုကြောင့် သည်နေရာကို ရောက်နေကြပါလိမ့်။ ဟိုကောင်ကြီးရဲ့ကိုယ်ထဲက ကျွတ်ထွက်ပြီး ကျကျန်ခဲ့တာပဲ။ သည်နေရာကို ရောက်မှ ကျွတ်ထွက်သွားခဲ့ကြတာ”

“အယ်လူး . . . ဒါဆိုရင် မြားစူးနှစ်ချောင်းစလုံးက သည် ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ စိုက်ပြီးပါသွားခဲ့တာပေါ့။ ရှုပ်ထိသွားတာ မဟုတ်ဘဲ သေသေချာချာကို ကိုယ်ပေါ်မှာ စိုက်ပြီးတော့ ပါသွားခဲ့တာ။ ဒါနဲ့များတောင် သည်ကောင်ကြီး မသေဘဲ သည်အထိ ရောက်လာခဲ့သေးတယ်”

“သင်း အသေဘူးလို့ ပြောနိုင်လား ပေါ်လာ”
ထိုစဉ် . . .

“ဖြောင်း . . . ဝုန်း . . . ဖရော . . . ဖရော”

ထူးထူးခြားခြားအသံများကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ကြရသည်။ မည်သည့်နေရာက ထွက်ပေါ်လာမှန်း မသိပေ။

“ဖရော . . . ဖရော . . . ဖရော . . . ဖြောင်း”

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဆက်တိုက်ဆိုသလို ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံများ။

“ဟိုဘက်ကလာတဲ့ အသံတွေပဲကွ”

ပေါ်လာသည် သစ်ပင်ကြီးတွေ ပိုပြီးတော့ ထူထပ်သောနေရာဆီကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် နှစ်ယောက်အတူ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။ ထိုနေရာကို ရောက်သွားကြသောအခါ တောအရိပ်သည် ပိုပြီးတော့ ကျနေသည်။ အလင်းအားနည်း၍ မှောင်နေသလိုပင်၊ ကျောထဲမှာလည်း စိမ့်ခနဲဆို ဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။

“ဖရော . . . ဖရော . . . ဖရော”

အသံက အနီးကပ်ပြီးတော့ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အသံထွက်ပေါ်လာရာဆီကို ချက်ချင်းပင် လှည့်ကြည့်မိလိုက်ကြသည်။ အတော်ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီတွင် အတော်အတန်ကြီးမားသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ကြရသည်။ အကိုင်းအခက်အရွက်တွေကလည်း ရှုပ်ယှက်ခတ်နေကြသည်။ သစ်ပင်က မြင့်မားသည်။ ပင်စည်ကလည်း ကြီးမားတုတ်ခိုင်လျက်ရှိသည်။ ဝါးတစ်ပြန့်လောက်အမြင့်တွင် ကြီးမားသော သစ်ခေါင်းပေါက်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

“ဖရော . . . ဖရော . . . ဖရော . . . ဖျတ် . . . ဖျတ်”

အသံများက သစ်ပင်ကြီး၏အမြင့်ပိုင်းဆီက ထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြသည်။ ပင်ကိုင်းတွေ၊ အရွက်တွေလည်း အသံမြည်ပြီးတော့ လှုပ်ရှားသွားခဲ့ကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး မြားစူးအသီးသီးထုတ်ကာ ဒူးလေး၏ မြားလမ်းကြောင်းမှာ တင်ထားလိုက်ကြသည်။ သစ်ခက်၊ သစ်ရွက်များ ချုပ်ရှားသွားသောနေရာကို ထိုးပြီးချိန်ထားလိုက်ကြလေ၏။

သို့ရှိခိုက်မှာပင် မမျှော်လင့်သော အခြေအနေတစ်ရပ်ကို တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။ ယင်းကား သဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် သစ်ရွက်များကို ထိုးဖောက်ကာ ဖျတ်ခနဲဆိုခနဲဆင်းလာသောကြောင့်ပင်။ ယင်းသဏ္ဍာန်သည်ကား ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးပင်တည်း။ နှစ်ယောက်စလုံး အံ့အားသင့်သွားခဲ့ကြသည်။ ခါးလျားရှည်ပြီး ကြီးမားတုတ်ခိုင်လှသည်။ ခေါင်းကြီးကလည်း ပိုင်းစက်နေကာ၊ ပါးစပ်ကြီးကလည်း ကျယ်သည်။ မျက်လုံး တစ်ဖက်က ပိတ်နေသည်။ ခြောက်သွေ့နေသော သွေးစများက မျက်ခွံနှင့် ချက်ခမ်းစပ်တစ်ဝိုက်မှာ ကပ်နေကြသည်။ ဒဏ်ရာရထားဟန်တူသည်။ သယ်ဘက်လက်ပြင်နှောက်မှာလည်း ဒဏ်ရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သွေးစေးများဖြင့် ခြောက်သွေ့လျက်ရှိသည်။

ထွက်ဆွတ်ဖြူနေသော အမွှေးများကြောင့် သွေးကွက်များကို တောင်းစွာ မြင်နိုင်ကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ မြားဒဏ်ရာများပင် ဖြစ်နိုင်သည်။ သူတို့ပစ်လွှတ်လိုက်သော ဒူးလေးမှ မြားစူးများသည် မကြောင်ဖြူ

ရိုင်းကြီးကို မလွဲမသွေ ထိသွားခဲ့သည်မှာ သေချာသည်။

ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးသည် တစ်လုံးတည်းသော မျက်လုံးများဖြင့် သူတို့ကို စိုက်ပြီးတော့ ကြည့်နေသည်။ အကြည့်သည် စူးရှသည်။ အကြောင်းသော မျက်လုံးက ပိုပြီးတော့ပင် စူးလက်ပြီးတောက်ပနေသည် သူ့ကို ဒဏ်ရာရစေသော လက်သည်တရားခံများကို မကျေမချမ်းဖြစ်စေပုံ ရသည်။

“ခွီး”

ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးသည် ရုတ်တရက် ခွီးခနဲဆို ပါးစပ်ကြီးဖြင့် လိုက်သည်။ ရှည်လျားသော အစွယ်လေးချောင်းစလုံးပေါ်လာကြသည်။ အထိပင် အမွှေးများကလည်း ထောင်ထသွားခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့ကို ရန်မူကာ တိုက်ခိုက်ကြတော့မည်လားဟု ထင်မှတ်သွားခဲ့ကြသည်။ ဒူးလေးများကိုပင် ပြင်လိုက်ကြလေသည်။ သို့သော် ကြောင်ရိုင်းကြီးသည် သစ်ခေါင်းကြီးထံကို ဝင်သွားခဲ့လေ၏။

“အယ်လူး . . . တွေ့မယ့်တွေ့တော့လည်း ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပါပဲလားကွ။ လက်စသတ်တော့ သည်ကောင်ကြီးက သည်မှာ နေတာကိုး”

“ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ပေါ်လာ”

“သစ်ခေါင်းထဲဝင်သွားခဲ့တာပဲကွ။ ဧကစောင့်ကြည့်ကြမယ် ကွာ။ ထွက်မလာတော့လည်း တစ်မျိုးတစ်စုံ ကြံစည်ရတာပေါ့။ ငါတို့

လိုက်တဲ့မြားစူးတွေက သင်းကို ကောင်းကောင်းထိသွားခဲ့တာပဲ။ ဒါနဲ့ များတောင် ဘာဖြစ်လို့ မသေတာပါလိမ့်”

“မြားဆိပ်က ချိုယွင်းချက်မရှိဘူး ပေါ်လာ။ အကြောင်းတစ်ခု ဘာတော့ ရှိရမယ်။ သည်ကောင်ကြီး မြားများပြီးနေသလားပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မျက်လုံးကန်းပြီး အင်္ဂါချိုယွင်းသွားတဲ့သတ္တဝါ တို့ သည်အတိုင်းထားလို့ မဖြစ်ဘူး။ အပြတ်ရှင်းပစ်ရမယ်”

“ဟုတ်တယ်ကွ။ ဒါပေမဲ့ သစ်ခေါင်းကြီးထံကို ဝင်သွားတာ ဆက်တော်နဲ့ ပြန်ထွက်လာမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တယ် ပေါ်လာ”

“စောင့်ကြည့်ပါဦးကွာ။ သည်ကောင်ကြီး ငါတို့ကို မြင်ပြီးသွား ခြိတ်။ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်ပြီး ပြန်ထွက်ချင်ထွက်လာမှာ”

လေသံဖြင့် ပြောနေကြသည်။ သစ်ပင်က မြင့်သည်။ အပင်ပေါ်ကို တက်ပြီး ပါလာသောစားနှင့် တိုက်ခိုက်ရင်တော့ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကိုယ်က လက်မဦးနိုင်လျှင် ကြောင်ဖြူကြီးက အသေအလဲ ဖြန့်ပြီးတော့ တိုက်ခိုက်နိုင်သည်။ ထိုအခါ ခြေကုတ်မမြဲဘဲ သစ်ပင်ထက် မှ ပြုတ်ကျသွားနိုင်သည်။ ထိုအကြံအစည်ကို လက်လျှော့လိုက်ကြရုံ သည်။

ကြောင်ဖြူကြီးသည် သစ်ခေါင်းကြီးထံမှ အပြင်ကို အချိန်အရွေး ထွက်လာနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် အပင်ကြီးနှင့် အနီးဆုံးနေရာကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရွှေ့ကြရသည်။ ချုံအကွယ်တစ်ခုမှ စောင့်နေကြသည်။

၉၂

အချိန်က နာရီဝက်မကကြာလာခဲ့လေပြီ။ ကြောင်ရိုင်းဖြူကြီးက ထွက်
မလာသေး။ ကြာလာတော့ စိတ်မရည်နိုင်ကြတော့။ ကြောင်ကြီး ထွက်
မလာသေးသမျှ သည်နေရာက မခွာနိုင်ကြ။ ပွဲက မြန်မြန်ပြီးချင်သည်
မှက်၊ ခြင်၊ ယင်များကလည်း အနှောင့်အယှက်ပေးကြသည်။ ယ
ကောင်တွေက အဆိုးဆုံးပင်၊ နားနားမှာ၊ မျက်နှာရှေ့မှာ၊ တာဝီစီနှင့် ဟ
ချာလှည့်နေကြသည်။ ထိုစဉ် . . .

သစ်ခေါင်းပေါက်ဝမှာ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲဆို ချေ
လိုက်ရလေသည်။ ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီး၏ ခေါင်းကြီးပင်။ စောအယ်လူး
ပေါ်လာကို လက်ကုတ်လိုက်သည်။ ပေါ်လာက ခေါင်းညှိတ်သည်။ င
သိပါတယ်ဟူသည့်သဘော။ နှစ်ယောက်စလုံး မြားစူးများကို အသ
ထုတ်ကာ ခူးလေးမှာ တင်လိုက်သည်။

သစ်ခေါင်းကြီးဆိုကို ခူးလေးနှစ်လက်က ထိုးပြီးတော့ ချိန်ထား
လိုက်ကြသည်။ ဘာမဟုတ်သည့် ကြောင်တစ်ကောင်ကြောင့် ရင်ထဲမှာ
လှုပ်ရှားနေကြရသည်။ လှည့်စားမှုမြန်ဆန်လွန်းလှသော ကြောင်ဖြူရိုင်း
ကြီးကို မခံချင်စိတ်ဖြင့် လိုက်နေကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ အခြားကြောင်ရိုင်း
များကို ပစ်မည်ဆိုလျှင် ယခုလောက်ဆို သုံးလေးကောင်လောက်ပင်
ရနေလောက်ပေပြီ။

ယခု သူတို့ ဤနန်းတစ်လိမ်တောကြီးထဲကို ရောက်ကာမှ
ယခုအချိန်အထိ ကြောင်ရိုင်းတစ်ကောင်မှ မတွေ့ကြ။ ယခုမှပင် စဉ်းစား

လာခဲ့ကြသည်။ ထူးခြားနေမိသည်။ ဤကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးကိုသာ
အိတ်ထားပြီး လိုက်နေရသောကြောင့် အခြားကြောင်ရိုင်းများကို ဂရု
ထားမိလိုက်လေသလား မသိ။

ထိုစဉ် . . .

ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးသည် သစ်ခေါင်းကြီးထဲမှ ခေါင်းပြုပြီးတော့
အော်လာသည်။ ခေါင်း၊ လည်ပင်း၊ ရှေ့ခြေထောက်နှစ်ချောင်းနှင့် ပံရုံး
အောက်တို့ကို ထင်ရှားစွာပင် မြင်လိုက်ကြရသည်။ ပမာမခန့် အမှုအရာ
အပေါက်ဝမှာရပ်နေသည့် ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးကို မြင်ပြင်းကပ်သွား
ကြသည်။

“ကိုင်း”

“ထောင်း”

“ထောင်း”

အချက်ပေးလိုက်သည်နှင့် မြားစူးများသည် လေကိုခွင်းကာ
ခေါ်ပြီးတော့ ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။

x x x

အခန်း (၇)

ယုန်ထောင်ကြောင်မိ

မြားစူးနှစ်ချောင်းသည် ခူးလေးမှ ညှို့တန်အားဖြင့် သစ်ခေါင်း
ကြောင်ကို ပြေးသွားကြစဉ်မှာ . . .

“အစ် . . . ညောင်း”

ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်ကာ ခုန်ထွက်
လာခဲ့သည်။ လျင်မြန်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ရိပ်ခနဲနှင့်သာ မြင်လိုက်ရ
သည်။ လျှပ်ပြက်လိုက်သလိုပင်။ အကောင်ကို သေချာစွာမြင်လိုက်ရ။
အာအယ်လူး၏ မြားစူးက ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီး၏ ဗိုက်အောက်က ဝင်
သွားသည်။ ပေါ်လာ မြားစူးက လက်ခုံကို သွားစိုက်သည်။

“ညောင်း”

ညာသံပေးပြီး ခုန်ထွက်လာသော ကြောင်ကြီး၏အကျင့်စွာ

အော်လိုက်သံ။ ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးသည် လေထဲမှာပင်လျှင် လက်တိုက်
ယမ်းလိုက်သည်။ မြားတံက တစ်နေရာကို လွင့်ထွက်သွားသည်။

“ဖျတ် . . . ဖျတ် . . . ဖျတ်”

ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးသည် သစ်ပင်အနိမ့်ဆီကို ခုန်ချလာသည်။
သူတို့မျက်စိရှေ့မှာပင် ပျောက်သွားသည်။

“ဇျော . . . ဇျော . . . ဇျော . . . ဇျော”

သစ်ရွက်များကို တိုးဝေ့ပြီး ထွက်ပေါ်လာသံ။ နောက်ထပ်မြား
စူးနှစ်ချောင်းကို ထပ်ပြီးတော့ တင်လိုက်ကြစဉ်မှာပင် . . .

“အစ် . . . အစ် . . . ညောင်း”

သဏ္ဍာန်တစ်ခုက သူတို့ဆီကို တစ်ရိုက်တိုးပင် ခုန်ဆင်းလာ
ခဲ့သည်။

“ဟာ”

“ထောင်း . . . ထောင်း”

ခူးလေးခလုတ်ဖြုတ်ချလိုက်သံများက ပြိုင်တူ။ မြားစူး နှစ်
ချောင်းစလုံး ပစ်မှတ်ကို မထိ။ ချော်ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။ ကြောင်ဖြူ
ရိုင်းကြီးသည် သူတို့နှစ်ယောက်ဆီကို ထိုးပြီးတော့ ကျလာခဲ့သည်။

“ဟာ”

“ဖြောင်း . . . ဖြောင်း”

ရုတ်တရက် လန့်ဖျပ်သွားခဲ့ကြသည်။ ခူးလေးနှင့်ပစ်ရိုက်ထည့်

ထည့်ကြသည်။ ကိုယ်ထည့်ကို ထိသွားခဲ့ကြသည်။ ကြောင်ဖြူကြီးက
နှစ်ထက်သော လက်သည်းရှည်ကြီးများဖြင့် ကုတ်ထည့်လိုက်သည်။
သူ့သော် နှစ်ဦးစလုံး အလျင်စလိုနှင့် ရှောင်တိမ်းနိုင်လိုက်ပြီးသား။
ရှောင်ကောင်း၍ ကိုယ်ကို မထိခိုက်မိကြ။ သို့သော် အရှိန်ဖြင့် လဲကျ
သွားခဲ့ကြသည်။

သတိကြီးစွာထားသော စောအယ်လူးသည် ကျောက်ခဲင
ကို လက်ဖြင့် အုပ်ကိုင်မိလျက်သား။ လှုပ်ခဲနေဆီ ခုန်ထွက်သွားသော
ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ခဲဖြင့် ပစ်ပေါက်ထည့်
ထိတ်သည်။

“ဒေါင်”

“ညောင်း”

ကြောင်ရိုင်းကြီးက နာကျင်စွာ အော်ထွက်သွားခဲ့သည်။
အောက်ကို ပစ်ကျသွားသည်။ မြေပြင်မှာ ချာချာလည်နေသည်။ ခေါင်း
ကို မိမိရရ ထိသွား၍ မူးဝေသွားဟန်တူသည်။ ပေါ်လာသည့်သစ်ကိုင်း
ကြောက်ကြီးတစ်ချောင်းကို ပြေးကောက်လိုက်ပြီး ရိုက်ထည့်လိုက်သည်။

“ဖြောင်း . . . ဖြောင်း . . . ဖြောင်း”

“ညောင်း . . . ညောင်း . . . ညောင်း”

ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီး အထိနာသွားသည်။ ကြောက်စရာအသံ
ဖြင့် အော်ထွက်သွားသည်။ မြေပြင်ပေါ် ပစ်လဲပြီး ကျသွားခဲ့သည်

အထိပင်။ ပေါ်လာက နောက်တစ်ချက် ရိုက်ထည့်လိုက်သည်။ လည်းကောင်းကို မိမိရေ ထိသွားသည်။

“ညောင်း”

ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးက အော်ထွက်သွားပြီး ချက်ချင်းပင် ကုန်ထလာသည်။

“ခွီး . . . ခွီး”

ဒေါသထွက်လွန်း၍ အမွှေးအမှင်များက ထောင်ထသွားခဲ့ကြသည်။ ပါးစပ်ကြီးကိုလည်း အစွယ်ဖွေးဖွေးထသည်အထိ ဖြကာ ခြောက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် . . .

“ညောင်း”

နောက်ကျမ်းတစ်ချက်ပစ်ထွက်သွားကာ မြေပြင်ပေါ်ကို ထသွားခဲ့သည်နှင့် ထွက်ပြေးသွားခဲ့လေတော့သည်။ မြားတန်းလန်းနှင့် ထွက်ပြေးသွားသော ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီး။

“ဟ . . . ပြေးပြီ . . . လာ . . . လာ . . . လိုက်ကြမယ်”

ချက်ချင်းပင် နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားခဲ့ကြသည်။ ကြောင်ဖြူကြီးပြေးပုံက သွက်လက်မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။ လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲနှင့် မျက်ခြည်ပြတ်မသွားစေရန် မနည်းပင် သတိထားနေကြရလေသည်။ အသက်ပြင်းလှသည့်ကောင်ကြီး။ ဒါလောက်ရှိက်နက်ခံလိုက်ရသည်ကိုပင် ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ထပြီးတော့ ပြေးနိုင်သေးသည်။ တောက်လျှောက်

ပြေးလိုက်လာခဲ့ကြလေရာ ဖျတ်ခနဲဆို သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်ကို ခုန်တက်သွားသည်။

“ဖျော . . . ဖျော . . . ဖျော . . . ဖျော”

အကိုင်းအခက်အရွက်များကို တိုးဝေ့ကာ ထွက်ပြေးသွားသံတို့ ကြားလိုက်ကြရသည်။

“ဟိုအပင်ပေါ်ကို တက်သွားပြီ”

အပင်ကြီးအောက်ကို ရောက်သွားခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးသည် ဆယ်ပေလောက်ကွာဝေးသည့် အပင်ကြီး တစ်ပင်ဆီကို လွှားခနဲဆို ခုန်ကူးသွားခဲ့လေသည်။

“ထောင်း”

ပေါ်လာထံမှ ဒူးလေးသံက ကျယ်လောင်စွာပင် ထွက်သွားခဲ့သည်။ ထိုးချိန်ပြီး ပစ်လိုက်ရသောကြောင့် မထိလိုက်။ လွဲချော်သွားသည်။ နောက်မှနေ၍ မမောတမ်းပင် ပြေးလိုက်သွားခဲ့ကြသည်။

“ဖျော . . . ဖျော . . . ဖျော . . . ဖျော”

သစ်ရွက်များ၏အသံများကိုသာ ကြားနေကြရသည်။ အကောင်တို့ မမြင်ကြရတော့။ သစ်ရွက်တွေက လှုပ်ခါသွားကြသည်။ တစ်နေရာပြီးတစ်နေရာ ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးကိုတော့ မမြင်ရတော့။ မည်သို့ ပျောက်ကွယ်သွားမှန်းကိုပင် မသိနိုင်တော့။ အသံများသည်လည်း တိတိဆိတ်ဆိတ် သွားခဲ့ကြလေသည်။

“တောက် . . . လွတ်သွားပြန်ပြီကွာ။ ဒါလောက်ဖေဖေထေ
သလို တောနေတာတောင် ဘာမှမဖြစ်ဘူးကွာ။ တော်တော် အသက်ပြင်း
တုံ့ကောင်ပဲ။ သည်လိုကြောင်းမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူးကွာ”

ပေါ်လာသည် မကျေမချမ်းနှင့် ပြောလိုက်လေ၏။ အဝပျောက်
သွားသော ကြောင်ရိုင်းဖြူကြီး၏နောက်ကို လိုက်ဖို့ရန်မလွယ်
ထို့ကြောင့် နောက်ကြောင်းလှည့်ပြန်ရန်သာရှိတော့သည်။

“ပြန်ကြမယ်ကွာ။ ခုမိလည်း တစ်ကွေ့ကွေ့တော့ ကြည့်မှာ
ပေါ့ကွာ”

ပေါ်လာက မကျေမချမ်းနှင့်ပြောလိုက်လေသည်။ ထိုနေရာမှ
လှည့်ပြန်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် လမ်းမှားခဲ့ကြလေပြီ။ မိမိတို့လာရာလမ်း
ကို ရှာမတွေ့ကြတော့။

“ဟေ့ . . . ငါတို့မျက်စိလည်နေကြပြီ။ ငါ ဘယ်တော့ကိုပဲ
ဝင်ဝင် လမ်းမှားတယ်ဆိုတာ မရှိဘူးကွာ။ ခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်နေပါလိမ့်
မှားစရာအကြောင်းကို မရှိဘူး”

“ကိစ္စမရှိဘူး။ ငါ လမ်းမှာ အမှတ်အသားတွေလုပ်ခဲ့ပါတယ်
ကွာ။ လာ . . . သည်ဘက်ကို”

စောအယ်လူးက ပေါ်လာကို နှစ်သိမ့်လိုက်ပြီး ခေါ်သွားသည်။
သို့သော် သူသစ်ပင် ပင်စည်များကို ဓားနှင့်ထစ်ကာ မှတ်သားခဲ့သည်
များကို မတွေ့တော့။

“ဟင် . . . သစ်ပင်တွေမှာ ငါ့အမှတ်အသားတွေ မတွေ့တော့
လား”

“တခြားသစ်ပင်တွေများဖြစ်နေမလားကွာ။ အပင်ချင်း မှား
သလား။ သည်နေရာကော ဟုတ်ရဲ့လား အယ်လူး”

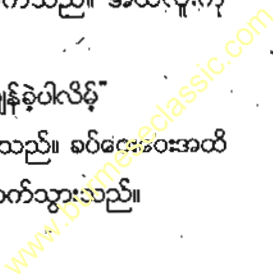
စောအယ်လူး ဇဝေဇဝါဖြစ်သွားသည်။ သူလည်း ကောင်းစွာ
မမှတ်မိတော့။

“လာကွာ . . . ငါတို့နေရာမှားနေတာပဲဖြစ်ရမယ်။ ဟိုဘက်ကို
သွားမယ်”

ပေါ်လာက ခေါ်သွားပြန်သည်။ အချိန်က ဘာမှရှိမှာမဟုတ်
သေး။ အမှောင်က ရုတ်တရက်ကျလာသလိုပင်။ နေကို တိမ်ကွယ်ခဲ့
သည်ပဲလား။ ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်။ မိုးချုပ်လာသလိုဖြစ်သည်။ ဘယ်လို
အခြေအနေမျိုးမှန်းမသိပေ။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်မိ
လိုက်ကြသည်။ ဘယ်လိုလဲဟူသည့်သဘော။ စကားမပြောကြတော့။
အပြန်လမ်းကိုသာ ဆက်ပြီး ရှာနေကြသည်။

ပေါ်လာ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်။ အယ်လူးကို
မတွေ့ရတော့။

“ဟင် . . . သည်ကောင် ဘယ်မှာကျန်ခဲ့ပါလိမ့်”
နောက်ကြောင်းကို လှည့်ပြီးလိုက်ရှာသည်။ ခပ်ဇေးဇေးအထိ
လိုက်ရှာဖို့ မလို။ သည်နားတစ်ဝိုက်မှာပင် ပျောက်သွားသည်။

“ဝိုး . . . ဝိုး”

အချက်ပေးကာ ခေါ်ကြည့်သည်။ တစ်ဖက်မှ တုံ့ပြန်သံက ထွက်ပေါ်မလာ။

“ဝိုး . . . ဝိုး . . . ဝိုး”

ထပ်ပြီးတော့ ခေါ်ကြည့်သည်။ မထူးခြား။ သည်လိုနှင့် ဇွေဆက်မသွားဘဲ ရပ်နေမိသည်။ စဉ်းစားနေမိသည်။ အမှတ်မထင်အောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ခြေရာအချို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထပ်နေရာတည်းကို ဦးတည်ပြီးတော့ သွားနေသည်။ ဖိနပ်မပါ။ ဖဝါးချည်း သက်သက်။ အံ့အားသင့်သွားသည်။

“အိ . . . အယ်လူးခြေရာပဲ”

ခြေရာနောက်မှ လိုက်သွားခဲ့သည်။ ပြေးလွှားသွားခြင်း မဟုတ်ဘဲ ပုံမှန်ခြေလှမ်းများနှင့် သွားနေခြင်းပင်။ ပေါ်လာ စဉ်းစား၍ မရဖြစ်နေမိသည်။ သည်လိုနှင့် တစ်နေရာကိုရောက်သွားသည်။ ဝါးနက် ဝါးရံပင်ကြီး၏ရှေ့တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသောအခြေအနေတစ်ခုကြောင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားမိသည်။ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

ပေါ်လာ တွေ့လိုက်ရသည်ကား စောအယ်လူးကိုပင်။ သို့သော် သူ တစ်ဦးတည်းမဟုတ်။ သူနှင့် ဆယ်ပေလောက်ပင် မကွာဝေးသော နေရာမှာ ကြီးမားသော သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်က ရှိနေသည်။ စပါးကြီး

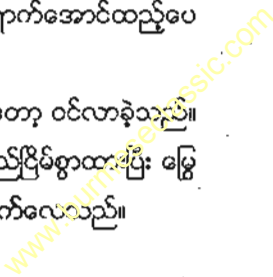
ကြီးတစ်ကောင်ပင်တည်း။ ကိုယ်တစ်ပိုင်းက ဝါးပင်သုံးလေးပင်ကို နည်းကာ ရစ်ပတ်ထားသည်။ ကိုယ် ရှေ့ပိုင်းကတော့ ငြိမ်သက်နေသည်။ စောအယ်လူးကလည်း အိမ်မက်ထဲ လမ်းထလျှောက်နေသူပမာ။ စပါးကြီးမြွေကြီးဆီကို တရွေ့ရွေ့နှင့် သွားနေသည်။

ခြေလှမ်းတွေက ရွေ့ရှံ့သာ။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် ကြောင်စိစိနှင့် ဖြစ်နေသည်။ စပါးကြီးမြွေကြီး၏ မျက်လုံးတွေကလည်း အစိမ်းဆောင် သန်းလာလိုက်၊ အနီရောင်သန်းလာလိုက်၊ ပြာလာလိုက်၊ ဝါလာလိုက်နှင့် အမျိုးမျိုးဖြစ်ပေါ်နေသည်။

“ဟိုက် . . . သည်ကောင် မြွေအညှို့ခွဲနေရတာပဲ”

ပေါ်လာသည် ရုတ်တရက်တော့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ခြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။ ကြည့်နေရင်းမှာပင် စပါးကြီးမြွေကြီးသည် သူ့ဆီကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရွေ့လျားလာခဲ့လေပြီ။ ဝါးပင်မှာ ရစ်ပတ်ထားသော ဘယ်ထည်နောက်ပိုင်းက ပြေလျော့စပြုလာသည်။ မကြာမီမှာပင်လျှင် စောအယ်လူးကို ရစ်ပတ်စပြုပေတော့မည်။ တစ်ကိုယ်လုံး စိမိညက်ညက် ကြေအောင် ဖျစ်ညှစ်ကာ ပါးစပ်ထဲသို့ ရောက်အောင်ထည့်ပေတော့မည်။

ပေါ်လာသည် ရုတ်တရက် သတိပြန်ပြီးတော့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဒူးလေးမှာ မြားစူးကို တင်လိုက်သည်။ စိတ်ကိုတည်ငြိမ်စွာထားပြီး မြွေကြီး၏ ခေါင်းပိုင်းဆီကို သေချာစွာပင် ချိန်ထားလိုက်လေသည်။

“ထောင်း”

မြားစူးက အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် ညှို့ကိုက်ကာထွက်သွား
“ဒုတ်”

လက်က ဖြောင့်သည်။ ပစ်မလွဲ။ မြွေကြီး၏ဦးခေါင်းကို တည်
မတ်စွာပင် သွားမှန်သည်။

“စိ . . . စိ . . . စိ”

စပါးကြီးမြွေကြီးဆီက ထူးဆန်းသောအသံတစ်မျိုးက ထွက်
ပေါ်လာသည်။ ခေါင်းသည် လည်ထွက်သွားသည်။ ကိုယ်ထည်ရှည်လျား
လျားကြီးက ဖျတ်ဖျတ်ခါအောင်ပင် လှုပ်ရှားသွားခဲ့သည်။ ဝါးပင်များထိ
တဝန်းဝန်းနှင့် ရိုက်ခတ်သွားသည်။ ဝါးပင်အချို့ ရစ်ပတ်ခြင်းခံကြရတာ
ဆွဲယူမှုယမ်းခြင်းခံလိုက်ရသည်။ ဖြောင်းဆန်သွားသောအသံများ
ကြောင့် တိတ်ဆိတ်နေသောဝန်းကျင်သည် အသက်ဝင်သွားခဲ့ရသည်။

စောအယ်လူးသည်လည်း ညှို့ကွင်းမှလွတ်သွားသည်။
ချက်ချင်းပင် သတိရသွားခဲ့သည်။

“ဟင် . . . ငါ . . . ငါ . . . ဘာဖြစ်သွားတာပါလိမ့်”

သူ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်သွားမှန်းပင် မသိလိုက်ပေ။ ခေါင်းထဲမှာ
လည်း ရီဝေဝေနှင့်။ ခန္ဓာကိုယ်က အားမရှိသလို ယိမ်းထိုးနေသည်။
စောအယ်လူးဆီကို ပေါ်လာ ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။ လက်မောင်းကို ဆုတ်
ကိုင် လှုပ်ယမ်းလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . စောအယ်လူး”

ထိုအခါကျမှ စောအယ်လူးသည် သေသေချာချာ သတိရလာ
ခဲ့သည်။ စကားကတော့ မပြောနိုင်သေး။ ပေါ်လာ ဆွဲခေါ်ရာဆီကိုသာ
ယိုင်တိယိုင်တိုင်ဖြင့် ပါသွားခဲ့သည်။ သူ တွေ့လိုက်ရသည်က သူ့ရှေ့မှာ
လူးလွန်လှုပ်ရှားလျက်ရှိသော မြွေကြီးပင်။ ဤစပါးကြီးမြွေကြီးကား
အကောင်ကြီးမားလှသည်။ နွားမဒိန်းတစ်ကောင်ကိုပင် ကောင်းကောင်း
ဖျိုနိုင်သည်။

“ဟေ့ကောင် အယ်လူး-မင်း သတိရပြီလား”

23

“ရ . . . ရပြီကွ။ သည် . . . သည်မြွေကြီးက ငါ့ကို”

“ဟုတ်တယ် . . . မင်းကို ညှို့ထားတာ။ ငါက မင်း ပျောက်
သွားလို့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြီးလာရှာတာ။ ကံကောင်းလို့ပေါ့ကွာ။
မြားဆိတ်က ဦးနှောက်ထဲကို ရောက်သွားပြီ။ သည်ကောင်ကြီး သေတော့မှာ”
စပါးကြီးမြွေကြီးက လွန်လူးလျက်ရှိသော်လည်း အားမပါ
တော့ပေ။ လှုပ်ရှားမှုများက နှေးကွေးလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“နေပါဦး။ မင်းက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးတော့ နောက်မှာကျန်ခဲ့တာလဲ”

“ငါလည်း မင်းနောက်က အတူတူလိုက်လာခဲ့တာပဲကွ။
နောက်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်သလဲမသိဘူး။ စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုလေးလံ
လာတယ်။ ခြေလက်တွေ မသယ်ချင်အောင် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ အိပ်ချင်
သလိုလိုလည်း ခံစားလာခဲ့ရတယ်။ ငါ ဘာကိုမှမသိတော့ဘူး။ သတိ

လစ်သွားသလိုပဲ”

“အဲဒါ သည်ကောင်ကြီးက မင်းကို ညှို့လိုက်တာ။ မင်းက ဖိနပ်စီးမထားတော့ ပိုပြီးတော့ ညှို့လိုကောင်းတာပေါ့ကွာ။ ညှို့ချောင်းက မင်းရဲ့ဖဝါးရာကို ကုပ်ထားလိုက်တာနဲ့ မင်းညှို့ချက်မိပြီး ဘာမှမတတ်နိုင် တော့ဘူး”

“ငါကလည်း တောထဲ တောင်ထဲသွားရင် ဖိနပ်စီးရမှာကို ဝါသနာမပါဘူးကွ။ ခေတ်သေးတာပေါ့ကွာ။ မင်းရောက်လာပေလို့ မဟုတ်ရင် ငှ်အရိုးတွေ ကြေမှုပြီး သင်းရဲဗိုက်ထဲကို ရောက်နေလောက် ပြီ ပေါ့လာ”

“ဒါမျိုးဆိုတာ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ခဲ့တယ်ကွ”

စပါးကြီးမြွေကြီးကား တဖြည်းဖြည်းနှင့် ငြိမ်သက်သွားခဲ့လေ သည်။ အဆိပ်ပြင်းဒဏ်ကို မခံနိုင်။ သို့သော် ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးကမူ ဤ အဆိပ်ဒဏ်ကို မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ခံနိုင်ရည်ရှိခဲ့ပါသလဲ။ စဉ်းစား၍မိရနိုင်အောင်ပင်ရှိခဲ့ရသည်။ စောအယ်လူးကို မြွေကြီးက ညှို့ ထားစဉ်မှာ ဓားနှင့် မြေပြီး ဝိုင်းလျှင်ရသော်လည်း မြားစူးမှ အဆိပ်ကို ထပ်မံပြီးတော့ စမ်းကြည့်ရင်သေး၍ ဒူးလေးနှင့်ပစ်ခတ်လိုက်ခြင်းပင်။ စပါးကြီးမြွေလိုအကောင်ကြီးကပင် အဆိပ်ဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်မရှိ။ သူ ထက်သေးငယ်သော ကြောင်ရိုင်းလိုအကောင်က ဤအဆိပ်ဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိခဲ့ပါသည်။ စဉ်းစားမိရင်း ထပ်စဉ်းစားရင်း မကျေမနပ်ဖြစ်မိ

သည်။ စောအယ်လူးသည် အဆိပ် သည့်ထက်ပိုပြီးတော့ ပြန်မသွားစေ နေ မြွေကြီး၏ ခေါင်းကို ဖြတ်ချလိုက်လေ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် စောအယ်လူး ၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“လမ်းတွေ့ပြီဟေ့။ ဟောသည်မှာ ငါ မုတ်ထားတဲ့ အမှတ် သေး။ သည်အပင်ကြီးကို စောစောကတည်းက ငါ ဘာဖြစ်လို့ မမြင်မိ ခဲ့ပါလိမ့်”

နန်းတစ်လိမ်တောကြီးထဲမှာ ကြောင်ဖြူရိုင်း၏နောက်ကို ခိုက်ရသည့်အတွက် အချိန်က ကြာသွားခဲ့သည်။ အပြန်လမ်းကို တွေ့ ညှို့သော်လည်း အိမ်ကို ပြန်ရောက်သောအခါ မိုးက စုံးစုံးရွာပ်သွားခဲ့ လေပြီ။

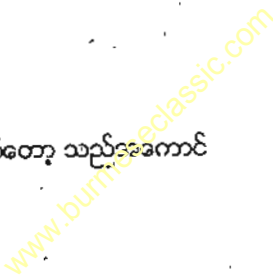
“ညီမလေးရေ . . . ညီမလေး”

စောအယ်လူး၏ခေါ်သံကြောင့် နော်ဖူးဝံနှင့် မင်းဆွတို့သည် ထဲထဲမှ ပြေးထွက်လာခဲ့ကြသည်။ စပါးကြီးမြွေအမွေကြီးကို ဝါးလုံးမှာ ညှို့ကာ နှစ်ယောက်အတူ ထမ်းလာခဲ့ကြသော သူတို့ကို မြင်တွေ့လိုက် ကြရသည်နှင့် အံ့အားသင့်သွားခဲ့ကြရလေသည်။

“ဟင်”

“အစ်ကို မိုးချုပ်လိုက်တာ”

“အေးကွာ . . . ကြောင်နောက်ကို လိုက်တော့ သည်အကောင် ကြီးကို မမျှော်လင့်ဘဲ ရလာတယ်ဟေ့”

အထမ်းကို အောက်သို့ပစ်ချလိုက်ရင်း စောအယ်လူးက ခြေ
လိုက်လေသည်။

x x x

အခန်း (၈)

ထူးတဲ့ဝါးတောဆီသို့

စပါးကြီးမြေကြီးကို အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရွာသားအချို့က ဝိုင်း
ဖြူးဖျက်ပေးကြသည်။ ကိုယ်ကိုခွဲရာတွင် တစ်ဖက်တစ်ချက် ဒေါက်များ
ထောက်ထားရသည်။ သို့မဟုတ်ပါက ခွဲချထားသောနေရာက ပြန်ပြီး
တော့ ပိတ်သွားတတ်သည်။ ကိုယ်ထဲကို လက်က ရောက်နေရင် လက်
ကို ညှပ်ဖိသွားနိုင်သည်။ အရိုးများပင် ကျိုးသွားနိုင်သည်။ စပါးကြီးမြေ၏
အကြော၊ ကြွက်သားများက လွန်စွာမှ သန်စွမ်းကြသည်။ လူ သို့မဟုတ်
သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်၏ ကိုယ်ကို ရစ်ပတ်ပြီး ဆွဲညှပ်ပစ်နိုင်သည်။
ဆီးရိုးများ ဖြောင်းခနဲ ဖြောင်းခနဲဖြင့် ကျိုးထွက်သွားကာ အညှစ်ခံရသူ၏
အောက်ကိုယ်လည်း ကျုံ့သွားခဲ့လေသည်။ သို့မှသာ သူ ကောင်းစွာပင် မျို
နိုင်မှာ မဟုတ်ပါလား။

မြေကြီးကို ဖျက်နေကြသောအချိန်တွင် ပေါ်လာမရွေးတော့။
သူသည် ရွာသားများ၏အမြင်ကို မခံပေ။ ထို့ကြောင့် အားလုံးကို နှုတ်

ဆက်ပြီးတော့ ထွက်သွားခဲ့သည်။ အယ်လူးနှင့်မင်းဆွေတို့သည် သူတို့အတွက် အသာအနည်းငယ်ကိုသာ ယူထားလိုက်သည်။ ဆေးဖက်ထဲသော သည်းခြေကိုတော့ မင်းဆွေကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးလိုက်သည်။ ရွာသားအချို့ကလည်း အသားပြတ်လတ်နေကြသည်ဖြစ်၍ ယခုလို ဟင်းစားရလိုက်ကြသောအခါ ဝမ်းသာသွားခဲ့ကြလေသည်။

“မင်းတို့က သည်ကြောင်ကြီးရဲနောက်ကို သိကြီးမကြီးလိုက်ကြပြီးမှ မရလိုက်တာ တော်တော်ထူးတာပဲကွ”

“အေးကွာ . . . သေသေချာချာမြင်လိုက်ရလျက်နဲ့ကို အလှူက မဖြစ်ခဲ့တာ။ မြားဆိပ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိလွန်းတာ အံ့အားသင့်စရာပဲ။ ဒါတင်မကသေးဘူး ငါတို့ကို ရန်မှုမယ်ကြံလို့ ထင်းခြောက်နဲ့ တဘုန်းဘုန်းရိုက်တာတောင် မသေဘူးကွာ။ ငါတော့ ဘယ်လိုနားလည်ရမလဲတောင် မသိတော့ဘူး”

“ဒါနဲ့ အစ်ကိုကို မြွေကြီးက ညှို့ထားတဲ့အကြောင်းပြောပြပါဦး”
“သည်လို ညီမလေးရဲ့ . . .”

စောအယ်လူးသည် စပါးကြီးမြွေကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးခဲ့ရသည်အကြောင်းကို ကုန်စင်အောင် ပြောပြလိုက်သည်။

“ဟင် . . . ဒါလောက်ထိအောင် အခြေအနေကဆိုးခဲ့သလားပေါ့လားဟာ မတွေ့ရင် အစ်ကို ဒုက္ခရောက်ပြီပေါ့”
နော်ဖူင့်သည် မျက်ဝန်းလေးတွေ အပိုင်းသားနှင့် စိုးရိမ်တကြ

ပြောလိုက်မိသည်။ မင်းဆွေလည်း စောအယ်လူးအတွက် ပိုပြီး အစိုးရိမ်ကြီးသွားခဲ့ရသည်။

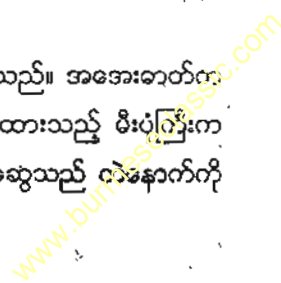
“ခုမှပဲ သေသေချာချာသိရတော့တယ်ကွာ။ အခုလို သိရတာ မထိတ်သာ မလန့်သာ ရှိလိုက်တာ အယ်လူးရာ”

“တောထဲ တောင်ထဲမှာ သည်လိုက်စွမ်းဆိုတာ ရိုးနေပါပြီကွာ။ လူတိုင်းကြုံတတ်ကြရတဲ့စွမ်းပါ။ ခု ငါ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား။ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးကလေ ငါ သေသွားမှာ ကျနေတာပဲ။ တော်တော်ကို အစိုးရိမ်ကြီးနေကြတယ်”

စောအယ်လူး၏မျက်လုံးတွေက သူတို့နှစ်ယောက်ကို သိုင်းခြုံပြီး ကြည့်ကာ ဟက်ခနဲဆို ရယ်လိုက်လေသည်။ အဓိပ္ပာယ်ပါသော အကြည့်ကြောင့် နော်ဖူင့်မှာ မျက်နှာလေး ရဲသွားသည်။ မင်းဆွေလည်း နေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။

တောထဲမှာ ပင်ပန်းလာသည်ဖြစ်၍ ညဦးပိုင်းကတည်းက သမကာကို ဖိုခဲနေရင်းက မဟန်နိုင်တော့ဘဲ အိမ်ရှေ့ကပြင်တွင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည်။ မကြာမီ စောအယ်လူး၏ ဟောက်သံက တရူးစူးနှင့် ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

ညဉ့်နက်ပိုင်းကို ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အအေးခတ်က ပိုပြီးတော့ စိမ့်လာခဲ့သည်။ တဲအောက်မှာ ဖိုထားသည့် မီးပုံကြီးက တဖြည်းဖြည်းနှင့် အရှိန်သေလာခဲ့သည်။ မင်းဆွေသည် ငါးနောက်ကို

ဆင်းကာ ထင်းခြောက်များ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ မီးတောက်က ဟုတ် ခနဲဆို တက်လာခဲ့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပိုပြီးတော့ မြင်မြင်ထင်ထင် ရှိသွားခဲ့သည်။

နော်ဖူးငုံက မင်းဆွေ၏အနားကို ရောက်လာသည်။

“အစ်ကို မအိပ်သေးဘူးလား...ဟင်”

“မအိပ်သေးဘူး။ အိပ်လည်း မအိပ်ချင်သေးဘူး”

မင်းဆွေနေရာမှ ထလိုက်သည်။ စည်းရိုးကာထားသည့်ဘက် ကို လျှောက်သွားသည်။ နော်ဖူးငုံလည်း အတူယှဉ်ပြီးတော့ လိုက်သွား သည်။ စည်းရိုးက ခြောက်ပေလောက်မြင့်သည်။ ဟိုးအဝေးက ရိုးမ တောင်တန်းကြီးသည် နက်မှောင်မှိုင်းညိုနေ၏။

“သည်လိုနေရာမျိုးကို ခုမှရောက်ဖူးတာ။ သည်လိုမြင်ကွင်းမျိုး ကိုလည်း ခုမှ မြင်ဖူးတာ။ ဒါကြောင့်မို့ ညရှုခင်းကို ဝအောင်ကြည့်ချင် တယ်။ ညီမ အိပ်ချင်ရင် သွားအိပ်တော့လေ”

“ဟင့်အင်း... ညီမလည်း မအိပ်ချင်သေးပါဘူး”

ခြံထဲမှာ ငါးပေခန့်ကျယ်ဝန်းသော ကုန်းမို့မို့လေးတစ်ခုက ရှိ သည်။ မမြဲပြင်ထက် နှစ်တောင်လောက်မြင့်သည်။

“လာ... အစ်ကို သည်အပေါ်ကနေ ကြည့်”

နှစ်ဦးအတူ ကုန်းမြင့်လေးပေါ်တက်လိုက်ကြသည်။ ထိုအခါ အပြင်ဘက်သို့ ကောင်းစွာပင် မြင်လိုက်ရလေသည်။ သို့သော် အဝေးမှ

ကောင်စဉ်တောင်တန်းကြီးများသည် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မဟုတ်။ မပီ ရေးရေး မင်နက်ခြယ်ထားသကဲ့သို့ မှုန်ဝါးဝါးအသွင်ရှိနေကြသည်။ တောင်ခြေမှ တောအုပ်သည်လည်း မည်းမည်းတုတ်တုတ်သဏ္ဍာန်။ ညပန်းချီသည် မင်းဆွေအဖို့ရာမှာတော့ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းနေပါသည်။

“ညအလှက တော်တော်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတယ်နော် ညီမ”

“အင်း... ညီမတို့ကတော့ သည်လိုရှုခင်းမျိုးကို မြင်ရဖန် များနေပြီဦးလား မသိဘူး။ ခံစားရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ ရိုးအိနေပြီ”

“ဟုတ်မှာပေါ့။ ကိုယ်တို့ကတော့ ရမှမြင်ဖူးလို့ အသစ်အဆန်း လို့ ဖြစ်နေတာ”

ကိုယ်ချင်းက ထိကပ်လှန်းပါးရှိနေကြသည်။ သူမ၏လက်ဖဝါး လေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိလိုက်သည်။ ရက်တိုတိုအတွင်းမှာ မမျှော်လင့် အံ့ ချစ်သူဘဝကို ရောက်ခဲ့ကြရသည်။ နဖူးစာရွာလည်သည်ဟုပဲဆိုရ လေး။ လေအေးတစ်ချက်က သုတ်ခနဲဆို တိုက်ခတ်လာသည်။ နှစ် ယောက်စလုံး အေးစိမ့်စိမ့်အရသာကို ခံစားလိုက်ကြရသည်။

သူမ၏လက်မောင်းသားလေးများမှာ အေးစက်စက် ရှိနေကြ သည်။

“ဟင်... ညီမ အအေးပတ်လိမ့်မယ်။ လာ... ပြန်ကြရ အောင်”

“ရပါတယ် အစ်ကိုရဲ့၊ သည်လိုအအေးအေးဒက်မျိုးလောက်တော့ ခံနိုင်ရည်ရှိပြီးသားပါ။ အစ်ကိုပဲ ညရုစင်းတွေကို သဘောကျတယ်ဆို ဝအောင်ကြည့်လေ”

“မကြည့်ချင်တော့ပါဘူး။ လာပါ။ ပြန်ကြမယ်”

လက်ဖဝါးချင်း ဆုပ်ကိုင်ကာ ကုန်းထက်မှ ဆင်းသည်။ ထိုစဉ်

“ဦး . . . ဇလစ် . . . ဇလစ်”

“အို . . . အမေ”

လင်းနီကြီးတစ်ကောင်က သူတို့ဆီကို တစ်ရှိန်ထိုးဝင်လာပြီး အနားကိုရောက်ကာမှ ဝင်တိုက်မိတော့မလိုလိုနှင့် ပွတ်ကာ ပျံသန်းသွားသည်။ နော်ဖူးငုံသည် အမှတ်တမဲ့မို့ လန့်သွားသည်။ ကုန်းထက်မှ မြေပြင်ကို ကျသွားသည်။ မင်းဆွေကလည်း လှမ်းဆွဲလိုက်ရာ သူပါ မြေပြင်တော့ ကျသွားသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး မြေပြင်ထက်မှာ လိမ့်သွားခဲ့ကြသည်။ မင်းဆွေသည် နော်ဖူးငုံကို ထိုင်လျက်ကပင် ထူလိုက်သည်။

“နော် . . . အဲ . . . ညီမ ဘာဖြစ်သွားသလဲ”

“ဟင့်အင်း . . . ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အစ်ကို။ အစ်ကိုကော”

“ဟင့်အင်း”

သူမသည် မင်းဆွေ၏ ရင်ခွင်ထဲကို တစ်ဝက်တစ်ပြက်ရောက်နေသည်။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်စလုံး ရယ်မိလိုက်ကြသည်။ သူမသည်

ရင်ခွင်ထဲသို့ ထိုးဝင်လာခဲ့သည်။ ညဉ့်သည် အခုမှ ပိုပြီးတော့ အသက်ဆင်းလှုပ်ရှားလာခဲ့လေသည်။ မီးဖိုမှ မီးတောက်ကြီးသည်လည်း အရှိန်ဆောင်းစွာ တက်လာခဲ့သည်။ ညဉ့်ရိုးကောင်လေးများ၏ အော်မြည်သံများက တစ်ချက် တစ်ချက်မှာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

ပေါ်လာသည် စောအယ်လူးတို့ဆီကို ရောက်မလာဘဲ သုံး
လောက်ပျောက်နေသည်။ စပါးကြီးခြေကြီးကို ရပြီးကတည်းကဖြစ်သည်။

“အယ်လူး . . . ကိုပေါ်လာ မလာပါလားကွ”

“သည်ကောင်က သည်လိုပဲကွ။ တစ်ခါ တစ်ခါ ဖျော့
ပျောက်နေတတ်တယ်။ ငါ့ဆီကိုလည်း လာခဲ့ပါတယ်ကွ။ အခု
ရောက်လာလို့သာ။ သူ့ အလာစိမ်းနေတာ။ သူက တောပျော်ကွ။
ထဲမှာပဲ ပျော်နေဓာတ်တာ။ ခုလည်း တောထဲလျှောက်သွားနေသလ
မသိဘူး”

“ငါတို့ သူ့ဆီကို လိုက်သွားကြည့်ရင် ကောင်းမလား မသိဘူး”

“မသွားပါနဲ့ကွ။ သူ့ရှိချင်မှရှိမှာ။ သည်ကောင် မနေနိုင်ပါ
ရောက်လာမှာပါ”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုရဲ့။ ပေါ်လာက အိမ်ကပ်တာမဟုတ်ဘူး
သွားလည်း သူ့ကို တွေ့ချင်မှ တွေ့မှာ။ သူက အစ်ကိုကို ခင်နေပြီ
လာမှာပါ”

နော်ဖူငုံက ဟင်းရွက်ခြေနေရင်းက ပြောသည်။ ပေါ်လာသည်

အစ်လိမ်တောကြီးထဲက ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီး၏နောက်ကို လိုက်သွား
ပြီဟု စောအယ်လူး ထင်မိသည်။ သူသည် စိတ်ကြီးသည်။ မည်
ည့်အလုပ်ကိုမဆို ရေဆုံး ရေဖျားအထိ လိုက်တတ်သည်။

စောအယ်လူးတို့သည် ရွာထဲရှိ အိမ်သို့မပြန်ကြသေးဘဲ ယာ

ထဲဆီမှာသာ နေကြလေသည်။ မင်းဆွေကလည်း ယာခင်းထဲမှာနေ
သည်ကို သဘောတွေ့နေသည်။ လေကောင်းလေသန့်ရှူရသည်။
ထဲလပ်မှုရှိသည်။ ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ကိုယ်အလေးချိန်
ထက်လာခဲ့လေသည်။

“မင်းက ရှေ့ကစကနဲ့မတူဘူး။ အသားအရည်ပိုပြီးတော့

ညိုလာတယ်။ အသိသာကြီး စိတ်ချမ်းသာနေတယ် မဟုတ်လား”

စောအယ်လူး၏စကားက နှစ်ဖက်ခွ။ နဂိုကတည်းက စိတ်
ညိုမလဲဖြစ်နေသော မင်းဆွေက ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ နော်ဖူငုံက
ဘာ မကြားချင်ပေမယ့် ဆောင်နေသည်။

“အေးကွာ . . . ငါတို့ဆီမှာက အစားအသောက်က မကောင်း

အတော့ မင်းကို ဧည့်ခံရတာ အားနာတယ်ကွ”

“ငါက အစားအသောက်ကို မမက်ပါဘူးကွ။ ဘာနဲ့စားစား

မိတယ်”

“အစားအသောက်ကို မမက်ဘူးဆိုရင် မင်းက ဘာကိုမက်

၁၁၈

တာလဲ”

“ဟာ . . . ဟို . . . ဟိုကွာ . . . အဲ . . . မင်းတို့မောင်နှမလည်း ငါ့ကို တတ်နိုင်သလောက် ရှာဖွေကျွေးမွေးတာပဲ မဟုတ်လား။ အားနာလှပြီ။ ပြန်ရင် ကောင်းမလားလို့”

“ဟင် . . . အစ်ကိုက ပြန်ချင်နေပြီ ဟုတ်လား။ မဟုတ်တာ အစ်ကိုရယ်။ ညီမတို့ကို ဘာအားနာစရာလိုလို့လဲ။ ဂုဏ်မပြည့်စုံတဲ့အခါ အနေမျိုးနဲ့ ကျွေးမွေးရတာကိုပဲ ညီမတို့က ပြန်ပြီးအားနာနေရတာပါ”

မင်းဆွေ ပြန်တော့မည်ဆို၍ နော်ဖူးငုံက ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ပျာပျာသလဲနှင့် ပြောမိလိုက်လေသည်။

“မင်းဆွေရာ သည်လူနဲ့သည်လူတွေ အားနာစရာလား။ တွေ့ဘယ်လိုပဲနေရနေရ မင်း ပျော်တယ်ဆိုရင် ပြီးတာပဲ။ မင်းမှာ ခွင့်ရကုန်တွေ အများကြီးရှိနေသေးတာပဲ။ သည်မှာပဲ အချိန်ဖြုန်းချင်တာဆိုရင် ငါတို့က ဘာပြောမှာမို့လို့လဲ။ ပျော်သလောက်သာ နေစမ်းပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ မင်းတို့ မောင်နှမရဲ့စေတနာသိရတာ။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ငါ မပြန်ချင်သေးဘူး”

“အေးပါ . . . မင်း မပြန်ချင်သေးဘူးဆိုတာ ငါ သိပါတယ်။ မင်းဆွေက လွတ်နေထွက်သွားသောစကားအတွက် ပြန်နာ၍မရဘဲ ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။ သို့သော် စောအယ်လူး ပြန်ပြောလိုသောစကားကလည်း အနှောင့်အသွား မလွတ်။ နော်ဖူးငုံသည် မင်းဆွေ

တို့ မျက်စောင်းလေးတစ်ချက် ထိုးလိုက်သည်။ ရယ်ချင်မက်ကျိဖြစ်သွားသော စိတ်ကို မနည်းထိန်းလိုက်ရလေသည်။

ပေါ်လာ၏။ ဖခင် ကျောက်ထီးသည် နန်းတစ်လိမ်တောကြီးထဲတွင် ကြောင်ရိုင်းများကိုပစ်ခတ်ကာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုခဲ့သည်။ သားဖြစ်သူ ပေါ်လာသည်လည်း သားကောင်ငယ်များကို ပစ်ခတ်ခြင်းကို ဝါသနာအထုံပါလာခဲ့သည်။ ဖခင်ခြေရာကို တစ်ထပ်တည်းပင် နင်းလာခဲ့လေသည်။ ဖခင် ကျောက်ထီး၏ သွေးပါလာခဲ့သည်ဖြစ်၍ ဝါသနာသည်လည်း ထပ်တူကူးစပ်ခဲ့သည်ပဲလား။ သို့သော် ပေါ်လာသည် ညဘက်တွင် သွားလာကျက်စားရသည်ကို ပိုပြီးတော့ သန်သည်။ ညတွင် သွားလာရခြင်းက ပိုပြီးတော့ အဆင်ပြေသည်ဟု သူက ဆိုသည်။ ပေါ်လာနှင့်ပတ်သက်ပြီး စောအယ်လူးတို့မောင်နှမဆီက သိသင့်သိထိုက်သမျှကို သိခဲ့သော်လည်း မင်းဆွေကိုယ်တိုင် လေ့လာခဲ့သည်။ တကယ်တော့ ပေါ်လာသည် သဘောကောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ဆက်ဆံရေးပြေပြစ်သော်လည်း ကိုယ့်ဘဝကို ကျိတ်ပြီးတော့ နာကျည်းနေသူတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ သူနှင့်ပတ်သက်လာသော သူမှန်လျှင် လူသူနှင့် မနီးသော တောတောင်ထဲတွင်သာ တွေ့ဆုံလိုသော

အနိစ္စသူတစ်ဦး။ သို့သော် ပေါ်လာနှင့် ပတ်သက်ကြသောသူများက မရှိလောက်ပင်။

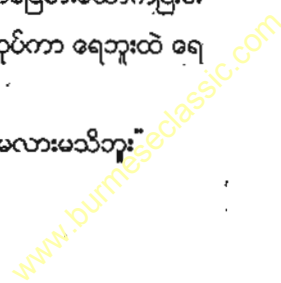
တစ်ရက်တွင် . . .

ရွာထဲတွင် စုပေါင်းအလှူတစ်ခုရှိသဖြင့် မနက်ကတည်းက နှစ်ဖူးငုံ သွားရသည်။ လယ်တဲမှာ မင်းဆွေနှင့် စောအယ်လူးသာ ကျန်ခဲ့ကြလေသည်။ နော်ဖူးငုံမရှိသောအခါ မင်းဆွေမှာ မနေတတ်သလို သွားခဲ့ရသည်။

“ညီမကို ညနေ ပိုးစားရုံချုပ်မှ ပြန်လွှတ်ကြမှာကွ။ တခြားရွာအမျိုးတွေကလည်း ရောက်နေကြတော့ နေဦးမှာပေါ့ကွာ။ ငါက နေခေါ်မှ ပြန်လာမှာ။ ငါတို့ချည်းပဲ တဲမှာ ပျင်းစရာကြီး။ ပေါ်လာဆီကို ပြန်ပြီး တောထဲကို သွားကြရင် ကောင်းမယ်။ မင်း မရောက်ဘူးသေးဘူးနော်တွေ့ ရှိသေးတယ်”

စောအယ်လူးသည် မင်းဆွေ၏မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို အကဲဆတ်မိပြီးတော့ ပြောလိုက်သလား မသိပေ။ ထို့ကြောင့် မင်းဆွေမှာ မနေတတ်သလိုဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။ နီနက်စာ အဆာပြေစားသောက်ပြီးစီး၍ ပိုသော ထမင်း၊ ဟင်းများကို ငှက်ပျောဖက်နှင့်ထုပ်ကာ ရေဘူးထဲ ရေညှိ၍ တဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

“ပေါ်လာကို ဝင်ခေါ်မယ်။ အိမ်မှာမှ ရှိပါ့မလားမသိဘူး” သို့သော် . . .

တောစင်သို့ မရောက်မီမှာပင် . . .

“ဟေ့ . . . အယ်လူး”

ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ကြရလေသည်။ အသံညက်ညက်နှင့်ပို့ပေါ်လာဟု ချက်ချင်းသိသွားခဲ့ကြလေသည်။ ခြေလှမ်းတွေက တန်သွားခဲ့ကြသည်။ ပေါ်လာသည် မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အကွယ်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။ လက်ထဲမှာလည်း ဒူးလေးကို ကိုင်ထားသည်။ ကျည်တောက်ထဲမှာတော့ မြားစူးတွေက အပြည့်။

“မင်းဆီကို လာတာက ပေါ်လာ”

“အေး . . . ငါလည်း တောထဲဝင်ဖို့ထွက်လာတာက”

ပေါ်လာသည် သစ်ပင်ရိပ်ကျသောနေရာ အမှောင်ရိပ်သန်းသောနေရာမျိုးကို ရွေးပြီးတော့ နေတတ်သည်။ စကားပြောလျှင်လည်း မျက်နှာကို ကွယ်ကွယ်ထားပြီး ပြောတတ်သည်။

“မင်းက တစ်ယောက်တည်းသွားမလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းတို့ကို ဝင်ခေါ်မလို့ပါက”

“အေး . . . ဒါဆို သွားကြမယ်”

“ကိုမင်းတွေပင်ပန်းလိမ့်မယ်။ သာမန်လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ တောတိုးရတာ လွယ်မှာမဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ။ တစ်ခေါက် နှစ်ခေါက်လောက်နဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကျင့်သားရနေပါပြီဗျာ။ ယောက်ျားပဲ ဒါလောက်တော့ ခံနိုင်ရည်

ရှိမှာပေါ့”

“ကြိုက်တယ်။ သည်လိုစိတ်ဓာတ်မျိုး”

မင်းတွေက ပေါ်လာ၏ပန်းကို ဖက်ကာ အတူယှဉ်ပြီးတော့ လျှောက်သွားသည်။ အရင်တစ်ခေါက်က သွားဖူးသော တောမဟုတ်။ နန်းတစ်လိမ်တောမဟုတ်။ တခြားတောတစ်တောဖြစ်သည်။ တင်းဝါး၊ ကြံ့ခတ်ဝါး၊ ကြသောင်းဝါး၊ ဝါးယား၊ ဝါးနက်ပင်များသည့်တော။ ကြလို့ ဝါးများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ တောတစ်တောဆီက ထူးခြားချက်များ ရှိကြသည်။ အပင်တွေ ဘယ်လောက်ပေါ့ပေါ့ အရမ်းကာရော မခုတ်ကြပေ။

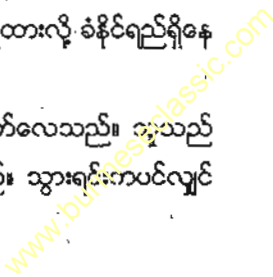
စည်းကမ်းထားကြသည်။ တောအပြန်းမခံကြ။ လိုအပ်သော ခုတ်ကြသည်။ ကိုယ့်အသိနှင့်ကိုယ် နားလည်မှုရှိကြသည်။

“သည်တောက ဝါးပေါတော့ ဝါးတောကြီးလို့ပဲ လွယ်လွယ် တူကု ခေါ်ကြတယ်။ တောင်ကုန်း ဂမူကထစ်တွေ သိပ်မရှိလှဘူး။ မင်းသက်သောင့်သက်သာ သွားရမှာပါ”

စောအယ်လူးက မင်းတွေ စိတ်ပင်ပန်းနေမည်စိုး၍ သက်သာရာရစေရန် ပြောသည်။

“ငါ အတွေ့အကြုံနှစ်ခေါက်လောက် ရှိထားလို့ ခံနိုင်ရည်ရှိနေပါပြီကွာ။ ငါ့အတွက် မပူပါနဲ့”

မင်းတွေက ပြန်ပြီးတော့ နှစ်သိမ့်လိုက်လေသည်။ ဘူးသည် တကယ်လည်း သက်လုံကောင်းလာခဲ့လေသည်။ သွားရင်းကပင်လျှင်

နော်ဖူးငုံကို သတိရနေမိသည်။ တစ်နေရာတည်းမှာ ဝေးကွာနေကြ၍
ဤမျှလောက် စိစားနေရလျှင် သူ ရန်ကုန်ကို ပြန်သွားသောအခါမှာ
မည်သို့ရှိနေလိမ့်မည်လဲ။ သူသည် နော်ဖူးငုံကို အချစ်ကြီးချစ်နေမိလေပြီ။

တောက အောက်ဘက်ကို မသိမသာလေး နိမ့်ဆင်းသွား
သည်။ ခူးလေးကိုယ်စီတော့ ယူလာခဲ့ကြသည်။ ဘာကောင်တွ ပစ်ကြ
မလဲ မသိ။ စောအယ်လူးနှင့် ပေါ်လာတို့သည် မင်းဆွေကို ညှာပြီးတော့
လျှောက်နေကြသည်။ သူတို့နှင့်အတူ ယှဉ်ပြီးတော့ လျှောက်မည်ဟု
အားတင်းထားသော်လည်း ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်။ တောတောင်ထဲသွား
လာနေကြဖြစ်သော သူတို့၏ခြေလှမ်းများကို ယှဉ်ပြီးတော့ လျှောက်ရန်
ဘယ်လိုမှ မမီနိုင်။

“မောသလား ကိုမင်းဆွေ”
“မမောပါဘူး ပုံမှန်ပါပဲ ကိုပေါ်လာ”
ထိုစဉ် . . .
“ဝေါ . . . ဖရော . . . ဖရော”

အပင်ကြီးတစ်ပင်၏ထက်မှ မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်ပေါ်လာသော
အသံ။ အားလုံးတစ်ပြိုင်တည်း မော့ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ပင်ကိုင်းတွေ၊
အရွက်တွေ လှုပ်ခါသွားကြသည်။

“ဖရော . . . ဖရော . . . ဖရော”
အသံက တစ်ဖက်သစ်ပင်ကြီးစီကို ရောက်သွားခဲ့သည်။ မြန်
ဆန်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

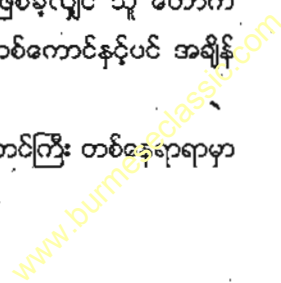
အခန်း (၉)
တောထဲကစတီတစ်ဆူ

စောအယ်လူးနှင့် ပေါ်လာတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်
ယောက်ကြည့်မိလိုက်ကြသည်။ ယင်းအသံကို သံသယဝင်သွားခဲ့ကြ
သည်။ ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးများလားဟဲ့။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ။ သည်ကောင်ကြီး ဝါးတောကြီးထဲအထိ
လိုက်ပြီးတော့ နှောင့်ယှက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မျောက်သင်းကွဲ တစ်
ကောင်ကောင်ပဲ ခြစ်မှာပဲ။ ငါတို့ကို မြင်လို့ လန့်ပြီးပြေးတာ”

စောအယ်လူးက ပေါ်လာ စိတ်သက်သာရာရစေရန် ပြော
လိုက်သည်။ ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးသာ အမှန်ဖြစ်ခဲ့လျှင် သူ တောက်
လျှောက်လိုက်ပေတော့မည်။ သည်ကြောင်တစ်ကောင်နှင့်ပင် အချိန်
တုန်သွားနိုင်သည်။

“အေး . . . စုလောက်ဆို သည်ကောင်ကြီး တစ်နေရာရာမှာ
သေပြီး ပုပ်ကောင်းတုန်းရှိရော့မယ်”

ပေါ်လာကလည်း ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးဟု မထင်လိုက်၍ တော်
ပေသေးသည်။ မကြာမီ ရေထွက်ပေါက်တစ်ခုဆီကို ရောက်လာခဲ့ကြ
သည်။ ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခုသည် မြေထဲမှာ သုံးပုံတစ်ပုံခန့် နစ်မြှုပ်
နေသည်။ အထက်သုံးစေလောက်အမြင့်ဆီမှ ရေများက တဝေါဝေါနှင့်
စီးကျနေကြသည်။ အောက်မှာ စမ်းချောင်းလေးတစ်ခုအဖြစ် စီးဆင်းနေ
လျက်ရှိသည်။ စမ်းချောင်းသည် ဘေးကို အတော်ကလေး ကျယ်နေ
သည်။ အမြင့်မှကျလာသော ရေအရှိန်ကြောင့် အောက်မှာ အတော်
ကလေးကို လှိုက်စားလျက်ရှိသည်။

“ကျောက်တုံးက ရေထွက်တာမဟုတ်ဘူး။ စမ်းပေါက်နဲ့
ကျောက်တုံးက အက်ကြောင်းနဲ့ တစ်ဆက်တည်းဖြစ်နေတာ။ အရင်က
သည်လိုမဟုတ်ဘူး။ ကျောက်တုံးက သူ့အလိုလို အက်ကွဲပြီး ရေသွား
လမ်းကြောင်းဖြစ်သွားတာ။ ရေကျပါများတော့ အပေါက်ကြီးကလည်း
ကျယ်လာတာပေါ့ကွာ”

စောအယ်လူးက ရှင်းပြသည်။ မြေအောက်စမ်းပေါက်ဝနှင့် ထိ
ကပ်နေသော ကျောက်တုံးကြီး အက်ကွဲသွားခိုက်မှာ စမ်းရေများထဲ
ထွက်ကျလာခဲ့ခြင်းပင်။ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ စမ်းချောင်း
အသွင်ဖြစ်ပေါ်လာသောကြောင့် ဤနားတစ်ဝိုက်သည် သစ်ပင်ကြီးများ
အပင်ငယ်များ ပိုပြီးတော့ စိမ်းစိုလျက်ရှိနေကြသည်။ အအေးဓာတ်ထဲ
ထိုက်ထားသဖြင့် လမ်းလျှောက်လာရသောကြောင့် မောပန်းမှုကို မဖြူ

အပန်း၊ ရွေးသိပ်ခံရကာ အေးချမ်းမှုကို ဖြစ်စေသည်။ မင်းဆွေကို ညှာပြီး
သစ်ခဏနားကြသည်။

“သည်နေရာက တောကောင်ကြီးတွေ သိပ်မရှိတတ်ဘူးကွ။
တွေ့တဲ့အကောင်ငယ်လေးတွေကိုလည်း ပစ်လို့မရဘူး။ တွေ့လိုက်တာနဲ့
ချစ်ခနဲဆို ပျောက်သွားခဲ့ကြတာပဲ။ သည်အနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာ
ပျောက်သွားပေမယ့် လိုက်ရှာကြည့် ဘယ်မှာမှ မတွေ့နိုင်တော့ဘူး”

တစ်ခါတလေများကွာ ဘာသားကောင်မှကို မတွေ့ရဘူး။ အဲ
သည်နေရာကနေ ကွမ်းတစ်ယာညက်လောက် ထွက်သွားကြည့်
အဲသည်ဘက်မှာတော့ သားကောင်တွေရတတ်တယ်။ မဆန်းလားကွာ”

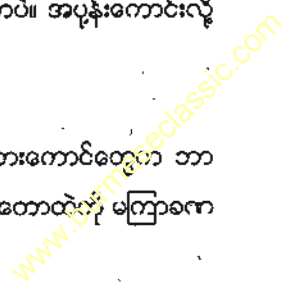
“အေးကွာ . . . သည်ဘက်မှာလည်း အစာရေစာပေါများပုံ
ပေါတယ်။ အစာရှားလို့ တောပြောင်းပြီးနေကြတယ်ဆိုရင်လည်း
သားတော့”

မင်းဆွေကပါ စိတ်ဝင်စားလာပြီး အံ့အားတသင့်ဖြစ်နေမိသည်။

“မဟုတ်ဘူး ကိုမင်းဆွေ။ သားကောင်က သည်နေရာမှာ ရှိ
တယ်။ မရှိဘူး မဟုတ်ဘူး။ ခုလည်း ရှိနေကြတာပဲ။ အပုန်းကောင်းလို့
ပျံမတွေ့တာဖြစ်မှာပါဗျာ”

“အပုန်းကောင်းလို့ ဟုတ်လား”

ထိုစကားကို မင်းဆွေ နားမလည်။ သားကောင်တွေဟာ ဘာ
ကြောင့် ပုန်းတတ်ကြရတာလဲ။ မုဆိုးတွေက ဤတောထဲကို မကြာခဏ

ဝင်ပြီး ပစ်ခတ်တတ်ကြလို့လား။ ရှောင်ရတဲ့ပဲခူးရန်များ၍ ပုန်းတတ်ကြပြီလား။ စမ်းချောင်း၏ တစ်ဖက်များလည်း ဝါးရုံပင်ကြီးသုံးလေးရုံးညှိဆိုင်နေကြသည်။

“သည်လိုဝါးရုံပင်ကြီးတွေ ရှိနေကြတယ်ဆိုရင် တောဝက်တွေက ရောက်လာတတ်ပြီး မျှစ်တွေကို ဖော်စားတတ်ကြတယ်ကွ။ ဒါပေမယ့် ဝက်တွေက သည်နေရာကို ဘယ်တော့မှ မလာတတ်တော့။ မျှစ်တွေက ပေါ့ချင်တိုင်းပေါ့နေကြတာပေါ့ကွာ”

“သည်တောမှာ တောဝက်တွေများ မရှိလို့လားကွာ”

“ဟာ . . . ရှိတာပေါ့ မင်းဆွေရာ။ သည်ဘက်မှာတော့ မကြားဘူး။ ဟိုဘက်မှာတော့ ရှိကြတယ်ကွ။ သည်ဘက်ကို မလာကြတာ ဆန်းတော့ ဆန်းသည်။ ဤနေရာ ကွက်ကွက်ကလေးသားကောင်များ ကွေကွင်းနေကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် . . .

သူတို့ရှေ့မျက်နှာချင်းဆိုင်တည့်တည့် အနည်းငယ်လှမ်းသော နေရာတွင် ရှုကွယ်တစ်ခုမှ ထွက်လာသော သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို မတွေ့လင့်ပဲ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟေ့ . . . ဟိုမှာ ဘာလဲမသိဘူး”

ပေါ်လာက လတ်ညှိုးထိုးပြီးတော့ ပြောလိုက်လေသည်။ သားကောင်တော့ မဟုတ်။ လူတစ်ယောက်ဟု ထင်မိကြသည်။

နေလျက်က မတ်တတ်ရပ်ပြီးတော့ ကြည့်လိုက်ကြသောအခါ လူတစ်ယောက်သည် ခမောက်ကြီးတစ်ခုကို ဆောင်းထားသည်။ ညစ်ထေးသော စွပ်ကျယ်အင်္ကျီအဖြူနှင့် အဖြူရောင်လုံချည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ လက်ထဲမှာတော့ ဝါးတောင်ဝှေးတစ်ချောင်း။ သူတို့ကို ကျောအဖက်က လျှောက်သွားနေသည်။

“လူကြီးတစ်ယောက်ပဲကွ။ အဘိုးကြီးဖြစ်မယ်။ ဘယ်ကိုသွားလို့လဲ မသိဘူး။ သနားပါတယ်ကွာ။ ငါတို့မှာပါလာတဲ့ အစားအစာတွေကို ကျွေးမွေးလိုက်ကြရအောင်”

“ပေါ်လာ . . . လူကြီးသူမကို ကျွေးမွေးတာ ကုသိုလ်ရတယ်ကွာ။ ကောင်းတယ်. . . ကောင်းတယ်။ ငါတို့ သွားခေါ်လိုက်ကြရအောင်”

“ကိုမင်းဆွေ ခဏကလေးနော်။ ကျွန်တော်တို့ သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

စောအယ်လူးနှင့် ပေါ်လာတို့သည် နေရာမှ ပြေးထွက်သွားခဲ့ကြသည်။ ထိုနေရာကို ရောက်သွားသောအခါ ထိုလူကြီးကို မတွေ့ရတော့ပေ။

“ဟင် . . . မရှိတော့ပါလား။ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

“စောစောကပဲ သည်နေရာမှာ ရှိနေသေးတယ်။ မျှက်စိအောက်တင်ကွာ”

မျက်လုံးတွေက တို့ကန်းတောင်းမှောက် ဟိုကြည့် သည်
ကြည့်နှင့် လိုက်ပြီးတော့ ကြည့်နေကြသည်။ အတော်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်
ထိုလူကြီးကို တွေ့လိုက်ကြရပြန်သည်။ သစ်ပင်ကြို သစ်ပင်ကြားမှ
တောင်ဝေးကို တဒေါက်ဒေါက်နှင့် ထောက်ကာ လျှောက်သွားနေသည်။

“ဗို့... အဘ... အဘ”

စောအယ်လူးက လှမ်းပြီးတော့အော်ခေါ်လိုက်သည်။ သို့အော်
မကြား၍လားမသိ။ နောက်ကို လှည့်မကြည့်။ ရှေ့ကိုသာ လျှောက်လှမ်း
နေသည်။

“မကြားဘူးကွ။ နားလေးနေသလား မသိဘူး။ သွားနေတာ
ကတော့ မြန်တယ်ကွ။ အရွယ်နဲ့မလိုက်ဘူး”

“တစ်နေရာကို အာရုံကရောက်နေလို့ မကြားတာဖြစ်တာ
ကွ။ ထပ်ပြီးခေါ်ကြည့်ပါဦး အယ်လူး”

“ဗို့... အဘ... အဘရေ ဓဏရပ်ပါဦး”

နောက်မှနေ၍ အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့်လိုက်ရင်း အော်ခေါ်
သည်။ သို့သော် လူကြီးမှာ နောက်လိုလုံးဝလှည့်မကြည့်ပါ။

“နားလေးနေတာ အမှန်ပဲကွ။ လာကွာ... သူ့ဆီကို
အောင် က ပြေးသွားကြမယ်”

အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် လိုက်သွားခဲ့ကြသည်။ သို့သော်
နေသော လူကြီးသည် ရုံကွယ်တစ်ခုဆီကို ရောက်သွားခဲ့ပြန်

စောအယ်လူးသည် ပေါ်လာထက် ဦးကာ ရှေ့မှ အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့်
လိုက်သွားသည်။ ဦးခင်စွာမိလိုမိငြား။ ပေါ်လာလည်း နောက်မှနေ၍
သပ်ချပ်မကွာပင် လိုက်သွားသည်။ နှစ်ယောက်အတူ ရုံနားဆီကို တစ်
ခြင်တည်းလိုလိုပင် ရောက်သွားခဲ့ကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်စော
နေကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ရှေ့မှ လူကြီးသည် ရုံကြီး၏အနားမှာပရိတော့။ ခပ်လှမ်းလှမ်း
ကို ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။

“ဟာ... အသက်ကြီးသလောက် ဘယ်လိုခြေလှမ်းဖျိုးနဲ့
လျှောက်နေပါလိမ့်”

နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်မောလူမောဖြစ်သွားခဲ့ကြရပြန်သည်။

“ဗို့... အဘ... အဘ... ဓဏ... ဓဏကလေး
ဆင်ပါဦး”

တိုင်ပင်ထားကြသလို နောက်မှနေ၍ အော်ဟစ်လိုက်ကြပြီး
လိုက်သွားခဲ့ကြပြန်သည်။

ထင်မှားဖြစ်ကာ နားကြားလွှဲသလားဟု။

“ချလွင် . . . ချလွင် . . . ချလွင်”

ထပ်ပြီးတော့ ကြားလိုက်ရပြန်လေသည်။ ဇနားထပ် နားစွင့်

ကြည့်လိုက်သောအခါ . . .

“ချလွင် . . . ချလွင် . . . ချလွင်”

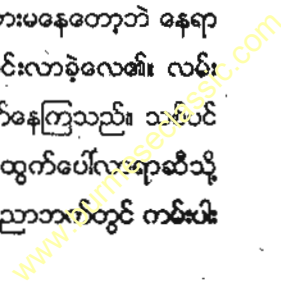
မမှားနိုင်တော့ပါ။ စေတီတော်တစ်ဆူမှ ထွက်ပေါ်လာသော ဆည်းလည်းသံများပင်တည်း။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ကို မတ်ကာ သေချာစွာ ဝင် နားစွင့်မိလိုက်သည်။ အသံသည် သူ၏ ဘယ်ဘက်အောက်ချိုင့်ထဲ တွက်လာသည်ဟု ထင်မိသည်။ သူ၏ဘယ်ဘက်နားစည်မြေးကို အားပြီးတော့ ရိုက်ခတ်လေသည်။ ပိုပြီးတော့ ပီသစွာကြားလိုက်ရလေ သည်။ စိတ်ထဲမှာ ချက်ချင်းပင်ဖြစ်ပေါ်လာသော ခံစားချက်မှာ ထိုနေရာ တို့ သွားရောက်လိုခြင်းပင်။

ပထမသော် စောအယ်လူးနှင့် ပေါ်လာတို့ ရောက်အလာကို စောင့်ရန်ပင်။ သို့သော် မိမိစိတ်ကို ထိန်းမရဖြစ်လာခဲ့သည်။ အခုပင် သွားချင်လာမိသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာကိုမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ နေရာ မှ ထရပ်လိုက်လေသည်။ အနိမ့်ပိုင်းဆီကို ဆင်းလာခဲ့လေ၏။ လမ်း ထစ်လျှောက်မှာ စိမ်းစိုသော မြက်များသာပေါက်နေကြသည်။ သစ်ပင် တွေကတော့ ကြိုးတိုးကြဲတဲ။ ဆည်းလည်းသံထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ ခုန်းထပြီးတော့ တရွေ့ရွေ့နှင့် လှမ်းလာခဲ့သည်။ ညာဘက်တွင် ကမ်းပါး

သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားခဲ့ကြသည့်နောက်ပိုင်း မင်းဆေ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အတန်ကြာသည်အထိ တော် တော်နှင့် ပြန်ရောက်မလာကြပါ။ ဤနားတစ်ဝိုက်သည် အန္တရာယ်မရှိဘဲ စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုပင် နားလည်နေမိသည်။ ထို့ကြောင့် သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်ကို မှီကာ သက်သောင့်သက်သာပင် စောင့်နေမိလေသည်။

ထိုစဉ် နားထဲတွင် ဆည်းလည်းသံများကို ကြားလာခဲ့ရသည်။
“ချလွင် . . . ချလွင် . . . ချလွင်”

ထို့ကြောင့် ဆတ်ခနဲဆိုဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။ ထင်ယောင်

ယံအပြတ်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ အနိမ့်ပိုင်းအောက်ဆုံးဆီကို ရောက်သွားပြီးမှ ယင်းကမ်းပါးယံကြီးကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရခြင်းပင်။

စိတ်ထဲမှာလည်း ယင်းနေရာကို ထင်နေမိသည်။ ထို့ကြောင့် ကမ်းပါးယံပြတ်ကြီးဆီကို ဦးတည်ပြီးတော့ လျှောက်သွားသည်။ ကမ်းပါးယံပြတ်ကြီးသည် ပေနှစ်ဆယ်ခန့်မြင့်မည်ဖြစ်ပြီး မြေသားတန်ခွေးစွေး၊ နံရံသည် အဖ၊ အထစ်၊ ရျံင့်ဝှမ်းများမရှိဘဲ ပကတိချောမွတ်နေလေသည်။ အနားကိုရောက်သော် ပြေပြစ်သောနိမ့်လျှောက်လမ်းတလေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သက်သောင့်သက်သာပင် တက်သွားခဲ့သည်။

အပေါ်ကိုရောက်သော် ပေါက်နေကြသော သစ်ပင်ကြီးများသည် တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ပင်ကိုင်းများ၊ အရွက်များ ထိစပ်နေကြသည်။

တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် တူညီသော အကွာအဝေးဖြင့် ပေါက်နေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ အပေါ်မှ ထီးများဆက်ပြီးတော့ ငိုထားသလိုပင်။ တောရိုင်းကြီးတစ်ခု၏အနေအထားမှ ခွဲထွက်သွားသော ဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုနှင့် တူနေသည်။ ထူးခြားသည်မှာ ပင်ခြေအောက်ပေါင်းများကလည်း ရှင်းလျက်ရှိသောကြောင့်ပင်။

“ချလွင် . . . လွင် . . . လွင် . . . လွင်”
ဆည်းလည်းသံများသည် ပိုပြီးတော့ နီးကပ်လာသည်။

သွမ်းတွေကလည်း ပိုပြီးတော့ သွက်လာသည်။ သစ်ပင်ကြီးများပေါ်မှ ခေါင်းစိမ်းစိုစွတ်မှုများက တွဲလောင်းကျနေကြသည်။ နွယ်လုံးကြီးများသည် တုတ်ခိုင်ပြီး ရှည်လျားကြသည်။ နွယ်ပင်များအနီးမှ ဖြတ်သွားသည်။ မျက်စိအောက်မှာ သွားခနဲဆို ပေါ်လာသော စေတီတော်တစ်ဆူ ဆုံးဖွေးဖွေးနှင့်၊ လွန်စွာမှ သပ္ပာယ်စရာကောင်းလှသည်။ စေတီတော်၊ အထက်ထီးတော်ငှက်မြတ်နားဆီက ထွက်ပေါ်လာခဲ့သော ဆည်းလည်းသံများပင်တည်း။

မင်းဆွေသည် စေတီတော်ရှေ့တွင် ပျပ်ဝပ်စွာ ထိုင်လိုက်ကာ ခြင်းငါးပါးဖြင့် ရှိသောစွာပင် ကန်တော့လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် . . .

“ဒေါင် . . . ဒေါင် . . . ဒေါင် . . . ဒေါင်”

ခေါင်းလောင်းထိုးသံက တစ်နေရာမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ မင်းဆွေသည် ချက်ချင်းပင် အသံထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ လျှောက်သွားခဲ့လေသည်။ ရင်ပြင်ထောင့်တစ်နေရာတွင် သူ့ကို ကျောပေးနေသော လူကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ နွယ်တူပယ်လက်တို့အဖြူနှင့် ပိတ်ဖြူမုဆိုးကို ဝတ်ထားသည်။ လက်ထဲမှာ ဆည်း သစ်သားတံကြီးတစ်ခုကို ကိုင်၍ တစ်ချက်ချင်းပင် ခေါင်းလောင်းလျက် ရှိသည်။

“ဒေါင် . . . ဒေါင် . . . ဒေါင် . . . ဒေါင်”

ထိုလူကြီးသည် ခေါင်းပေါ်မှာလည်း ခမောက်တစ်ခုကိုဆောင်းထားလေသည်။

“ဟင် . . . သည် . . . သည်လူကြီးဟာ စောစောက ငါတို့ရွေးမှ ဖြတ်သွားတဲ့လူကြီးပဲ။ သူ့နောက်ကို အယ်လူးတို့ လိုက်သွားခဲ့ကြတာ။ သူက ဘယ်လိုကြောင့် သည်ကို ရောက်နေတာလဲ”

မင်းဆွေ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရလေသည်။ ထိုလူကြီး၏အနားကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် တိုးကပ်သွားခဲ့သည်။ သူ့ရောက်သွားသောအခါ လူကြီးက ခေါင်းလောင်းထိုးသည်ကို ရုပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် နောက်ထိုလှည့်ကာ ခေါင်းလောင်းထိုးတံကို ပေးသည်။ နှုတ်ကတော့ ဘာမှ မပြော။ ခမောက်ကို နဖူးအုပ်အောင်ဆောင်းထားသည့်အတွက် မျက်နှာကို အားလုံးမမြင်နိုင်ပေ။ နဖူးအောက်တစ်ဝက်သာ မြင်လိုက်ရသည်။

အသားက ဖြူသည်။ တောက်ပကြည်လင်သော မျက်လုံးများကို ပိုင်ဆိုင်သည်။ ပါးမြိုင်းမွေးပါးပါးဖြူဖြူနှင့် တစ်ထွာခန့်ရှည်သော မုတ်ဆိတ်မွေးဖြူဖြူတို့ကိုသာ တွေ့လိုက်ရသည်။ မင်းဆွေက သစ်သားတံကြီးကို လှမ်းယူလိုက်သောအခါ ထိုလူကြီးလည်း နှုတ်ပင်မဆက်ဘဲ ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှ အောက်ကို ဆင်းသွားခဲ့လေသည်။

မင်းဆွေလည်း ခေါင်းလောင်းကြီးကို စိတ်ပါလက်ပါပင် ဆွဲကာ ဆင့်ကာပင် ထိုးလိုက်လေသည်။

“ဒေါင် . . . ဒေါင် . . . ဒေါင် . . . ဒေါင်”

ခေါင်းလောင်းထိုးသံသည် ရင်ပြင်တော်ပေါ်၌ တစ်ခဲနက်ပျံ့နှံ့သွားခဲ့လေသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း တော်တော်လေးကို ကြည်နူးသွားမိသည်။ ထို့နောက် ရင်ပြင်တော်ပေါ်က ပြန်ပြီးတော့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ စောစောက လူကြီးကို ရှာကြည့်မိလိုက်သေးသည်။ မည်သည့်နေရာမှာမှ မတွေ့ရတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းနေမိသည်။ သို့နှင့် ထာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်ခဲ့လေသည်။

လမ်းမှာလည်း စေတီတော်ဆီသို့ သွားလမ်းကို သေချာစွာ ခုတ်သားလာခဲ့သည်။ မှားနိုင်စရာတော့ မရှိပါ။ လမ်းက ပြေပြစ်ရှင်းလင်းသည်။

* * *

အနန်း (၁၀)

ပျောက်ကွယ်သွားသော မြင်ကွင်းများ

မင်းဆွေသည် မူလနေရာကို ပြန်ရောက်လာခဲ့လေသည်။

“ဟင် . . . အယ်လူးနဲ့ကိုပေါ်လာတို့လည်း ပြန်ရောက်မလာ
ပြသေးပါလား”

အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပြန်ရောက်
လာသေးသောကြောင့်ပင်။

“စေတီတော်မှာ ခေါင်းလောင်းထိုးနေတဲ့ လူကြီးဟာ ငါတို့
အဖေတို့မှာတွေ့လိုက်ရတဲ့လူကြီးပဲ။ သူတို့လည်း အဲသည်လူကြီးကို တွေ့
ပြီး စကားပြောဖြစ်ကြသလား မသိဘူး”

ထိုသို့တွေးတောနေဆဲမှာပင် စောအယ်လူးနှင့် ပေါ်လာတို့
လည်း ရောက်လာခဲ့ကြလေသည်။

“မင်းတို့ကလည်း ကြာလိုက်တာကွာ။ သည်လူကြီးရဲ့နောက်ကို ဘယ်အထိအောင် လျှောက်ပြီးတော့လိုက်နေရတာလဲ”

“မပြောပါနဲ့တော့ကွာ။ နောက်က တကြော်ကြော်နဲ့အော်ပြီး ခေါ်တော့လည်း မကြား။ တောက်လျှောက်လိုက်နေတော့လည်း အူခြေလှမ်းကို မမီ။ သူကတော့ ပုံမှန်သွားနေတာပဲ။ အပြေးတစ်ပိုင်းနဲ့ လိုက်နေတာတောင် ဘယ်လိုကြောင့် မမီသလဲမသိဘူး။ ဒါနဲ့ မျက်စိအောက်မှာတင် ပျောက်သွားတယ်ကွာ။ ဘယ်ဘက်ကို ထွက်သွားသလဲ မသိဘူး”

စောအယ်လူးက အမောတကောနှင့်ပြောသည်။ ကျေနပ်စုံမရခဲ့။

“ကျွန်တော်က ကိုမင်းဆွေကို အားနာလို့ လှည့်ပြန်ခဲ့တာ။ ဘယ်နှယ်ဗျာ ဒါလောက်အားစိုက်ပြီးတော့ လိုက်တာတောင် ဘယ်လိုကြောင့် မမီသလဲမသိဘူး။ စဉ်းစားလို့ကို မရဘူးဗျာ”

“ခင်ဗျားတို့ကသာ အဲသည်လူကြီးကို မမီတာ။ ကျွန်တော်တတော့ သူ့ကို ဟိုနားက စေတီတော်မှာ တွေ့ခဲ့တယ်ဗျ”

“ဟင် . . . ဘာ . . . ဘယ်လို သည်လူကြီးကို စေတီတော်ပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

“မင်းဆွေ သည်နားမှာ ဘယ်ကစေတီရှိရမှာလဲ။ မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ငါ တကယ်ပြောတာပါ အယ်လူး။ ငါနားထဲမှာ ဆည်းလည်းသံ ကြားနေရတယ်။ ဒေသချာရဲ့လားလို့ ထပ်ပြီး နားစွင့်ကြည့်တော့ ဆည်းလည်းသံ အမှန်ပဲကွ။ ဒါနဲ့ ငါလည်း အသံကို မှန်းပြီးတော့ လိုက်သွားကြည့်တာ ကမ်းပါးယံပြတ်ကြီးတစ်ခုပေါ်ကို ရောက်သွားတယ်။ သမ်းမှာလည်း နွယ်ပင်တွေ အများကြီးပဲ တွေ့ခဲ့ရတယ်”

မင်းဆွေ ပြောပြနေသည်ကို တအံ့တသြနှင့် ရိုနေကြသည်။ ဘစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်လည်း ကြည့်နေမိကြလေသည်။

“ငါ စေတီတော်ဆီကို ရောက်သွားတယ်ကွ။ အဲသည်မှာ လူကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ အဲသည်လူကြီးဟာ တခြားဗျာတ်ရိုးလား။ ငါတို့ရှေ့ကနေ ဖြတ်သွားတဲ့ ပိတ်ဖြူဝတ်ထားတဲ့လူကြီးပဲ။ ခမောက်ကြီးဆောင်းလို့လေ။ သူက ငါ့ကို ကျောပေးပြီး ခေါင်းလောင်းထိုးနေတာကွ။ ငါလည်း ဘူးရားရှိခိုးပြီးလို့ သူ့အနားကိုရောက်သွားရော သူက ငါ့ကို ခေါင်းလောင်းထိုးတံ လှမ်းပြီးတော့ ပေးတယ်။ ငါလည်း ခေါင်းလောင်းထိုးနေတုန်းမှာ သူလည်း ရင်ပြင်တော်ပေါ်က ဆင်းသွားခဲ့တယ်ကွ။ နောက်တော့ ဘယ်ပျောက်သွားသလဲ မသိဘူး။ ရှာတာလည်း မတွေ့တော့ဘူး”

မင်းဆွေ ပြောပြသည်ကို စိတ်ရှည်စွာပင် နားထောင်နေလေသည်။ နားထောင်နေစဉ်အတွင်းမှာ အံ့အားသင့်ခြင်းများစွာဖြင့် မျက်တောင်ခတ်ဖို့ပင် မမှနေကြသလိုပင်။

“မင်းတို့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲကွ။ ဘယ်လိုအကြည့်မျိုးနဲ့ ကို ကြည့်နေကြတာလဲ။ ငါ ပြောတာကို မယုံကြတာလား။”

သူ့ကို ကြောင်ပြီးတော့ ကြည့်နေကြသော နှစ်ယောက်လုံး မင်းဆွေက တအံ့တဩနှင့် ပြန်ပြီးတော့ မေးလိုက်သည်။ အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေကြပြီးမှ . . .

“သည်လိုကွ မင်းပြောတာတွေကို ငါတို့ ကြားနေကြရတာ တော်တော်ထူးဆန်းနေတာမို့လို့ကွ။ မင်းကို မယုံလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။”

“မယုံဘူး ယုံတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မျိုးထွက်နိုင်တဲ့ အခေါ်အဝေါ်အနေမျိုးရှိလို့လား။ ငါ့ကို ရှင်းအောင်ပြောပြဖို့ အချိန်တန်ပြီထင်တယ်။”

“သည်လိုကွ မင်း ပြောသလိုဆိုရင် ဟောသည်အနားယူပိုက်မှာ စေတီတစ်ဆူရှိတယ်ဆိုတာကို ငါတို့က သံသယဖြစ်နေမိတာကွ။ အဲ . . . ပြီးတော့ မင်းပြောတဲ့ နွယ်ပင်တွေဆိုတာ ငါတို့သွားလာနေကြတာ တစ်ခါမှကို မတွေ့ဖူးကြဘူး။”

“ဟာ . . . အယ်လူးရာ မင်းတို့ ဟောသည်အနားတစ်ပိုက်မှာ တော့ ခြေရာချင်းထပ်နေကြမှာပါကွ။ စေတီတစ်ဆူရှိနေတာကိုတော့ မသိဘူးဆိုတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ငါတောင် ဖူးလာခဲ့ပြီးပြီပဲ။ ခေမီဆီကို မရောက်ခင် အပင်ကြီး နှစ်ပင်သုံးပင်ဆီက နွယ်ပင်တွေ အပင်ကြီး တန်းလန်းကြီးကျနေတာ။ အားလုံး အစိမ်းရောင်နုနုလေးတွေပဲကွ။”

“အေးဈာ . . . ခင်ဗျားကလည်း အသေအချာပြောနေတာပဲကွ။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဘယ်လိုလက်ခံရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။”

“သည်လိုလုပ်ကွာ မင်းပြောတဲ့နေရာကို ငါတို့ အခုသွားကြည့်ကြမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ။ မင်း ထပ်ပြီးလိုက်နိုင်ပါ့မလား။”

“ဘာဖြစ်လို့ မလိုက်နိုင်ရမှာလဲ။ ဘာဝေးတာမှတ်လို့ကွာ။”
“ကဲ . . . ဒါဖြင့် သွားကြရအောင်။”

သုံးဦးသဘောတူ နေရာမှ ဆင်းသွားခဲ့ကြလေသည်။ သည်ထစ်ခါ ဦးဆောင်သူက မင်းဆွေ၊ နောက်မှလိုက်ကြရသူတွေက အယ်လူးနှင့် ပေါ်လာတို့နှစ်ဦး။ လမ်းကြောင်းကို သေချာစွာပင် မှတ်သားထားသည့် သည်ဖြစ်၍ လမ်းက အထစ်အငဲ့မရှိပေ။ တစ်နေရာကိုအရောက်တွင်

“ဟင်”
“ဘာဖြစ်တာလဲ မင်းဆွေ”
“သည်နေရာမှာ နွယ်တွေရှိတယ်ကွ။ အခု အပင်ကြီးတွေကိုပါ တွေ့ရတော့ဘူး။”

“ဟုတ်ရဲ့လားကွ။ မင်းပဲ အမှတ်မှားသလား မင်းဆွေ”
“မမှားဘူး။ သည်နေရာပဲ။ ငါ သေသေချာချာမှတ်ထားတာ ပြောမယုံသာ ပြောလိုက်ရသည် မင်းဆွေသည်ပင် အဝေဖါသွားခဲ့ရသည်။ ကမ်းပါးယံအပြတ်ကြီးကို လှမ်းပြီးတော့ မြင်လိုက်ရတာမှ . . .”

“ငါ မှားလို့ နွယ်ပင်တွေက အဲသည်ကမ်းပါးယံအပြတ်ကြီးပေါ်မှာကွ။ စေတီဘက်ဆီကို သွားတည့်ဆီမှာ”

“ဒါဖြင့်လည်း သွားကြရအောင်”

ကမ်းပါးယံအပြတ်ကြီး ဤနေရာတွင်ရှိနေသည်ကိုတော့ ခြံကြသည်။ အေးဆေးစွာပင် တက်သွားခဲ့ကြလေသည်။ လမ်းအတိုင်း မင်းဆွေ၏ နောက်မှ လိုက်သွားခဲ့ကြသည်။ တောက်လျှောက်သာ သွားနေကြသည်။ နွယ်ပင်များ ရှင်သန်နေသည့်အပင်ကြီးများကိုလည်း မတွေ့။ မြက်ခင်းနုနလေးတွေအစား မြက်ရိုင်းပင်ကြီးများကိုသာ တွေ့လိုက်ရသည်။ မင်းဆွေလည်း အံ့အားသင့်နေမိသည်။

“စေတီက ဟိုဘက်မှာ”

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် တောက်လျှောက်ဆိုသလို မြက်ရိုင်းတောကြီးကို ဖြတ်လာခဲ့ကြသည်။ မင်းဆွေလည်း ဘဝင်မကျပြေလာခဲ့သည်။ နွယ်ပင်များကို မတွေ့ရခြင်း၊ စိမ်းနသောမြက်ခင်းပင်များအစား မြက်ရိုင်းပင်များကိုသာ တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပင်တည်း။ ရေမှနေ၍ ဇောနှင့်လျှောက်သွားမိသည်။ လက်တွေ့သက်သေအဖြစ် ပြနိုင်ဖို့ဆို၍ စေတီဘော်ပင် ရှိတော့သည် မဟုတ်ပါလား။ ထို့အပြင် တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် အကိုင်းအခက်အရွက်များက ထီးများမှာ ပြန်ကားပြီး ဆက်စပ်နေကြသည့် အပင်ကြီးများကိုလည်း မတွေ့ခဲ့ရ။ မိမိပဲ လမ်းမှားပြီးတော့ တစ်နေရာကို ရောက်လာခဲ့သလားဟု သံသယတွေ ဝင်နေမိသည်။

တစ်နေရာကိုရောက်သောအခါ . . .

“ဟင်”

မင်းဆွေ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရလေသည်။ စေတီတော်ကို မတွေ့ရတော့ပေ။ ယင်းနေရာတွင် ဖုန်းဆိုးတောကြီးတစ်ခုကိုသာ တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက ကျီးကန်းတောင်းမှောက်သည့်ပမာ တစ်နေရာတည်းမှာပင် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ရှာနေမိသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မင်းဆွေ”

“အေးကွာ . . . ငါလည်း ဘယ်လိုမှစဉ်းစားလို့ကို မရတော့ဘူး။ စေတီတော်နဲ့ခေါင်းလောင်းကြီးရယ်၊ ဟိုလူကြီးရယ်ကို ငါ တွေ့ခဲ့တာ သည်နေရာမှာပဲကွ။ အတိအကျပဲ”

“မင်း နေရာများမှားသလားကွာ။ ငါတို့ သိရသလောက်ဆိုရင်လည်း သည်အနားမှာ စေတီ၊ ခေါင်းလောင်းဆိုတာတွေ ရှိတယ်လို့ ကြားဖူးခဲ့ဘူး။ ငါတို့လည်း ကြုံရင်ကြုံသလို ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လုပ်နေကြတာပဲ။ တစ်ခါမှ မတွေ့မိပါဘူး”

“ဟုတ်တယ် . . . ကိုမင်းဆွေ။ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီထင်တယ်”

“အေးဗျာ . . . အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်ဗျေ”

ထိုနေရာမှလှည့်ပြီးတော့ ပြန်ကြသည်။ မိမိမှတ်သားထားခဲ့သော အမှတ်အသားများ လွဲမှားနေခြင်း၊ အချို့ပျောက်ဆုံးနေကြခြင်း၊ သေညီတို့ကို ပြန်ပြောင်းပြီး စဉ်းစားသော် တိကျစွာရှိခဲ့ဖူးတို့သည် အားလုံး လွဲချော်သွားခဲ့ကြသည်။ အဖြေရှာမရသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးပင်။

တ သစ်ပင်တွေ အနေအထားတွေကိုလည်း မှတ်မိနေတယ်။ စေတီ
တော်ကို ဖူးပြီး ခေါင်းလောင်းထိုးခဲ့ရတာကလည်း အသေအချာပဲ။
အဲသည်လူကြီးကတောင် ခေါင်းလောင်းထိုးတံကြီးကို လှမ်းပေးလိုက်
သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ စောအယ်လူးတို့ရောက်လာတော့ သူတို့ကို လိုက်
ပြတာ အားလုံးတလွဲရည်းဖြစ်ကုန်တယ်”

“တစ်ခါတလေ အိပ်မက်ထဲမှာ တကယ်လိုလိုထင်ရတာ
အစ်ကိုရဲ့။ အင်း . . . အိပ်မက်မဟုတ်ခဲ့ရင်တော့ တော်တော်တွေ့ရခက်
ဆွဲကိစ္စပဲနော်”

မင်းဆွေ သိပါသည်။ နော်ဖူးငုံကိုယ်တိုင်ကပင် သူ့အပေါ်မှာ
ယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်ဖြစ်နေသည်ဟု။ ထို့ကြောင့် ဤကိစ္စအတွက်
ဆည်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင်ပါ။ မည်သူတွေက မည်သို့ပင်ထင်ထင် ကိုယ့်
အလည်မှုနှင့်ကိုယ်သာ နေလိုက်ပါလေတော့သည်။

“အစ်ကို ကြုံခဲ့ရတဲ့အဖြစ်အပျက်က တော်တော်အံ့အားထူး
စရာပဲ။ သည်တော သည်တောင်ထဲမှာ ခြေရာချင်းထပ်အောင် သူ
လာနေကြတဲ့သူတွေဟာ သည်လိုအတွေ့အကြုံမျိုးနဲ့ တစ်ခါမှ မတို
ကြဘူး။ ဟို . . . အစ်ကို အဲသည်မှာ မကတစ်ဖြုတ်နားရင်း အိပ်မက်
မက်သွားတာတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်”

“အိပ်မက်မက်တယ်ဆိုတာ အိပ်ပျော်မှ မက်တတ်ကြတာ
ညီမရဲ့”

“တုတ်ကွယ်လေ။ အိပ်ပျော်ဘဲနဲ့ အိပ်မက်က ဘယ်လို
နိုင်မှာလဲ . . . အဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း”

“ကိုယ် မအိပ်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ။ ဆည်းလည်းသံကြား
အဲသည်နေ့မှာတော့ တကယ်ထွက်သွားခဲ့တာကိုလည်း သိနေတယ်။ လ

တဲမှာဖြစ်သည်။ ယခုတော့ နော်ဖူးငုံဆိုသည့် မိန်းမချောလေးနှင့် မမျှော်
ဆင့်ဘဲ ဆုံမိရသည်။ အတိတ်ကံပါလာကြသည်ဟုပဲ ဆိုရလေမလား
ထေ။ ရက်တိုတိုနှင့်ပင် ချစ်သူများဘဝကို ရောက်သွားခဲ့ကြသည်မှာ
အားသင့်စရာပင်။ တစ်ယောက်အဖေပါ တစ်ယောက် နှလုံးသားချင်း
လှယ်ပြီးကြပြီဖြစ်၍ ဤသံယောဇဉ်ကြောင့် မင်းဆွေတစ်ယောက်
ပြန်နိုင်သေးဘဲ ရှိနေရသည်။

မင်းဆွေ တဲမှာ တစ်ယောက်တည်းရှိနေစဉ် နော်ဖူးငုံတစ်ဦး
တည်း ပြန်လာခဲ့သည်။ တဲထဲမှာ မင်းဆွေက တုံးလုံးပက်လက်လှဲနေစဉ်
“အစ်ကို တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေပြီလား”

“မပျင်းပါဘူး ညီမရယ်။ ညီမကို စဉ်းစားပြီးတော့နေနေတာ
ပျင်းချိန်တောင် မရပါဘူး”

“ဟွန်း . . . အပိုတွေ၊ သူလား၊ မြို့က မိန်းကလေးတွေကို
ဘယ်ရနေပြီးတော့။ အဲဒါကြောင့် ပြန်ချင်နေပြီမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး။ ညီမကို မခွဲနိုင်လို့ မပြန်ချင်တာ”
ပြောပြောဆိုဆို သူမ၏ခါးလေးကို ဆွဲဖက်လိုက်ကာ ရင်ခွင်ထဲ
ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။

“အို . . . အစ်ကို လူ့တွေ တွေသွားရင်”
“အနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ ကြောက်မနေနဲ့”
နော်ဖူးငုံက သူ့ကို ချစ်စဖွယ်မျက်စောင်းလေးနှင့် မရုန်းဖယ်မိ။

မင်းဆွေ ပြန်ရန် ခွင့်ရက်ကာ လိုသေးသည်။ အယ်လူး
မောင်နှမ၏ တောင်ယာလုပ်ငန်းကလည်း အားရစရာကောင်းလှသည့်
လူငှားများပင် ခေါ်၍လုပ်ရသည်။ ထိုရက်များသည် သီးနှံဆွတ်ခူးချိန်
၍ သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး မအားလပ်ကြပါ။ မင်းဆွေသူ
တောင်ယာထဲကို သွားလိုက်။ တဲဆီကို ပြန်လာလိုက်နှင့်သာ ရှိ
သည်။ ဇောတောင်သဘာဝရှုခင်းများ၏ အရသာကို စိတ်ကြို
တဝကြီးပင် ခံစားနေနိုင်သည်။

သာမန်ဆိုလျှင် တစ်ပတ် ဆယ်ရက်လောက်နှင့် ပျင်းပြီး

“အစ်ကိုနော် . . . မြို့ကိုပြန်သွားရင် ညီမကို မေ့သွားမှာလား အရိုးခံတော့သူမလေးက သူ့ကို ရိုးစင်းစွာပင် မေးရှာသည်။

“မေ့လို့ရမယ်တဲ့လားကွယ်။ သည်အချစ် သည်သံယောဇဉ်တွေကို ကိုယ်က အကုန်ယူသွားမှာ”

“ဟွန်း . . . ညီမအတွက်လည်း ချန်ထားခဲ့ပါဦး အဟင်း . . . ဟင်း”

နော်ဖူးဝံ့သည် ရင်ခွင်ထဲမှာ လူးလဲကာထလိုက်ပြီး . . .

“အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေမှာစိုးလို့ လာခဲ့တာ။ ငါတော့ ဘယ်သူမှမရှိတုန်း တစ်ယောက်တည်း ပြန်သွားပြီလားလို့”

“တစ်ယောက်တည်းတော့ မပြန်ဘူး။ ဟောသည် နေ့တိုင်း ဝေငါးများမှာ”

“ဟာ . . . အစ်ကိုကလည်း သည်လိုဘယ်ဖြစ်ဦးမှာလဲ။ ရက်ချင်းကြီး။ အစ်ကိုအယ်လူးကို မျက်နှာပူစရာကြီး။ ခုတောင် သူ့ထံသိနေပေမယ့် ညီမ အစ်ကိုရှေ့မှာ မနေတတ်ဘူး။ ရှက်တယ်”

“ကိုယ်လည်း ယောက်ဖလောင်းကြီးကို ရှက်မိတာပဲ”

“အံ့မယ် . . . ဒါလား ရှက်တဲ့မျက်နှာ”

နော်ဖူးဝံ့သည် မင်းဆွေ၏ ပါးတစ်ဖက်ကို လက်ဝါးနှင့်ပုတ်ကာ ကျီစယ်လိုက်သည်။ သူမ၏လက်ဖဝါးကို ပြန်ပြီးတော့ ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

အခန်း (၁၁)

နှုတ်ဆက်ည

ညဘက်တွင်ဖြစ်သည်။ ချက်ချင်းလိုလို ရောက်လာတတ်သော အဖအေးခတ်ကြောင့် ညနေစောင်းကတည်းကပင် တဲကြီး၏ရှေ့မှာ မီးပုံကြီးတစ်ပုံကို ဖိုထားရသည်။ မင်းဆွေသည် နောက်ပိုင်းတွင် ထိုမှာသာ အနေများခဲ့သည်။ ဤသည်ကလည်း စောအယ်လူးတို့၏ တောင်ယာအလုပ်နှင့် ဆက်စပ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မင်းဆွေသည် သူ့အဝတ်အိတ်ကြီးနှစ်အိတ်ထဲမှ အဝတ်အထည်များကို ထုတ်နေသည်။ အသစ်များလည်း ဖြစ်သည်။ အချို့အဟောင်းများလည်း ဖြစ်သည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး၊ ဓာတ်ခဲ၊ ဧရဒီယိုသေးသေးလေး နှစ်လုံး၊ လက်သည်းညှပ်ကအစ အခြားတောက်ကုတ်ဆယ်ရများ ပါဝင်သည်။

စောအယ်လူးတွင် ညီမလေးတစ်ယောက် ရှိသည်ဟုဆို၍

မည်သည့်အရွယ်ရှိမှန်း မသိ။ ထို့ကြောင့် မသုံးမဖြစ် မိန်းကလေးပစ္စည်း အချို့ကို စိတ်ကူးနှင့် မှန်းဆကာ ဝယ်ယူလာခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ယခုခု လက်ဆောင်ပေးရပေတော့မည်။

“အယ်လူးလည်း ရောက်မလာသေးဘူး”

“ဪ . . . ပေါ်လာနေတဲ့နေရာက နည်းနည်းလှမ်းတယ် လေ။ အိမ်မှာ ပေါ်လာမရှိလို့ ထိုင်စောင့်နေတာလားမှ မသိတာ”

နော်ဖူးဝံ့သည် အပြင်ကိုထုတ်လိုက်သော ပစ္စည်းများကို ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“သည်ပစ္စည်းတွေကို ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ ယူလာခဲ့တာ သိပ်ပြီး တော့ အားနာဖို့ကောင်းတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်အများကြီး ယူလာ ခဲ့တာလဲ”

“စောအယ်လူးတို့မောင်နှမအတွက်ပါ။ သူ့မှာ ညီမတစ်ယောက် ရှိတယ်ဆိုလို့ ကလေးသာသာပဲ မှတ်တာ။ ခုတော့ ဒါလောက်ကြီးရှိနေ မှန်း မသိဘူး”

“ဘာ သည်လောက်ကြီးလဲ။ ဟွန်း . . . ကလေးသာသာလို့ ထင်ရအောင် မောင်နှမချင်း အရွယ် ဒါလောက်ကွာခြားပါ့မလား”

“ကိုယ်က အဲသလောက်အထိ မစဉ်းစားမိဘူးလေ”

မင်းဆွေသည် ဖျတ်ခနဲဆို မျက်နှာက ချင်းချင်းပင် တည်သွား ပြီး သူ၏လည်ပင်းမှ ဆွဲကြိုးကို ဖြုတ်ကာ နော်ဖူးဝံ့၏လည်ပင်းမှာ ဆွဲ

ပေးလိုက်သည်။

“အ . . . အစ်ကို . . . ဒါ . . . ဒါ ဘာလုပ် . . .”

“ကိုယ့်ရဲ့လက်ဆောင်ပါကွယ်။ လက်ခံပါ”

“အို . . . အစ်ကိုကလည်း မဟုတ်တာ။ ညီမ မယူချင်ပါဘူး”

နော်ဖူးဝံ့က ဆွဲကြိုးကို ပြန်ချွတ်မည်ပြုရာ . . .

“ညီမကလည်းကွယ် ပြန်မပေးပါနဲ့။ ဒါ ချစ်သက်လက်ဆောင် ပေးတာပါ။ စိတ်သန့်သန့်ထားပြီးတော့ လက်ခံပါ”

“ညီမ တကယ်မယူရဲလို့ပါ အစ်ကို။ ညီမ အစ်ကိုကိုချစ်နေရ

ရင် တော်ပါပြီ။ ဒါတွေ မလိုပါဘူး”

“ညီမရဲ့စိတ်ကို အစ်ကို နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုက စည်း ဒါလေးကို ဝတ်စေချင်လို့ ပေးတာကို နားလည်စွာနဲ့ လက်ခံသင့် သိတယ်”

“ဒါပေမဲ့ အစ်ကို”

နော်ဖူးဝံ့၏စကားမဆုံးလိုက် စောအယ်လူးနှင့် ပေါ်လာတို့ ဆရာကလာကြသောကြောင့်ပင်။

“ဟား . . . သည်ကောင်ကြီး ခရီးလွန်နေလို့ ငါ စောင့်နေရ တာ ကြာသွားတယ်။ ဒါတောင်မှ နောက်နေ့မှလာမယ်ဆိုလို့ မနည်းခေါ် စောခိုရတယ်”

“ဟုတ်လား . . . နင်က ခုညမှာကိစ္စရှိလို့ခေါ်တာကို ဘာဖြစ်

လို့ လိုက်မလာချင်ရတာလဲ ပေါ်လာ”

“ဘာကြောင့်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးဟာ။ ကိုမင်းဆွေက စောစောအိပ်တတ်တယ်လေ။ ငါတို့ စကားကောင်းနေကြရင် သူ စောစောစီးစီးမအိပ်ရဘဲ အိပ်ရေးပျက်နေမှာစိုးလို့”

“အိပ်ရေးမပျက်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် ပြန်မယ့်ရက်ကလည်း နီးလာပြီလေ။ ဒါကြောင့်မို့ ခင်ဗျားတို့နဲ့လည်း စကားဝဝပြောချင်လို့ပါ”

မင်းဆွေက ပြန်ဖို့ရက်ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် နော်ဖူးငုံမှာ သိသာစွာပင် မျက်နှာပျက်သွားခဲ့ရလေသည်။ မင်းဆွေ၏ဆန္ဒအရ တံတိုင်း၏အတွင်းဘက်မှာ စုပြီး ထိုင်ကြသည်။ မင်းဆွေက ဂျင်းဘောင်းဘီအသစ်တစ်ထည်၊ ဆွယ်တာလက်ရှည်တစ်ထည်နှင့် အိတ်ဆောင်ရေဒီယိုတစ်လုံးကို ပေါ်လာရှေ့မှာ ချပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်လက်ဆောင်ပါ”

“ဟာ . . . ကိုမင်းဆွေကလည်းဗျာ ကျွန်တော် မယူပါရစေနဲ့ဗျာ။ အားနာလွန်းလို့ပါ”

“မဟုတ်တာဗျာ။ ဒါ ကျွန်တော့်စေတနာစို့ လက်ခံဖို့ကိုပေါ်လာ”

“ဟုတ်တယ်လေကွာ။ မင်းဆွေက မင်းကို ပေးချင်လို့ ငိုဖို့လိုက်ရှာခိုင်းတာ။ ယူလိုက်ပါကွာ။ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်အောင် မလှုပ်ပါနဲ့ ပေါ်လာ”

“ယူလိုက်ပါ ပေါ်လာရယ်။ သူက နင့်ကို ခင်မင်မှုနဲ့ပေးတာ ခြင်းပါနဲ့”

ထိုအခါကျမှ ပေါ်လာသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး . . .

“အေး . . . အေးဗျာ ကျေးဇူးပါပဲ ကိုမင်းဆွေ။ ခင်ဗျားဟာ စောအယ်လူးတို့ မောင်နှမလိုပဲ ကျွန်တော့်အတွက် တာကယ်စစ်မှန်တဲ့ ဖိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါပဲဗျာ”

ထို့နောက် ကျန်လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို စောအယ်လူးနှင့် နော်ဖူးငုံတို့အား အသီးသီးခွဲဝေပေးလိုက်လေသည်။ ပေါ်လာသည် ဂျင်းဘောင်းဘီကို တဖြန့်ဖြန့်နှင့်ဖြစ်တာ နှစ်သက်နေမိသည်။ ဤလိုအသစ်ချင်ချွတ်အဝတ်အစားမျိုးကို သူ တစ်ခါမှ မဝတ်ဘူးပါလေ။ လက်ဆောင်ပစ္စည်းရတော့လည်း ကလေးတစ်ယောက်ပမာ ဟန်မဆောင်နိုင်ရှာ။ တံရှေ့ပိုးပုံမှ အလင်းရောင်၏ နော်ဖူးငုံ၏လည်ပင်းမှ ရွှေရွှေကြိုးသည် လက်ခနဲဆိုဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ထိုအခါ စောအယ်လူး၏အကြည့်သည် သူ့ညီမဆီကို ရောက်သွားခဲ့လေသည်။ အကြည့်က တစ်ဖန် မင်းဆွေဆီတို့ ရောက်သွားပြန်သည်။ မင်းဆွေ၏လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားသည့်ဆွဲကြိုးထား မရှိတော့။ ထိုအခါ စောအယ်လူးသည် မသိမသာပြုံးမိလိုက်သည်။ သေချင်ယောင်ဆောင်လိုက်မိလေသည်။ မင်းဆွေနှင့် သူ့ညီမ နော်ဖူးငုံတို့ သူ့ကိုယ်တိုင်က နီးစပ်စေချင်ခဲ့သည်။ နှုတ်က ဖွင့်မပြောရုံပင် သဘောတူခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ရိုးသား ကြိုးစားသော မင်းဆွေ၏

စာရိတ္တကို သူ ကောင်းစွာပင် သိနေခဲ့သည်ပဲလေ။

နော်ဖူးငုံသည် သူတို့အတွက် စားစရာ သောက်စရာများကို စီစဉ်ပေးခဲ့ပြီး နေရာမှ ထသွားခဲ့လေသည်။ အခန်းကလေးထဲတွင် တုံးလုံးလှဲနေမိသည်။ မင်းဆွေ ပြန်မည့်ရက်က နီးကပ်လာသောကြောင့် ကြိုတ်ကာ ဆွေးနေမိလေသည်။

* * *

တောသူတောင်သားတို့၏ သဘာဝ၊ ရိုးသားဖြူစင်လှသည်၊ မိမိတို့ထံ လာလှည့်သော မိတ်ဆွေကို သားကောင်များ ရှာဖွေသတ်ဖြတ်ပြီးတော့ ကျွေးသည်။ အကုသိုလ်အလုပ်ပင်ဖြစ်လင့်ကစား ခပ်မင်းမှုကို အလေးထား၍ မိမိ၏အလုပ်ကို အကုသိုလ်ဟု မမြင်မိကြ။ မင်းဆွေသည် စတုရီ အနစ်နာခံပြီး သူတစ်ပါးအသက်နှင့် ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်ကြသော သူများကို ချီးမွမ်းသည်။ ဝမ်းလည်းသာသည်။ စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်မိသည်။

“မင်းရောက်လာမှ အမဲလိုက်ပြီး ကျွေးမွေးတာမဟုတ်ပါဘူးကွာ။ သီးသန့်အလုပ်ကြီးလုပ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်း ရောက်မလာတုန်းကလည်း ငါတို့ ရံဖန်ရံခါ မှဆိုးတစ်ပိုင်းအလုပ်ကို လုပ်နေကြတာပဲ။”

“ဒါတော့လည်း ဒါပေါ့ကွာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့ရဲ့စေတနာတို့တော့ လေးစားပြီးသားပါ။ ငါလည်း မင်းဆိုးဆီကိုလာလည်မိမှ သည်လို့

စေတနာမျိုးကို ကိုယ်တွေ့ခံစားမိတာပဲ။”

“ကိုမင်းဆွေကလည်းဗျာ အယ်လူးပြောသလိုပဲ ကျွန်တော်တို့က သည်အလုပ်တွေကို မိရိုးဖလာအလုပ်လို့ပဲ သဘောထားတယ်။ တောကောင်ရိုရင် မှဆိုးရိုမယ်။ မှဆိုးဆိုတာ သားကောင်ကို ရှာမှာပဲ။ ပစ်ခတ်မှာပဲ။ ဘာဆန်းတာမှတ်လို့ဗျား သူများတစ်တွေ အကူအညီတောင်းကြရင်လည်း သားကောင်ရှာပေးရတာပဲ။ အဲဒါတွေကို တွေးပြီးတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့ဗျာ။ ရောက်တဲ့အခိုက် ပျော်ပျော်သာနေစမ်းပါ။ ကျွန်တော်က သိပ်ပြီးပျော်တတ်တဲ့ကောင်မျိုး မဟုတ်ဘူး။ စတုရီဘဝကို အမြဲတမ်း မကျေမနပ်ဖြစ်နေတဲ့ကောင်။ အခု ကိုမင်းဆွေနဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ မိတ်ဆွေဖြစ်ရတော့ ပျော်တယ်။ ခံစားမိတယ်။ ပေါ်လာသည်တစ်ခါလောက် အပျော်ဆုံးဖြစ်မိတာမျိုး မရှိခဲ့ဘူး။ တကယ် . . . ထကယ်”

ပေါ်လာသည် ပင်ကိုစကားနည်းသလောက် ယခုလို သုံးယောက်ဆုံမိကြသောအခါ အာဝဇ္ဇန်းရွှင်လာသည်။ ပျော်လွန်း၍ ယမကာကို နှိပ်မိသည်။ ထူးခြားသော သူ့မျက်နှာကြီးသည် ဝမ်းထဲဝင်သွားသည့် ယမကာအရှိန်ကြောင့် ပိုပြီးတော့ ပြောင်းလဲလာသည်။ မင်းဆွေလည်း အယ်လူးနှင့်ပေါ်လာ ကျေနပ်စေရန် အနည်းအကျဉ်း ဦးစွာအစ အရှိန်မသတ်နိုင်တော့။

ညဉ့်ကား တဖြည်းဖြည်းနှင့်နက်လာခဲ့လေပြီ။ သူတို့သုံးယောက်

သား စကားတပြောပြောနှင့် အရှိန်တ တက်နေတုန်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သူတို့၏ တဲတစ်လုံးသည်သာ အသက်ဝင်နေသည်။ သိပ်သည်းသော အအေးဓာတ်ကို မီးဖိုမှ မီးတောက်များက တွန်းလှန်နေကြရသည်။ ဘေးဘီကာရံထားသော တဲပေါ်ကိုပင် လေအေးအေးက တစ်ချက်တစ် ချက်မှာ ဝေ့ယမ်းကာ တိုက်ခတ်လာသည်။

ထိုစဉ် . . .

“ဖရဲ . . . ရှိ . . . ရှိ . . . ရှိ”

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်ပင်ကြီးထက်မှာ ထွက်ပေါ်လာသော အသံ၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ငိုငြင်းများ၊ ငှက်ကြီးများ လှာရောက်၍ နားခိုတတ် ကြသည်။ အချို့ ဤသစ်ပင်ကြီးကို အသိုက်ပမာ သဘောထားပြီး အိမ် တန်းတက်ကြသည်။ သို့သော် ပေါ်လာ၏အကြည့်သည် ဖျတ်ခနဲဆို ထိုသစ်ပင်ကြီးဆီကို ရောက်သွားသည်။ သူ ဘာကိုတွေ့မိလိုက်သလဲ မသိ။

“အယ်လူး . . . ငါ့ကို ဒူးလေးနဲ့မြားစူးပေးစမ်း”

အမှတ်တမဲ့ တောင်းလိုက်သဖြင့် စောအယ်လူးလည်း မတော်ဘဲ နံရံမှာ ချိတ်ထားသည့် ဒူးလေးနှင့်မြားကျည်တောက်ကို စော လိုက်သည်။ ပေါ်လာသည် ညအမှောင်ကို ပိုပြီးတော့ မြင်နိုင်စွမ်းရှိစေ ရကား ယခုလည်း ငှက်အကောင်ကြီးကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်သလို တူသည်။ စေတီရံအကောင်လေးနှင့်တော့ ဒူးလေးကို သုံးမှာမဟုတ်

စကားသုံးလည်း တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဝန်းကျင် သည်လည်း ပိုပြီးတော့ တိတ်ဆိတ်သွားသည်ဟု ထင်မိသည်။ ပေါ်လာ သည် ဒူးလေးတွင် မြားစူးကို ကျင်လျှင်စွာတင်လိုက်သည်။ ထိုင်လျက် တပင် သစ်ပင်ကြီးဆီကို လှမ်းပြီးတော့ ချိန်လိုက်သည်။ မင်းဆွေနှင့် စောအယ်လူးတို့သည် ပေါ်လာ ဒူးလေးနှင့်လှမ်းပြီးတော့ ချိန်ထားသည့် သစ်ပင်ကြီးဆီကို စိတ်ပါဝင်စားစွာဖြင့် လှမ်းပြီးတော့ ကြည့်နေမိကြသည်။

သို့သော် . . .

အမှောင်ထဲကို မြင်နိုင်စွမ်းမရှိကြ။ ဘာကိုမှ မမြင်နိုင်ကြ။ ထိုစဉ်မှာပင် လေတိုက်လိုက်စဉ်မှာ သစ်ရွက် သစ်ကိုင်းအချို့က ရွေ့ လျားသွားခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါ စိမ်းပြာရောင်တောက်ပနေသော လောက်စာလုံးသာသာရှိ အလုံးလေးတစ်လုံးကို အမှတ်မထင် မြင်တွေ့ လိုက်ကြရသည်။ ယင်း ထောက်ပသောအလုံးကလေးကို မည်သည်လဲ ဟု စဉ်းစားနေကြစေမှာပင် . . .

“ထောင်း”

“ဖောက် . . . ဖောက် . . . ဖောက်”

“ညောင်း . . . ဝေါင်း . . . ဝေါင်း”

ဒူးလေးညှိမှု ပြင်းထန်ကျယ်လောင်စွာ ထွက်သွားသောအသံ၊ မြားစူးသည် သစ်ပင်ရွက်များကို ပွတ်တိုက်ကာ ထွက်သွားသည်။ ချွတ်ချင်းလိုလိုပင် ကြောင်တစ်ကောင်၏ ဒေါသတကြီးနှင့် အော်လိုက်

သံကြီးကို ကြားလိုက်ကြရသည်။

“ဖရဲ ... ရှိ ... ရှိ ... ဖျောက် ... ဖျောက် ... ဖျောက်”

အပင်ကြီးတစ်ပင်လုံး သိမ်သိမ်ခါကာ လှုပ်ရှားသွားသည်။ သစ်ပင်ကြီး၏ သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်များက တဖျောက်ဖျောက်နှင့် တရုတ်မြည်ကာ သတ္တဝါတစ်ကောင်က ပြုတ်ကျလာသည်။

“ဘုန်း”

ထိုအရာသည် မြေပြင်ပေါ်ကို ဘိုင်းခနဲဆို ပစ်ကျလာခဲ့သည်။ စောအယ်လူးနှင့် မင်းဆွေတို့သည် ထိုသတ္တဝါကို မမေ့လင့်ဘဲ ကြိုလိုက်ကြရ၍ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ကြရလေသည်။ ယင်းကား အခြေမဟုတ် ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးပင်တည်း။

ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးသည် မျက်လုံးတစ်လုံး ဟောက်ပက်အကျည်းတန်လှသည်။ တစ်လုံးတည်းသောမျက်လုံးမှာ စိမ်းပြာရောင်တောက်လျက်ရှိကာ သူတို့ကို ဒေါသတကြီးနှင့် ကြည့်နေသည်။ မြောက်က သူကိုမထိဘဲ လွဲချော်သွားဟန်တူသည်။ ဤနေရာမျိုးမှာပင် ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးရောက်လာခဲ့သည့်အတွက် အံ့အားသင့်နေမိကြလေသည်။ ပေါ်လာသည် နောက်ထပ်မြားစူးတစ်ချောင်းကို ခူးလေးမှာ ကြိုတင်တော့ တင်ထားပြီးဖြစ်လေသည်။ ချက်ချင်းမှာပင် ...

“ထောင်း”

ဒုတိယမြားစူးတစ်ချောင်းက ကျယ်လောင်သော အသံကြီး

ထွက်သွားခဲ့ပြန်လေသည်။

“ညောင်း”

ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးကလည်း လန့်ပြီးတော့ အခွန် မြားစူးက ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီး၏ နားရွက်ကို ဖောက်ကာ ထွက်သွားခဲ့သည်။

“ဖျော ... ဖျော ... ဖျော ... ဖျော”

ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးသည် နေရာမှ ပြေးထွက်သွားသည်။ ရံ့များစွာ တိုးကာ ပြေးထွက်သွားခဲ့သည်ဖြစ်၍ အဝေးကိုပင် ရောက်သွားခဲ့သည်။

“တောက် ... သည်အကောင်ကြီး မသေနိုင်သေးဘဲတိုး။

တော်တော်ကို အသက်ပြင်းတယ်။ သည်အထိအောင်ရောက်လာသေးသည်ကွ။ အံ့ရော ... အံ့ရော”

ပေါ်လာသည် မကျေမချမ်းနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒက်ရာတော့ရသွားပြန်ပြီကွ။ တော်တော်ကို အငြိုးကြီးတဲ့ သစ်ကြီးပဲ”

“သည်လို့ကြောင်မျိုး တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူးကွာ။ ဘယ်လောက်မှ သင်းရဲအသက်ကို ငါ နှုတ်ယူနိုင်မလဲ မသိဘူး”

ခူးလေးဖစ်ခတ်သံ၊ ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီး၏ အော်သံများကြောင့် နှုတ်ယူလည်း လန့်ပြီးတော့ နိုးလာခဲ့လေသည်။

မနက်ဖြန်မနက်ဆိုလျှင် မင်းဆွေ ရန်ကုန်ကို ပြန်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။ စောအယ်လူး၊ ပေါ်လာတို့နှင့်အတူ တောထဲတောင်ထဲသို့ မသွားတော့ဘဲ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ရက်လောက်ကတည်းက အနားယူထား အားမွေးထားခဲ့သည်။ ညနေပိုင်းကိုရောက်တော့ ယာခင်း၊ စိုက်ခင်းပိုင်ခွင့် အသိစိတ်ဆွေအချို့က စောအယ်လူးဆီကို ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

“အယ်လူး . . . ညက ငါတို့ရဲ့စိုက်ခင်းထဲ တောဝက်တွေ ထိပြီး မွေ့သွားလို့ကွာ။ သည်ည ငါတို့နဲ့ကျပြီးတော့ နှိမ်နင်းပေးပါဦး”

“ဟေ . . . ဟုတ်လား။ သည်ကောင်တွေ တစ်ကြောထလာခဲ့ပြန်ပြီလား။ ငါလည်း ဒါမျိုးဆိုရင် နည်းနည်းလေးမှ သည်းမခံနိုင်ဘူး သွားနှင့်ကြကွာ။ ငါ မမှောင်ခင် လိုက်ခဲ့မယ်”

ထိုသူများ ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြသည်။ နောက်ထပ် လေးသမား ခူးလေးသမား ရှသလောက်ကို ထပ်ပြီး စုရပေဦးမည်။

“အစ်ကို လိုက်သွားမလို့လား”

“လိုက်သွားရမှာပေါ့ ညီမရယ်။ သည်တောဝက်တွေထဲ နှိမ်နင်းနှိမ်မှ တန်ကာကျတာ။ တော်ကြာ တို့အခင်းဘက်ကို ကူးလာခဲ့ကြောက်ရတယ်။ မင်းဆွေ . . . ငါ တစ်အောင့်ကြာလိုက်သွားဦးမယ်ကွာ။ ငါ မင်းကို မနက်ကျရင် ဘူတာအထိ လိုက်ပို့နိုင်မှာပါ။ ဝိုးမလဲမိ ပြန်လာခဲ့မယ်”

“အေးပါကွာ . . . ရပါတယ်”

စောအယ်လူးသည် သုံးယောက်အတူ ထမင်းလက်ဆုံစားပြီး နောက် ခူးလေးနှင့် မြားအပြည့်ထည့်ထားသော ကျည်တောက်ကို ယူထား ထွက်သွားခဲ့လေသည်။

ရုံးမျက်စိ သုံးရက်လလေးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြင့်တက်လာခဲ့ပေပြီ။ တဲရှေ့တွင် မီးပုံကြီးတစ်ပုံကို နှစ်ယောက်အတူ ဖိုပြီး တဲပေါ်တို့ တက်လာခဲ့ကြလေသည်။ စောအယ်လူးက တော်တော်နှင့် ပြန်လာမှာ မဟုတ်။ သန်းခေါင်သန်းလွဲကျမှ လာတတ်ကြသော တောဝက်များ တို့ ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးရန် လုံးပန်းနေကြသည့်အချိန်။

“အစ်ကိုအယ်လူးက တော်တော်နဲ့ပြန်ရောက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာလဲ ညီမက ကိုယ့်ကို ကြောက်နေလို့လား”

“မကြောက်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ကြောက်ရမှာလဲ။ အနေသာကြီး။ အဟင်း . . . ဟင်း”

နော်ဖူးငုံက ပြုံးစေ့မျက်နှာပေးလေးဖြင့် မင်းဆွေကို မချင့်မရဲ ဖြစ်သွားစေခဲ့သည်။ ထိုနောက် မျက်နှာလေးက ပြုံးမဲ့မဲ့လေးဖြစ်သွားပြန်သည်။

“အစ်ကို”

“ဟင် . . . ညီမ”

“မနက်ဖြန်မြို့ကို ပြန်တော့မှာနော်။ ညီမတော့ အစ်ကိုတို့ သတိရနေတော့မှာ။ ညီအကို အစ်ကို ဝေဒနာပေးခဲ့ဦးမှာ”

“ဝေဒနာမဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ အချစ်တွေ ပေးခဲ့မှာ။ ညီမမိတ အချစ်တွေကို ယူသွားမှာ။ ခဏပဲခွဲတာပါ ညီမရယ်။ နောက် မကြာခင် မှာ တစ်ခေါက်ပြန်လာဦးမှာပေါ့”

“အဲသည် မကြာခင်ဆိုတာ အကြာကြီးစောင့်ရဦးမှာ အစ်ကို့ ရက်တွေ အကြာကြီးမောနေအောင် စောင့်ရဦးမှာ”

“ကိုယ်လည်း ညီမကို နေ့တိုင်း သတိရနေမှာပါ။ အစ်ကို့ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာရင် ညီမကို သည်အတိုင်းပဲ မြင်ချင်တယ်။ မျက်နှာမများရဘူးနော်”

“အံ့မာ . . . သူက ပြောရသေးတယ်။ အစ်ကိုက ရန်ကုန်ကို ရောက်သွားတာနဲ့ ဟိုကကောင်မလေးချောချောတွေနဲ့ တွေ့ပြီး ညီမကို မေ့သွားမှာပါ။ ဟိုက ရည်းစားတွေနဲ့ အကြည်ဆိုက်ပြီးတော့ ညီမကို လုံးဝဥပေက္ခာပြုသွားမှာ ကျိန်းသေတယ်”

“ညီမရယ် . . . ကိုယ်က သည်လိုမေ့ပျောက်လွယ်တတ်တဲ့ အစားထဲက မဟုတ်ပါဘူး။ ရန်ကုန်ကို ရောက်ရောက်ချင်း ချက်ချင်း စာရေးလိုက်မယ် သိလား”

“အံ့မယ် စာရောက်လာရင် အစ်ကိုက ဖောက်ဖတ်မှာပေါ့”

“သူ ဖောက်ပြီးမဖတ်အောင် စာအိတ်ပေါ်မှာ နော်ဖူးတဲ့သံ”

“ထင်ရန်လို့ ရေးပေးလိုက်မှာပေါ့”

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . အစ်ကိုကလည်း”

“ယောက်ဖကြီးက အလိုက်သိပါတယ် ညီမရယ်”

“ဘာယောက်ဖကြီးလဲ . . . ဟင်း”

နော်ဖူးတဲ့သည် မင်းဆွေ၏ရင်ခွင်ထဲကို တိုးပြီးတော့ ဝင်လာခဲ့ လေသည်။ မီးပုံမှ မီးတောက်က တဖြည်းဖြည်းနှင့် ငြိမ်းသွားခဲ့လေသည်။

အခန်း (၁၂)

နောက်တစ်ခေါက်

ရက်၊ လ အတန်ကြာလာခဲ့လေပြီ။ နော်ဖူးငုံသည် မင်းဆွေ ရန်ကုန်ကို ပြန်သွားပြီးကတည်းက ရင်ထဲမှာ ဟာပြီးတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့ သည်။ သူမ၏အသည်းနှလုံးအစုံသည် ချစ်ရသူ မင်းဆွေဆီကို ပါသွားခဲ့ သည်။ သူမသည် အပူရုပ်ကို အမူလုပ်ကာ ဟန်ဆောင်ထိန်းသိမ်းထား သော်လည်း မျက်နှာပြင်ပေါ်က အလွမ်းအဆွေးရှိပုံက ထင်ဟပ်နေဆဲ။

အစ်ကိုဖြစ်သူ စောအယ်လူးက အကဲခတ်မိသော်လည်း မင်း ဆွေယောင် ဆောင်နေသည်။ နှစ်ပတ်လောက်ကြာမှ မင်းဆွေလီက စာ တစ်စောင် ရောက်လာသည်။ နော်ဖူးငုံ ဖျော်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ဟန်

ပင် မဆောင်နိုင်တော့။ သူမကို သတိရကြောင်း၊ လွမ်းဆွတ်ကြောင်း မမေ့ကြောင်း၊ သူ့ကို မပူပန်စေလိုကြောင်း၊ နောင်နှစ်တွင်လည်း ခွင့်ရက် ရှည်ယူလာခဲ့ဦးမည်ဖြစ်ကြောင်းများဖြင့် ပါဝင်သည်။ နော်ဖူးငုံမှာ ချစ်သူ ၏စာကို ဖတ်ပြီး နှစ်မျောနေလေသည်။

“စာကို ပေးဖတ်စမ်းပါဦး ညီမရဲ့။ သည်ကောင် ဘာတွေများ ရေးထားသလဲ”

စောအယ်လူးက သူမ၏လက်ထဲက စာကို ဆတ်ခဲနဲ့ဆို ဆွဲယူ ကာ ဖတ်ရာ . . .

“ဟ . . . ညီမ နှင့်အကြောင်းတွေရည်းပဲ ရေးထားပါလား။ ငါနဲ့ပတ်သတ်တာ တစ်ကြောင်းပဲပါတယ်။ မတရားဘူးကွာ။ ဧည့် ယောက်ဖကြီးတော့ လာပစေဦး”

“အို . . . အစ်ကိုကလည်း”

နော်ဖူးငုံမှာ မျက်နှာလေးရဲတက်သွားကာ ရှက်စနိုးဖြင့် မျက်နှာလေးကို ချက်ချင်းပင် ငုံ့သွားခဲ့လေသည်။

“မရှက်ပါနဲ့ ညီမရယ်။ မောင်နှမချင်းပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့။ ငါက ငါ့ညီမကို သည်ကောင်ကြီးနဲ့ နီးစပ်စေချင်တယ်။ ခုတော့ ဆန္ဒ ပြည့်ပြီလေ”

“အို . . . ဘယ်လိုအစ်ကိုမှန်းလဲ မသိဘူး”

နော်ဖူးငုံသည် စောအယ်လူး၏ အနားတွင် ကြာကြာမနေရဲ

တော့ဘဲ ထွက်ပြေးသွားခဲ့လေသည်။

* * *

တစ်ညတွင် ပေါ်လာသည် စောအယ်လူးတို့မောင်နှမဆီကို ရောက်လာခဲ့သည်။ သူသည် ညဘက်သာ လာတတ်သည်။

“ကိုမင်းဆွေ အလည်လာမယ်လို့ အယ်လူးက ပြောတယ်။ နင် သိပ်ပျော်နေတယ် မဟုတ်လား နော်”

“နှင်ကော မပျော်ဘူးလား”

“ပျော်တာပေါ့ဟာ။ သူက နင်တို့ပြီးရင် ငါ့အဖေရင်းနီးဆုံးမိတ်ဆွေ ဖြစ်သွားတာပဲ။ သူ သည်မှာ ခဏကလေး နေသွားပေမယ့် ငါ အမြဲတမ်း သတိရနေတယ်။ သည်လူက ချစ်မွေးပါသလား မသိဘူး”

“သူကလည်း နှင့်ကို တော်တော်ခင်တာပါ ပေါ်လား။ ဒါပေမဲ့ သူ ပြန်မယ့်ညမှာ နင်က သူ့ကို နှုတ်ဆက်ဖို့ မလာဘူး”

ပေါ်လာသည် တစ်ချက်တော့ တွေဝေသွားသည်။

“ငါက ချစ်ခင်ရတဲ့သူနဲ့ ခွဲခွာရတဲ့ဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘူး နော်။ ဝမ်းနည်းတတ်တယ်။ ငါ့အဖေ၊ အဖေတို့နဲ့ ခွဲခွာခွဲရတုန်းကလည်း ငါ သည်လိုပဲ ခံစားခဲ့ရတယ်။ သူ့ကို ငါ နှုတ်မဆက်ဖြစ်တာကို စိတ် မကောင်း ဖြစ်မိတယ်။ ငါ့ရင်ထဲမှာလည်း မကောင်းဘူး”

ပေါ်လာ၏အားနည်းချက်ကို နော်ဖူးငုံလည်း သိသည်။

တကယ်တော့ ပေါ်လာသည် နော်ဖူးငုံကိုလည်း ကြိတ်ရွှါ့ခြတ်နိုးနေသူ ဖြစ်သူ။ သို့သော် ဘယ်လိုမှ မနိုးစပ်နိုင်သောတဝအခြေနေ။ နော်ဖူးငုံ ကလည်း သိသည်။ ပေါ်လာကို သနားသည်။ သူငယ်ချင်းလို၊ မောင်နှမ လိုကလွဲပြီး ဘယ်လိုမှ သဘောမထားနိုင်။

“အင်း... ပေါ်လာက ငါနဲ့အစ်ကိုမင်းတွေ ချစ်နေကြတာကို ရိပ်မိပြီး ဖြစ်မှာပဲ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ မခံချင်ဖြစ်နေမှာ။ သူ အစ်ကိုကို ဟန်ဆောင်ပေါင်းပြီး တစ်ခုခုများ လုပ်လိုက်ရင်”

ထိုသို့သော အတွေးမျိုးက မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ဝင်လာခဲ့သလဲ မသိ။ ယခင် မင်းတွေ့ရောက်ခဲ့စဉ်က ဘာကြောင့် မတွေ့ ဖြစ်ခဲ့တာလဲ။ သူတို့သုံးယောက် တောထဲအတူသွားလာခဲ့စဉ်က ပေါ်လာ သည် မင်းတွေ့ကို တစ်ခုခုလုပ်နိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

“ဟဲ့... နော်... နင် ငါပြောတာပြန်မဖြေဘူး။ မကြားဖူး လား”

“ဟင်... ပေါ်လာ နင်... နင် ငါ့ကို ဘာပြောလိုက်တာလဲ နော်ဖူးငုံက ပြူးတူးပြတ်နှင့် ပြန်ပြီးတော့ မေးလိုက်သည်။

“ကိုမင်းတွေ ဘယ်ရက်လောက်မှာ လာမှာလဲလို့”

“ဪ... ဒါလား ရက်တော့ အတိအကျမသိဘူး။ သည် လကုန်လို့တော့ ပြောတာပဲ။ အစ်ကိုအယ်လူးကတော့ ရက်ကိုမှန်းပြီး သွားကြိုမှာတဲ့။ လဆန်း ၁ ရက်က ၃ ရက်အထိပေါ့”

“ငါလည်း သွားကြိုချင်တယ်ဟာ။ အင်း... မဖြစ်ပါဘူးလေ”
ပေါ်လာသည် သူ၏အားနည်းချက်ကို သိသွားသည်။ သူ သည် လူတောထဲကို ဝင်ဖို့မလွယ်ကူသူဟု။ အားနည်းချက်ရှိသူဟု တိုက်ရိုက်ကိုယ်ကိုယ် နားလည်ထားသူ။

“ကဲပါဟယ်... နင် မအားလို့ သွားပြီးမကြိုနိုင်လည်း သည် တနေ့ပြီး စောင့်ပေါ့။ ဘာဖြစ်သေးသလဲ”

“အေးပေါ့... ဒါပဲရှိတော့တာပေါ့”
နော်ဖူးငုံကတော့ မင်းတွေ့ ရောက်လာမည့်ရက်ကို နေ့စဉ် ခန့်မှန်းနေခဲ့သည်။

“တစ်ရက် တစ်ရက် ကုန်ဖို့ကလည်း ကြာလိုက်တာနော်။ ရက်ကို စောင့်ကြည့်နေရတဲ့အလုပ်ဟာ သိပ်ပင်ပန်းတာပဲ။ သူ့ကို မြန်မြန်လာစေချင်ပြီ... အဟင်း... ဟင်း”
မျှော်လင့်ချက်စိတ်ကူးဖြင့် ပျော်နေမိလေသည်။

“ညီမရေ... ညီမ”
အိမ်ရှေ့မှ အော်ခေါ်လိုက်သံကြောင့်...
“ဝေး... အစ်ကို လာပြီ”
နော်ဖူးငုံသည် အိမ်ထဲမှ အသံပေးလိုက်ပြီးနေ့ဦက် ချက်ချင်း

မှာပင် ပြေးထွက်လာခဲ့လေသည်။ ထိုအခါ တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် . . .

“ဟယ် . . . အစ်ကို၊ အစ်ကိုပါလာပြီ”

ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြောလိုက်ပြီးမှ ကိုယ်ရှိန်တန်သွားခဲ့ရလေသည်။ စောအယ်လူးအနားမှာရှိနေသည်ကို သတိရသွားဟန်တူသည်။ မင်းဆွေကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲမှ တလှုပ်လှုပ်နှင့်ပင် ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။

“ညီမ နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်း . . . ကောင်းပါဘယ် အစ်ကို”

“ကဲ . . . မင်းတို့ စကားပြောနေရစ်ခဲ့ကြ၊ ငါ မင်းရောက်လာတဲ့အကြောင်း ပေါ်လာကို သွားပြောလိုက်ဦးမယ်။ သူ့မမျှာ မနေကတည်းက မင်းကို မျှော်နေတာကွ”

စောအယ်လူးသည် ထမ်းယူလာသော အထုပ်ကို အိမ်ရှေ့ကပြင်မှာ ပစ်ချလိုက်ပြီး ထွက်သွားသည်။ နော်ဖူးငုံသည် မင်းဆွေ၏ ကိုယ်ပေါ်မှ ကျောပိုးအိတ်ကို . . .

“ပေး . . . အစ်ကို”

တောင်းယူလိုက်သည်။ မင်းဆွေလည်း အိမ်ပေါ်ကို တက်လိုက်သည်။ နော်ဖူးငုံက ခေါင်းရင်းမှာနေရာပေးသည်။ မင်းဆွေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်လိုက်သည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်

ကြည့်နေကြကာ စကားပြောရန်ပင် မေ့နေကြလေသည်။

“အစ်ကိုကို မနေကတည်းက မျှော်နေတာ”

“ဟုတ်လား။ ရထားလက်မှတ်က မနေကမှ အဆင်ပြေတာကိုး ညီမရဲ့”

ထို့နောက် စကားအဆက်ပြတ်သွားခဲ့ကြပြန်သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွေ့ကြုံလျှင် ပြောကြမည့်စကားများက မေ့သွားခဲ့ကြလေသည်။ ဝမ်းသာနေကြကာ မျက်နှာကိုပဲ အပြန်အလှန် ကြည့်နေကြလေသည်။

“ဪ . . . ညီမအတွက် လက်ဆောင်တွေပါလာတယ်”

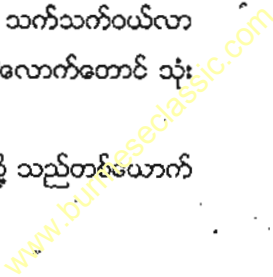
မင်းဆွေက အိမ်ရှေ့ကပြင်မှ မြွေရေခွံအိတ်နှင့် ထည့်ထားသော အထုပ်ကို သွားယူလာသည်။

“ဘာတွေလဲ အစ်ကိုရဲ့။ ဒါလောက်အများကြီး”

မင်းဆွေက ပြုံးလိုက်ပြီး အထုပ်ကိုဖြေကာ အထဲမှလက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို ထုတ်လိုက်သည်။ နော်ဖူးငုံအတွက် အဝတ်အစားများ၊ အလှအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို ပေးလိုက်သည်။

“ဟယ် . . . အစ်ကိုရယ် ညီမအတွက် သက်သက်ဝယ်လာတာ များလိုက်တာ။ အားနာလိုက်တာ။ အစ်ကို ဒါလောက်တောင် သုံးလိုက်ရသလား”

“ဪ . . . ပြေးကြည့်မှ ရည်းစားဆိုလို့ သည်တစ်ယောက်

တည်းရှိတာ။ ချစ်လို့ပေးတဲ့လက်ဆောင်ပစ္စည်း တန်ဖိုးမတွက်ပါနဲ့
ဪ... ကျန်သေးတယ်”

မင်းဆွေသည် သူ၏ကျောပိုးအိတ်ထဲက ပဝါနှင့်ပတ်ထား
သော ဘူးလေးတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ပလံစတစ်ဘူးနီနီလေး
ကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ လက်ကောက်တစ်ရံနှင့် လက်စွပ်လေးတစ်တွင်း
ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင်... အစ်ကို ဒါ... ဒါတွေက”

“ညီမအတွက်လေ။ မင်္ဂလာခန်းဝင်ပစ္စည်း။ အခုကတည်းက
ပေးထားတာ”

“အစ်ကိုရယ် နော်အတွက် ဒါလောက်အထိ မလိုပါဘူး။ နော်
ငိုချင်လာပြီနော်”

“ဪ... ညီမရယ် ဒါလေးကို လက်ခံလိုက်ရမှာ ဘာ ငို
စရာရှိလို့လဲ။ ကိုယ်က ချစ်လို့ပေးတာကို ဝမ်းတောင်သာချဉ်းမှာ”

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကို။ ညီမက အစ်ကို့ကိုချစ်တာ ဒါတွေကို
မျှော်မှန်းလို့ မဟုတ်ဘူး။ သည်ပစ္စည်းတွေမပါလည်း ရတယ်”

“ကိုယ်တို့ လက်မထပ်ခင်မှာ ခုကတည်းက စုဆောင်းထားရ
မယ်လေ။ နောင်ရေးအတွက် အဖတ်တင်တာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား
ကိုယ်ဝတ်ပေးမယ်”

“အို... နေပါစေ အစ်ကို။ ဟို... ဟို... အစ်ကိုအယ်လူး

တို့ ပြန်လာရင် ရှက်စရာကြီး။ နောက်မှပဲ ဝတ်ပါရစေမောင် အစ်ကို”

“ကဲ... ကဲ... ဒါဆိုရင်လည်း လုံလုံခြုံခြုံသိမ်းထားလိုက်နော်”

“အစ်ကို”

“ဟင်... ညီမ”

“ညီမကို ဒါလောက်တောင် ချစ်ရသလားဟင်”

“ဒါလောက်တောင်ဆိုတာထက်တောင် ဝိုပါသေးတယ်ကွယ်။

ဘာလဲ ညီမက အစ်ကိုလက်ထပ်ယူမယ်ဆိုတဲ့အထိ မယုံခဲ့ဖူး မဟုတ်လား”

“အို... အစ်ကို သည်လိုသဘောမျိုးနဲ့ မေးတာ မဟုတ်ပါ

ဘူး။ တစ်မျိုးပဲလေ။ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာ၊ ဝမ်းနည်းကြီးဖြစ်နေတယ်။

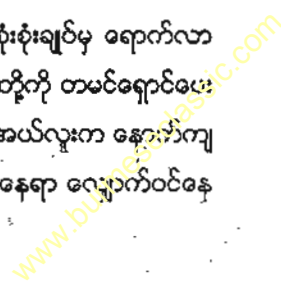
ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“ကဲ... နောက်မှ စဉ်းစားမိသလောက် ပြောပြ။ ခုတော့”

“အို... အစ်ကို”

နော်ဖူးငုံသည် မင်းဆွေ၏ရင်ခွင်ထဲကို ရောက်သွားခဲ့လေ၏။

စောအယ်လူးနှင့် ပေါ်လာတို့သည် မိုးစားချစ်မှု ရောက်လာ
ခဲ့ကြသည်။ တကယ်တော့ မင်းဆွေနှင့် နော်ဖူးငုံတို့ကို တမင်ရှောင်ပေး
နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ပေါ်လာစီကိုလည်း စောအယ်လူးက နောက်ကျ
မှ ရောက်သွားခဲ့သည်။ ဟိုတစ်နေရာ သည်တစ်နေရာ လျှောက်ဝင်နေ

ခွဲသည်မို့ပင်။

“အစ်ကိုတို့ကလည်း နောက်ကျလိုက်တာ။ သည်မှာ အစ်ကိုက ထမင်းအတူစားမယ်ဆိုပြီး စောင့်နေတာ”

“ဪ... ယာခင်းထဲဝင်ပြီးတော့ ကြည့်နေရသေးတယ်လေ။ တောဝက်မဟုတ်ဘဲ ရွာထဲက ဝက်တွေက စည်းရုံးကို ဖောက်ပြီး တိုးဝင်သွားကြလို့။ ဝက်ပိုင်ရှင်တွေကိုလည်း သွားတိုင်ရသေးတယ်။ စည်းရုံးကိုလည်း ပိုပြီးရှုပ်ရှဲအောင် ကာနေရသေးလို့”

ပေါ်လာသည် အမှောင်ရိပ်ထဲတွင် ရပ်နေရာက အိမ်ရှေ့ကပြင်ဆီကို တိုးလာခဲ့သည်။ သူ ရောက်လာပုံက မရဲတရဲ။

“ကိုပေါ်လာ... လာလေ။ ခင်ဗျားကို မျှော်နေတာ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုမင်းဆွေ သည်တစ်ရက်ရက်မှာတော့ ရောက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ သိထားတယ်။ ကျွန်တော် ဘူတာမှာ လာမကြိုနိုင်တာကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ”

“ဟာ... ကိုပေါ်လာကလည်း အဲဒါက ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်း သည်မှာဆိုကြဖို့က လိုရင်းပဲ မဟုတ်လား”

ဧစာအယ်လူးသည် အိမ်နောက်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ ရေ တကွမ်းဘွမ်းနှင့်ချိုးနေသံများကို ကြားနေရသည်။ မင်းဆွေသည် ပေါ်လာကို အဝတ်အထည်ကမှအစ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး၊ ဓာတ်ခဲ၊ စာအုပ်စသည်များကို လက်ဆောင်ပေးသည်။

“များလိုက်တာ ကိုမင်းဆွေရယ်။ သိပ်အားနာနေပြီဗျာ။ ကျွန်တော့်ဘက်က ကိုမင်းဆွေကို တန်ဖိုးရှိတဲ့လက်ဆောင်တွေ ပြန်မပေးနိုင်ဘူး”

ပေါ်လာက ဝမ်းနည်းစွာ တုံးတီးကြီးပြောလိုက်သည်။

“ဟာဗျာ... ကိုပေါ်လာကလည်းဗျာ။ ကျွန်တော် လာလည်တဲ့အချိန်တုန်းကလည်း ခင်ဗျား ဟိုဖို့ သည်ခေါ်နေကြတာပဲ။ အမဲသားကောင်ပစ်ကျွေးတယ်ဗျာ။ ဒါတွေဟာ အဖိုးတန်လက်ဆောင်တွေပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒါတွေကို ခေါင်းထဲမှာ ထည့်မထားပါနဲ့။ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလိမ့်မယ်”

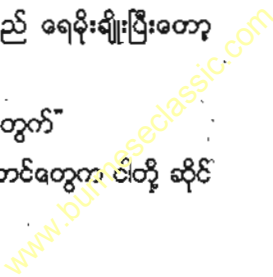
“ဟုတ်သားပဲ ပေါ်လာကလည်း။ လက်ဆောင်ပေးတဲ့သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်အောင် မပြောပါနဲ့”

“အေးပါ နော်ဗျာ။ ငါ မပြောတော့ပါဘူး။ အဲ... ကိုမင်းဆွေ ပေးတဲ့လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေက ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ လိုအပ်နေတဲ့ပစ္စည်းတွေပါပဲဗျာ။ ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ”

ပေါ်လာသည် ထူးခြားသောအသံဖြင့် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပင် ပြောလိုက်လေသည်။ ထိုစဉ် ဧစာအယ်လူးသည် ရေခိုးချိုးပြီးတော့ အိမ်ပေါ်ကို တက်လာသည်။

“အယ်လူး... မဟာသည်မှာ မင်းအတွက်”

“အာပါး... မင်းယူလာတဲ့ လက်ဆောင်တွေက ငါတို့ ဆိုင်

ဖွင့်လှစ်တောင် ရတယ်။ ကျေးဇူးပဲကွာ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ကို ဒါလောက် အများကြီး ဝယ်မလာပါနဲ့ကွာ”

“ငါ တတ်နိုင်လို့ဝယ်လာခဲ့တာ။ အားနာစရာမလိုပါဘူး။ အယ်လူးရာ။ ဒါလောက်လေးမှ မပေးနိုင်ရင် ငါလည်း ဘဝင်မကျဘူးကွာ။ လက်ဆောင်ပစ္စည်းထက် လူချင်းခင်မင်ရတာ ပိုပြီးတော့ တန်ဖိုးရှိပါတယ်ကွာ”

မင်းဆွေ၏စကားကို ကြားလိုက်ကြရဒ်သာကြောင့် အားလုံးက ရင်ထဲမှာ လှိုက်မောပြီး ခံစားသွားခဲ့ကြရလေသည်။

× × ×

“ငါ သည်ကို တစ်ခေါက်ပြန်ပြီးတော့ ရောက်လာခဲ့တာ တောတောင်ထဲကို သွားရအောင်ရသာမျိုးကို ထပ်ပြီး ခံစားရင်သေးလို့ပဲကွာ”

“မင်းရဲ့ဆန္ဒပြည့်ဝရပါစေမယ်ကွာ။ ငါတို့ကလည်း မင်းကို အဲဒီလို တောတောင်ထဲခေါ်သွားပြီး စည့်ခံရသလိုမျိုးပဲ ရှိတာဆိုတော့ မင်း နှစ်သက်တယ်ဆိုတဲ့အတွက် ဝမ်းသာတယ်ဟေ့”

“ဟုတ်တယ် . . . တောတောင်ထဲကို သွားရတဲ့အတွက် စိတ်အေးချမ်းမှုရတာကတော့ အမှန်ပဲကွာ။ ဪ . . . ဒါနဲ့ စကားမစပ် ဟိုကြောင်ရိုင်းဖြူကြီးရဲ့ကိစ္စ ပြီးသွားပြီလားကွာ”

မင်းဆွေ မေးလိုက်သည့်အဓိကမ္ဘာယ်ကို စောအယ်လူးက လေသည်သည်။

“အဲသည်သတ္တဝါကို ပေါ်လာက အခဲမကျေသေးဘူး။ ခုထုတ်ထိ လိုက်နေတုန်းပဲကွ။ ဒါပေမဲ့ သည်ကြောင်ရိုင်းဖြူကြီးက တစ်ခါတစ်ခါ အလစ်မှာ ပေါ်လာတတ်ပြီး တိုက်ခိုက်ချင်တဲ့သဘောမျိုးရှိတယ်။ သည်ကောင်ကြီးက ပေါ်လာကို ပိုပြီးတော့ အငြိုးထားပုံရတယ်ကွ”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား။ ဒါလောက်အထဲတောင်ပဲလား။ မင်းလည်း သည်သတ္တဝါကောင်ကို ပေါ်လာနဲ့အတူတူ ပစ်တာပဲ မဟုတ်လား။ ဘယ်နယ်ကြောင့် ပေါ်လာကိုမှ ပိုပြီးတော့ ငြိုးနေရတာလဲ။ မင်းတို့ရဲ့အဆိပ်ပြင်းတယ်ဆိုတာတောင် သူ ဘာမှမဖြစ်တာ အံ့အားသင့်စရာပဲ”

“ဟုတ်တယ် . . . ငါလည်း နားမလည်နိုင်တော့ဘူးကွ။ ဒါပေမဲ့ ခုတစ်လ နှစ်လအတွင်းမှာ မတွေ့ပြန်ဘူး။ ထူးဆန်းတာက သည်ကောင်ကြီးနေတဲ့ သစ်ခေါင်းပါတဲ့ သစ်ပင်ကြီးကိုလည်း ဘယ်လိုပဲ ရှာရှာ မတွေ့တော့ဘူးကွ”

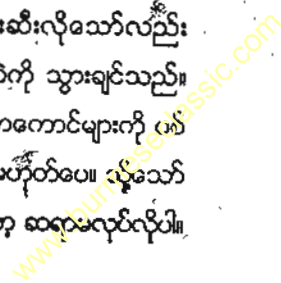
“ဟင် . . . ဟုတ်လား။ မင်းတို့ပဲ မျက်စိမှောက်နေကြတာလားကွ”

စောအယ်လူးက ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်သည်။

“မပြောတတ်ပါဘူးကွ။ ငါတို့လည်း ဒေသသေချာချာကို မှတ်ထားခဲ့ကြတာပဲ။ ဘယ်လိုကြောင့် ပျောက်နေသလဲ မသိပါဘူး”

အခန်း (၁၃)
ကံကောင်းလို့မသေ

တောတောင်ထဲသို့ တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့ရပြန်လေပြီ။ သည်တစ်ခါတော့ သစ်ပင်များ၊ ပန်းမန်များနှင့် စိမ်းစိုသောမြင်ကွင်းအဖုံဖုံတို့သည် မင်းဆွေနှင့် မစိမ်းတော့။ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီးသား ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။ စောအယ်လူးနှင့် ပေါ်လာတို့က ဒူးလေးများကို ယူလာခဲ့ကြသည်။ သတ္တဝါများကို ပစ်ခတ်ခြင်းမပြုရန် တားဆီးလိုသော်လည်း အခွင့်အရေးက မရှိ။ မိမိ၏ဆန္ဒက တောတောင်ထဲကို သွားချင်သည်။ စိတ်အပြောင်းအလဲတစ်ခုခုကို ခံစားလိုသည်။ တောကောင်များကို ပစ်ခတ်သည်ကို မျက်စိအရသာခံပြီးတော့ ကြည့်လိုသူမဟုတ်ပေ။ သို့သော် သူတို့က ဤအလုပ်မျိုးကို လုပ်ကိုင်နေကြတာဆိုတော့ ဆရာမလုပ်လုပ်ပါ။

သူတို့ရောက်နေခဲ့သည်မှာ ပန်းတစ်လိမ်တောကြီး မဟုတ်ပေ။ မနစ်က ရောက်ခဲ့စဉ်က ပထမဦးဆုံးဝင်ခဲ့သော တောကြီးပင် ဖြစ်သည်။ မင်းဆွေ၏စိတ်ထဲတွင် မဆီမဆိုင် ထူးဆန်းသော ကြောင်ရိုင်းဖြူကြီးကို သတိရမိသွားသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ကြောင်ရိုင်းဖြူကြီးသည် ဤတောထဲသို့ ရောက်နေသည်ဟု ထင်နေမိသည်။

အတူသွားနေကြသူနှစ်ယောက်ကား သွားရင်း လာရင်း သားကောင်များ၏ အခြေအနေကို ကြည့်သွားကြလေသည်။

“သည်ဘက်က ပိုပြီးတော့ သာယာတယ်ကွ။ ဒါကြောင့် မင်းကို ခေါ်လာခဲ့တာ”

စောအယ်လူးက တစ်နေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြီးတော့ ပြောလိုက်လေသည်။ အပေါ်စီးမှဆီးပြီးတော့ မြင်နေရသည့်နေရာမှ အောက်ဘက်တွင် သစ်ပင်ကြီးများ၏ကြားမှ စမ်းချောင်းကြီးတစ်ခုက စီးဆင်းလျက်ရှိသည်။ ကမ်းစပ်မှာ ပုံသဏ္ဍာန်၊ အရွယ်အစားအမျိုးမျိုးနှင့် ကျောက်တုံးကြီးများကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အချို့ကျောက်တုံးကြီးများမှာ မည်းနက်နေကြသည်။ စမ်းချေးအလျင်က ညင်သာလျက်ရှိနေသည်။

“စမ်းချောင်းကြီးကွ။ တော်တော်သာယာတဲ့နေရာပဲ အယ်လူး သွားချင်တယ်ကွာ”

စောအယ်လူးက ပေါ်လာ၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

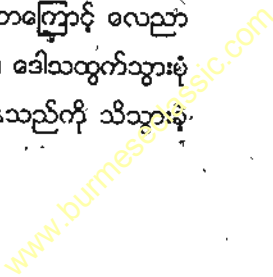
“ကိုမင်းဆွေ သွားချင်ရင်လည်း သွားလေ”

ကုန်းစောင်းလေးအတိုင်း ဆင်းသွားခဲ့ကြသည်။ အပေါ်စီးက ကြည့်ရ၍ နီးသည်ဟု ထင်ရသည်။ စမ်းချောင်းဆီကိုရောက်ရန် ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် လျှောက်ရသည်။ တောင်ကုန်းပေါ်မှအဆင်းနှင့် လမ်းလျှောက်ရသည်က မျှတသည်။ စမ်းချောင်းဆီကို ရောက်သွားတော့ သေးသေးလေး မဟုတ်။ စမ်းချောင်းသည် ကျယ်ဝန်းသည်။ အဆုံးအစမရှိ ရှည်လျားသည်။ ရေစီးသံသည် နားဝင်ပီယံရှိလှသည်။

မင်းဆွေသည် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်မှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ကျော့မိုလိုက်လေသည်။ လေအေးအေးကာလည်း ဝေ့ဝဲကာ တိုက်ခတ်နေသောကြောင့် ဈေးသိပ်သွားကာ အေးမြလန်းဆန်းသွားခဲ့ရလေသည်။ ယင်းအချိန်တွင် တောဝက်ကြီးတစ်ကောင်သည် သူတို့နှင့် ပေ ၅၀ အကွာလောက်မှာ စမ်းချောင်းထဲ ရေသောက်ဆင်းလျက် ရှိနေသည်။ ဝက်မီးပတ်ကြားကြီးသည် ရေသောက်နေရာမှ ဆတ်ခနဲဆို ဖြစ်သွားသည်။

သူသည် လေအောက်ကို ရောက်နေသောကြောင့် ဓလညာမှ ပါလာသော အနံ့အသက်ကို ရသွားခဲ့လေသည်။ ဧဝါသထွက်သွားမဲ့ရသည်။ မိမိ၏စိုင့်နက်ထဲကို လူ့စိမ်းများရောက်နေသည်ကို သိသွားခဲ့လေပြီ။

“အစ် . . . အစ် . . . အစ်”

ဝက်မီးပတ်ကြားကြီးသည် ထိုနေရာမှ ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြေး
ထွက်လာခဲ့သည်။

* * *

ယင်းအချိန်တွင် မင်းရွှေသည် နေရာမှထကာ စမ်းချောင်း
ကြီးအိန်ဘေးမှာ ရပ်လျက်ရှိသည်။ စောအယ်လူးနှင့် ပေါ်လာတို့ကတော့
ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက် တစ်ချက်မှာ လေ့လာလျက်ရှိနေသည်။
မျက်လုံးတွေက အလစ်မပေးဘဲ တစ်ခုခုကို ရှာဖွေနေသလိုပင်။

ထိုစဉ် . . .

“ရှိ . . . ရှိ . . . ဖရော . . . ဖရော”

မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်ပေါ်လာသော အသံ၊ သတ္တဝါတစ်ကောင်
သည် ချုံများကိုတိုးကာ သစ်ရွက်ခြောက်များကို နင်းကာ အခုပြေးပင်
လာနေသည်။

“ဟင် . . . အယ်လူး”

စောအယ်လူးနှင့် ပေါ်လာတို့သည် မျက်ချင်းပင် ဒူးဝေးတွင်
မြားစူးအသီးသီး တင်လိုက်ကြသည်။

"ကိုမင်းဆွေ သစ်ပင်ကြီးအကွယ်မှာ ဝင်နေလိုက်"

ပေါ်လာက မင်းဆွေကို အရေးတကြီး သတိပေးလိုက်သည်။ မင်းဆွေလည်း အခြေအနေကို ရိပ်မိသွားကာ အနီးရှိသစ်ပင်ကြီး၏ တစ်ဖက်တွင် ကပ်နေလိုက်ရသည်။

"ဇုတ် . . . ဇုတ် . . . ဇုတ် . . . ဇုတ်"

အသံသည် သူတို့ဆီကို ချက်ချင်းပင် နီးကပ်လာခဲ့သည်။ မျက်စိအောက်မှာပင် ဘွားခနဲဆို ပေါ်လာသော ဝက်ခါးပတ်ကြားကြီး။

"ပေါ်လာ . . . အချိန်သိပ်စောင့်မနေနဲ့၊ ပစ် . . . ပစ်"

စောအယ်လူးက သတိပေးလိုက်သည်။ အကြောင်းမှာ ဝက်ခါးပတ်ကြားကြီးသည် လမ်းကြောင်းပြောင်းကာ မင်းဆွေ ပုန်းအောင်းနေသော သစ်ပင်ကြီး၏နောက်ဘက်မှ ဝင်ရောက်လာသောကြောင့်ပင် တည်း။ မင်းဆွေလည်း သူ့ဆီ တည့်တည့်ပြေးဝင်လာသော တောဝက်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ မှင်တက်မိကာ ကြောင်တောင်တောင်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။

"ကိုမင်းဆွေ . . . ကိုမင်းဆွေ ဘေးကို မြန်မြန်လှိမ့်ချလိုက်"

ပေါ်လာက အော်ပြီးပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ မင်းဆွေလည်း သတိရသလိုဖြစ်သွားကာ ဝဲဘက်ဘေးကို အမြန်လှိမ့်ချလိုက်ရသည်။ ကိုယ်နှစ်ပတ် သုံးပတ် လိမ့်ထွက်သွားသည်။ ဝက်ခါးပတ်ကြားကြီးသည် အရှိန်နှင့်ပြေးလာရင်း လမ်းကြောင်းက မင်းဆွေဆီကို ပြောင်းသွားတော့

မည်အပြုမှာ . . .

"ထောင်း"

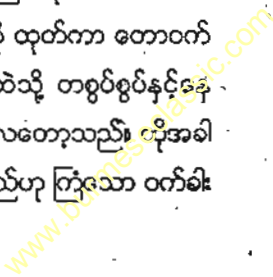
"ထောင်း"

ပြင်းထန်သောဒူးလေးသံက ရှေ့နောက်ဆင့်ကာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

"ပုစ် . . . အစ် . . . အစ်"

မြားစူးနှစ်ချောင်းသည် ဝက်ခါးပတ်ကြားကြီး၏ကိုယ်ပေါ်မှာ မိမိရရပင် သွားချိစိုက်သည်။ သို့သော် တောဝက်ကြီးသည် အရှိန်မပျက်ဘဲ ပြေးထွက်သွားပြီး သစ်ပင်ကြီးကို တအားကျုံးကာ ပက်ထည့်လိုက်လေတော့သည်။ ဒေါသ၊ နာကျင်မှုတို့ စုပေါင်းပြီး ပက်ထည့်လိုက်မှုကြောင့် ပင်စည်အခေါက်ပဲ့ထွက်သွားသည်သာမက အတွင်းသားပါ စုတ်ပြတ်သွားခဲ့လေတော့သည်။ လူသာဆိုလျှင် ဗိုက်ပွင့်ကာ အူထွက်သွားနိုင်သည်။

တောဝက်ကြီးကား တော်တော်နှင့် မသေနိုင်သေး။ သွေးရှူး သွေးတမ်းနှင့် ထပ်ပြီး သောင်းကျန်းဦးမှာစိုးရသည်။ ထိုအခါ စောအယ်လူးသည် ခါးကြားမှ ရှစ်လက်မ ဓားမြှောင်ကြီးကို ထုတ်ကာ တောဝက်ကြီးဆီကို ပြေးသွားသည်။ ထို့နောက် နံကြားထဲသို့ တစွပ်စွပ်နှင့်နေအောင် တစ်ချက်ပြီး တစ်ချက် ထိုးထည့်လိုက်လေတော့သည်။ ထိုအခါ ဒေါသမာန်ဖြင့် အတင်းကုန်းရုန်းပြီးတော့ ထဦးမည်ဟု ကြံသော ဝက်ခါး

ပတ်ကြားကြီးမှာ ထွက်သက်များကို ပြင်းထန်စွာ မှတ်တတ်ကာ သေဆုံးသွားခဲ့လေတော့သည်။ ကြောက်လန့်တကြားနှင့် သေးကို လှိုမ့်ချလိုက်သော မင်းဆွေမှာ ဝက်ခါးပတ်ကြားကြီး သေဆုံးသွားချိန်အထိ မထရဲသေးဘဲ ရှိနေသေးသည်။

ပေါ်လာကပြေးလာပြီး မင်းဆွေ၏လက်ကို ဆွဲကာထူလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်သွားသေးသလဲ ကိုမင်းဆွေ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ အေးဗျာ . . . တော်တော်ရဲတင်းပြီး

ဒေါသကြီးတဲ့ဝက်ကြီးပဲ။ ကျွန်တော့်ဆီကို တည့်တည့်ဝင်လာတယ်။ ကံကောင်းလို့”

စောအယ်လူးက ဝက်သေကြီး၏ သကောက်ကြောများကို ဖြတ်ပစ်ပြီး ခြေထောက်များကို ပူးကာ လျှော်ကြိုးနှင့်ချည်နှောင်လိုက်သည်။ ပြီး မင်းဆွေဆီကို လျှောက်လာသည်။

4

“သည်နေရာမှာ တောဝက်မကြီးတစ်ကောင် ရှိနေတယ်ဆိုတာ ငါတို့ သိထားကြတယ်ကွ။ သားလည်း ပေါက်ထားတယ်၊ လူတခြားတိရစ္ဆာန်တွေ အနားကို အကပ်မခံဘူး။ တွေ့ရင်လည်း ရန်လိုတယ်၊ လိုက်တယ်၊ ပက်တယ်။ မင်း မရောက်ခင်တုန်းက တောခွေးနှစ်ကောင်ကို ပက်ထားတာ ဝိုက်ပွင့်ပြီးတော့ သေနေကြတာ တွေ့လိုက်ရတယ်”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား။ ဒါနဲ့များကွာ ငါ့ကိုအကျိုးအကြောင်း

မပြောပြကြဘူး။ သည်ကိုရောက်အောင်လာကြတယ်”

“မင်းက သည်နေရာလေးဟာ သာယာတယ်ဆိုပြီး လာချင်တယ်ဆိုတာကိုးကွ။ အန္တရာယ်ရှိမှန်းသိပေမယ့် မင်းရဲ့ဆန္ဒကိုလည်း ဖြည့်ဆည်းပေးချင်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သတိနဲ့ခေါ်လာခဲ့ရတာပဲ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ။ မင်းတို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ ပြောလိုက်ရင် ငါကတော့ လာဖြစ်မှာတဲ့လား။ တို့သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို အန္တရာယ်ကျရောက်ခဲ့ရင် မခက်ပါလား”

“ကဲပါဗျာ . . . ခု ဘယ်သူမှ ဘာမှမဖြစ်ကြဘူး မဟုတ်လား။ ကိုမင်းဆွေလည်း အတွေ့အကြုံတစ်ခု ရသွားခဲ့တာပေါ့ . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ပေါ်လာက ဟက်ပက်စွာ ရယ်ပစ်လိုက်လေသည်။ သူ၏အသံညက်ညက်က လေအသော့မှာ ဝေ့မျောပြီးတော့ ပါသွားခဲ့လေသည်။

“ဟေ့ . . . ပေါ်လာ ဝက်ကလေးတွေ ကျွန်သေးတယ်ကွ”

“ဟုတ်တယ် . . . ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

စောအယ်လူးသည် မနီးမဝေးမှာရှိ လျှော်ပင်များဆီကို ထွက်သွားသည်။ ထို့နောက် လျှော်များကို ခွာကာ ‘ယူလာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဝိုက်ထိုးသည်။ အကွက်စိပ်စိပ်ထိုးသည်။ မကြာမီ ဝိုက်အိတ်ကြီးတစ်လုံး ရလိုက်သည်။ တောဝက်မကြီး စောစောက ထွက်လာရာဆီကို မင်းဆွေကိုပါ ခေါ်ပြီး ထွက်သွားကြသည်။ မင်းဆွေကို မြက်ရိုင်းတော့အိအိအိ

ကုန်းဂမ္ဘာတစ်ခုပေါ်မှာ နေစေသည်။ သူတို့ကတော့ မြက်ရိုင်းတောထဲကို ဝင်သွားခဲ့ကြသည်။

“ဝစ် . . . အစ် . . . အစ် . . . အစ်”

မကြာမီ ဝက်ကလေးများ၏ အော်ဟစ်သံများကို ကြားလိုက် ကြရသည်။ စောအယ်လူးနှင့် ပေါ်လာတို့၏ ခါးတစ်ဖက်အထက်ပိုင်းကို မြင်တွေ့နေရသည်။ မြက်တောထဲတွင် မြေးလွှားနေကြပြီး ဝက်ကလေး များကို လိုက်ဖမ်းနေကြသည်။ တစ်ခဏအကြာတွင် သူတို့နှစ်ယောက် မြက်ရိုင်းတောထဲက ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဝက်ပေါက်ကလေးများ နှစ် ကောင်စီကို ဝိုက်လာခဲ့ကြသည်။ ဝက်ကလေးများက တအိအိနှင့် အော် နေကြသည်။ စောစောက သေဆုံးသွားခဲ့သော တောဝက်ရိုင်းမကြီး၏ သားသမီးများပင်။ ချက်ချင်းမှာပင် အမိခွဲများဖြစ်သွားခဲ့ကြသော ဝက် သားငယ်လေးများကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိလေ၏။ တော ဝက်မကြီးကို ဝါးလုံးထမ်းပိုးကြီး၏အလယ်မှာ ခြေလေးချောင်းကို လှိုဏ်း ဝက်ပေါက်စလေးများ ထည့်ထားသည့် ဝိုက်အိတ်ကိုလည်း အလယ်မှာ လှိုဏ်းသည်။ ထို့နောက် ရှေ့နောက် ဦးပဲ့ထမ်းကြကာ ရွာသို့ပြန်လာခဲ့ကြ သည်။ ဝက်ပေါက်စလေးများ၏ အော်မြည်သံများကား တစ်လမ်းလုံး ဆူညံစွာဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့ကြလေသည်။

“အတော်ပဲ . . . ကွင်းထဲက ဖိုးတေ ဝက်မကြီးက သူ့သား သမီးတွေ သေသွားတယ်။ သည်ဝက်ပေါက်စကလေးတွေကို မွေးဖော်

ပေးရမယ်”

“ဝက်မကြီးက လက်ခံပါ့မလား အယ်လူး”

“လက်ခံပါတယ်ကွာ။ ဝက်မကြီးက သားရူးရူးနေတာ။ သဘောလည်း ကောင်းတယ်”

ရွာအပြန် ဝက်ထမ်း၍ ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ပျော်နေကြတာကိုကြည့်ပြီး မင်းဆွေလည်း ပြုံးမိ လိုက်လေ၏။

ရွာသို့ မရောက်မီ တောလမ်းတစ်နေရာတွင် . . .

ယင်းနေရာသည် သစ်ပင်ကြီးများ စိပ်ကြသည်။ မြင့်မားကြ သည်။ အထက်ဘက်မှာ ပင်ကိုင်းချင်း၊ အရွက်ချင်း ထိကပ် ယှက်နေကြ ၍ အောက်ဘက်သို့ အမှောင်က ကျနေသည်။

ထိုစဉ် . . .

“ဖရဲ . . . ရှိ . . . ရှိ”

ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ အပင်ကြီးထက်မှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံ။ သုံးယောက်စလုံး အမှတ်မထင်နှင့် မော့ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သစ်ပင်ကြီး၏အကိုင်း၊ အရွက်များက လှုပ်ခါသွားခဲ့ကြသည်။ အရွက် ချားကြားမှ သတ္တဝါတစ်ကောင်၏ ဖြူဆွတ်သော ဦးခေါင်းပိုင်းကို မြင် တွေ့လိုက်ကြရသည်။

“ဟေ့ . . . ဘာလဲတော့ မသိဘူးကွ”

ရေမှ စောအယ်လူးက တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။ နေရာမှာတင် ရပ်လိုက်ကြသည်။

“ဖရဲ . . . ရှိ . . . ရှိ”

နောက်ထပ်ထွက်ပေါ်လာသော အသံနှင့်အတူ ပင်ကိုင်းတွေ အရွက်တွေကြားထဲမှ တစ်လှမ်းချင်းထွက်လာသော ကြောင်ရိုင်းဖြူကြီး

“ဟင် . . . သည်ကောင်”

ပေါ်လာသည် မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရပြန်သော ကြောင်ဖြူ ရိုင်းကြီးကို မကျေမနပ်ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။ ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးတစ်ကောင် တော့ ပင်ကိုင်းထက်မှာ ရပ်ကာ တစ်လုံးတည်းသော မျက်လုံးဖြင့် အောက်ကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။

“တွေ့ပြန်ပြီကွ။ သည်ကောင် ငါတို့ကို ပမာမခန့်နဲ့ပါလားပေါ့လာ”

“အေးကွ . . . နာချင်ပြန်ပြီထင်တယ်”

“ဒါလောက်တောင် အသက်ပြင်းတဲ့ကောင်။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

ကိုယ်ပေါ်မှ အထမ်းကို ချရန် ရည်ရွယ်လိုက်ကြသည်နှင့် . . .

“ညောင်း . . . ဝေါင်း . . . ဝေါင်း”

ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးသည် ပါးစပ်ကြီးကို အစွယ်ဖွေးဖွေးထာသည်အထိ ဖြဟကာ မာန်တစ်ချက်သွင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် တစ်ဖက်

သစ်ပင်ကြီး၏ အကိုင်းတုတ်တုတ်ကြီးဆီကို ရန်ကူးသွားခဲ့လေတော့၏။

“ဖရဲ . . . ဖရဲ . . . ရှိ . . . ရှိ”

နောက်ဆုံးမှာတော့ သစ်ကိုင်း သစ်ရွက်များ၏ လှုပ်ရှားသံများသာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

“တောက် . . . နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ”

ပေါ်လာကာ တက်တစ်ချက်ခေါက်ကာ ကြိမ်းဝါးလိုက်လေသည်။

“ဟင် . . . ဟုတ်လား။ ဒါဆို အစ်ကိုက တောဝက်ကြီးရဲ့နို့က သီသီလေး လွတ်ခဲ့တာပေါ့နော်။ ဟုတ်လား”

နော်ဖူးငုံသည် မင်းဆွေကို စိုးရိမ်တကြီးနှင့်ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ကိုမင်းဆွေဆီကိုမှ တောဝက်ကြီးက တည့်တည့်ကြီးကို ပြေးဝင်လာခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့နှစ်ယောက်က လက်ညှို့ရသွားခဲ့ကြလို့ ကိုမင်းဆွေ ဘာမှမဖြစ်တာပေါ့ဟ”

“အေးပေါ့ . . . နင်နဲ့အစ်ကိုဟို ပါသွားခဲ့ကြလို့ သေတောင်ပေါင်းလဲကိစ္စမျိုး ဖြစ်မလာခဲ့ကြတာပေါ့”

“ဟ . . . ငါ့ညီမကလည်း ငါတို့ကတော့ မင်းဆွေကို တောထဲတစ်ယောက်တည်း လွှတ်လိုက်ပါ့မလားဟ။ စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း ပြောပါဦး”

“ဟင် . . . ဟုတ်သား”

ထိုအခါကျမှ နော်ဖူးငုံသည် နှုတ်ခမ်းလေးကို လက်နှင့်ပိတ်ကာ တစ်ခပ်နှင့် ရယ်မိလိုက်လေသည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်က သိပ်ပြီးတော့ လက်သွက်ကြတာ ညီမရဲ့။ တောဝက်မကြီးကို တုန်းခနဲနေတာပဲ။ သည်လိုအတွေ့အကြုံမျိုး အစ်မိမလည်း မကြုံဖူးတော့ လန့်ပြီး ဖောရွေးတောင် ပြန်သွားတယ်”

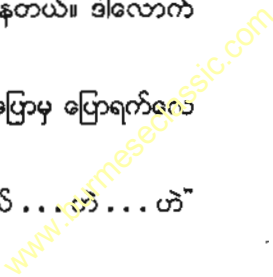
မင်းဆွေက အမှန်အတိုင်းပင် ဝန်ခံလိုက်လေသည်။ ပိုးတိုင်ဇွာသားများသည် တောဝက်တစ်ကောင် ရလာ၍ ပျော်နေကြသည်။ စောအယ်လူးသည် သူတို့အတွက် တစ်ပိသာတို့သာချန်ထား၍ အားလုံးတို့ အညီအမျှပင် စွဲဝေပေးလိုက်လေသည်။ အနားမှာ မည်သူမှမရှိကြသောအခါ . . .

“အစ်ကို တောထဲမှာ သည်လိုဖြစ်လာခဲ့ရတာ ရင်ထိတ်လိုက်တာ။ မတော်လို့ အစ်ကို တစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့ရင် ညီမတော့ ရင်ကိုးမှာပဲ”

“ဪ . . . ညီမရယ် သည်လို မတော်တဆမျိုးကတော့ ကြုံနိုင်ကြုံကြရမှာပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ဘာမှမဖြစ်ဘူးမဟုတ်လား။ ညီမအလေ သူတို့ရှေ့မှာ တော်တော်မျက်နှာပျက်နေတယ်။ ဒါလောက်အောင်ပဲလား”

“ဒါလောက်တောင်ပဲလား ဟုတ်လား။ ပြောမှ ပြောရက်လေတယ်။ အစ်ကိုကို ညီမ မစိုးရိမ်ရဘူးလား ဟင်”

“အင်းပါ . . . စိုးရိမ်ပါ။ စိုးရိမ်သင့်ပါတယ် . . . ဟ . . . ဟ”

“အစ်ကိုနော် ဖယ်သလိုပဲ။ ပြောင်ချော်ချော်နဲ့”

“ယုံပါတယ်ဗျာ။ ညီမ အခုလိုဖြစ်နေတဲ့အမှုအရာလေးကိုတော့ ပိုပြီးတော့ ချစ်စရာကောင်းနေလို့ပါ”

“ပြောလိုက်ရင် ဒါပဲ။ စကားကို လျှော့ချတယ်။ အဟင်းဟင်း နော်ဖူးတဲ့အမျက်စောင်းလေးက သူ့ရင်ထဲကို ဖူးနေဝင်သွားသည်။

x x x

နော်ဖူးတဲ့က ဟင်းချက်ကောင်းသည်။ တောဝက်သားဟင်း ဝမ်းတွင်းကလီစာဟင်းတို့ဖြင့် တည်ခင်းကျွေးမွေးသည်။ လေးဦးစလုံး ဖူပြီး အတူတူစားကြသည်။ သည်တစ်ခါလည်း ရွာပြင်ရှိ လယ်တဲမှာ ဖြစ်သည်။ ပေါ်လာက မိုးချုပ်မှရောက်လာသဖြင့် ညနေစာကို မိုးချုပ်မှပဲ စားကြသည်။

“ပေါ်လာမှာ မင်း မသိသေးတဲ့ အရည်အချင်းတစ်ခုရှိသေးတယ် မင်းဆွေ”

“ဟုတ်လား . . . ဘာများလဲ အယ်လူး”

ပေါ်လာသည် စောအယ်လူး၏မျက်နှာကို ကွက်ခနဲဆို ကြည့်လိုက်သည်။ သူလည်း စောအယ်လူး၏စကားကို နားမလည်။ အဖေဖေ ဖြစ်သွားမိဟန်တူသည်။

“ပေါ်လာက ကြောင်ကို ခေါ်တတ်တယ်ကွ။ သူခေါ်လိုက်ရင် ကြောင်တွေက ရောက်လာကြရော”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား။ အံ့အားသင့်စရာပဲ။ ကြောင်တွေတို့ ခေါ်လို့ရတယ်ဆိုရင် ဟိုကြောင်ဖြူကြီးကို အပင်ပန်းခံပြီး လိုက်ပစ်နေရ တာလဲ”

“အဲဒါက တစ်ကုန်ပါဗျာ။ သည်ကောင့်ကို တမင်လွတ်ထား သေးတာ။ ကျွန်တော့်လက်ထဲက ပြေးမလွတ်ပါဘူး။ တစ်နေ့နေ့မှာတော့ သည်ကောင် နီဂုံးချုပ်ရမှာပဲ”

“ထားပါတော့လေ။ ကိုပေါ်လာရဲ့ထူးခြားတဲ့ အပြုအမူတို့ ကျွန်တော် ဘယ်တော့သိရမှာလဲ”

ပေါ်လာသည် လက်ဆေးနေရင်းက တံထဲမှနေ၍ မိုးပေါ်တို့ မော့ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“မနက်ဖြန် လပြည့်လေ။ လပြည့်ညပေါ့”

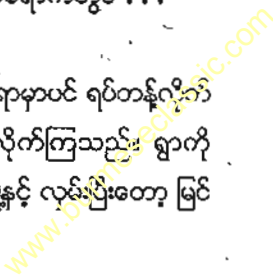
အခန်း (၁၄)

ကြောင်ကို ကြောင်လိုခေါ်သူ

လပြည့်ည ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံး တိမ်ဖြူကင်းစင်ကာ လင်း ချင်းလျက်ရှိသည်။ ပြည့်ဝန်းသောလမင်းကြီး၏ အလင်းရောင်၊ ထောင် ပေါင်းများစွာသော ကြယ်အပေါင်းတို့၏အလင်းရောင်တို့က ကမ္ဘာမြေပြင် ကြီးတစ်ခုလုံးကို အားပေးတရပင် ပက်ဆမ်းထားသည်။ အလင်းအား ကောင်းသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထင်ထင်ရှားရှားပင် မြင်တွေ့နေရသည်။ လူသုံးယောက်သည် ကွင်းပြင်ကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းနေကြ သည်။ ရွာနှင့်နှစ်ဖာလုံခန့် ဝေးသောနေရာသို့ အရောက်တွင် . . .

“ဒါလောက်ဆို ရပါပြီ ပေါ်လာ”

စောအယ်လူးက ပြောလိုက်သဖြင့် နေရာမှာပင် ရပ်တန့်လိုက် ကြသည်။ ရွာဘက်ဆီကို ပြန်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ ရွာကို သစ်ပင်ကြီးငယ် အံ့အံ့ဆိုင်းဆိုင်း၊ ရေးရေးညိုညိုနှင့် လှမ်းပြီးတော့ မြင်

နေရာသည်။

“ကဲ . . . လာ . . . မင်းတွေ”

စောအယ်လူးသည် မင်းတွေကို ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။ ကွင်းအလယ်မှာ ထီးတည်းကြီးပေါက်နေသော ကုက္ကိုပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်ကို ဖြစ်သည်။ ပေါ်လာကတော့ နေခဲ့သည်။ သူ ရှိသော နေရာနှင့်လည်း သိပ်မဝေးပါ။ လှမ်းပြီးတော့ မြင်နေရလေသည်။ မင်းတွေသည် ပေါ်လာ ဘာလုပ်မလဲဆိုသည်ကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။

ပေါ်လာသည် ပိုးတိုင်ရွာဘက်ဆီကို မျက်နှာမူကာ မုဆိုးခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ညာလက်ဖဝါး၊ ဘယ်လက်ဖဝါးကို ခပ်ခွက်ခွက်ပြုကာ နှုတ်ခမ်းထောင့်နှစ်ဖက်ဘေးမှာ ကာထားလိုက်ရင်း . . .

“ညောင်း . . . ဝေး . . . ဝေး . . . ဝေး . . .”

အမှတ်မထင် ဆွဲဆွဲငင်ငင် အသံရည်ကြီးဖြင့် အော်လိုက်လေသည်။

“အဲဒါ ကြောင်ထီးတစ်ကောင်ရဲ့ အော်သံကွ”

စောအယ်လူးက စိုးတိုးပင်ပြောလိုက်သည်။ တကယ်ပင် ကြောင်တစ်ကောင်၏အော်သံနှင့် တူလှသည်။ ရင်ခေါင်းထဲမှ ညှစ်ပြီး ထွက်လာသောအသံကြီးကြောင့် မင်းတွေမှာ ကြက်သီးမွေးညင်းပင် ထ

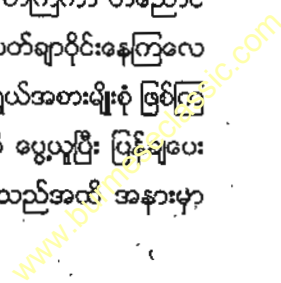
သွားခဲ့ရလေသည်။ ထို့နောက် အသံတစ်မျိုးပြောင်းကာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြန်သည်။

“ညောင်း , . . . အစ် . . . အူး . . . ညောင်း . . . ညောင်း ညောင်း”

“အဲဒါ ကြောင်ထီးက ကြောင်မတွေကို သွေးဆောင်နေတာကွ။ မိတ်လိုက်တဲ့အခါ ဘာသာဘာဝ အော်မြည်သံမျိုးပေါ့။ လာ . . . ဒါလောက်ဆို ငါတို့သွားလို့ရပြီ”

ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်မှ ထွက်ကာ ပေါ်လာရှိနေသည့် နေရာကို လျှောက်သွားခဲ့ကြလေသည်။ ထို့နောက် အနားမှာပင် ထိုင်နေလိုက်ကြသည်။ အချိန်တာက ငါးမိနစ်လောက်ပင် ကြာသွားခဲ့သည်။ ကွင်းကို ဖြတ်၍ တဖတ်ဖတ်နှင့် ပြေးလာကြသံများကို ကြားလိုက်ကြရသည်။ သေးငယ်သောခြေသံများ၏ ပိုင်ရှင်ကို လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ်နှင့် တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်နီးကပ်လာကြသောအခါ များပြားလှသော ကြောင်များ ဖြစ်နေကြသည်။

ကြောင်များသည် သူတို့ဆီကို ရောက်လာကြကာ တညောင်ညောင်နှင့် အော်မြည်နေကြသည်။ ပေါ်လာကို ပတ်ရောပိုင်းနေကြလေသည်။ ကြောင်တွေက အရောင်အသွေးမျိုးစုံ၊ အရွယ်အစားမျိုးစုံ ဖြစ်ကြသည်။ ပေါ်လာသည် အိမ်ကြောင်တစ်ကောင်ကို ဖွဲ့ယူပြီး ပြန်ချပေးလိုက်သည်။ ကြောင်မများသည် တစ်ခဏကြာသည်အထိ အနားမှာ

ရစ်ပတ်နေကြသေးသည်။ နောက်တော့မှ အလှည့်စားခံလိုက်ကြရမှန်း သိသွားခဲ့ကြသည်။ တညောင်ညောင်နှင့် အော်မြည်ကြရင်း ပိုးထိုင်ရွာ ဘက်ဆီကို ပြန်ပြေးသွားခဲ့ကြလေသည်။

ပေါ်လာသည် ကြောင်များ ပြေးသွားရာ ရွာဘက်ဆီကို ဝေးပြီးတော့ ကြည့်နေမိသည်။ သည့်နောက် နေရာမှ ပြန်ပြီးတော့ ထလိုက်လေ၏။ မင်းဆွေလည်း အခြေအနေကို အစအဆုံးမြင်လိုက်ရ၍ အံ့အားသင့်၍မဆုံးရုံနေသည်။

“ကိုပေါ်လာ ခင်ဗျားက အသံတုလုပ်တဲ့နေရာမှာ တော်တော်ကို ပိရိတာပဲဗျ။ ကြောင်မတွေများဆိုရင် မျှော်လင့်ချက်နဲ့ အနားမှာ ပိုင်းနေတာပဲဗျာ”

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . ကြောင်မတွေတော့ တော်တော်ကို စိတ်ပျက်သွားကြပုံပဲဗျ”

ပေါ်လာက ရယ်သွင်းသွေးပြီးတော့ ပြောလိုက်သည်။ ပေါ်လာထဲ သူ၏အစွမ်းကိုပြပြီးဖြစ်၍ ရွာကို အေးဆေးစွာပင် ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။

* * *

ပေါ်လာသည် မင်းဆွေရောက်လာသည့် အချိန်ကစပြီး နေ့စဉ်ပင် လာလာပြီးတော့ တွေ့လေသည်။ သို့သော် ယခင်းထဲမှာ ဖြစ်သည်။ ယာတဲကြီးကို ပြန်ပြီးတော့ ပြုပြင်ထားသည်။ ဝိုပိုးတော့လည်း ကျယ်

ဝန်းသည်။ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းအပါအဝင်ချဲ့ထားသည်။ စိုက်ခင်းကလည်း အောင်မြင်သည်။ သို့သော် ထပ်မံချဲ့ပြီးပြုလုပ်နိုင်ရန် အရင်းအနှီးလိုအပ်သည်။ ယင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူတို့မောင်နှမချင်း ပြောနေကြသည်ကို မင်းဆွေက မဖျော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရလေသည်။

တစ်ရက်တွင် နံနက်စာစားအပြီး ရေခဲခန်းကြမ်းပိုင်းတွင် . . .

“မင်းတို့ ဟိုဘက်က မြေကွက်ကိုဝယ်မယ်လို့ ငါ ကြားရတယ်”

“မဝယ်သေးပါဘူးကွ။ ငါတို့ နိုင်မှာမဟုတ်ဘူးကွ။ အခုတောင် အလုပ်သမားသုံးယောက် ထပ်ငှားထားရပြီ”

“ငါဝယ်မယ်ကွ။ အလုပ်သမားထပ်ငှားတာနဲ့လည်း ငှားပေါ့။ မင်းရဲ့အခင်းတွေက အောင်မြင်တယ်။ အလုပ်ကို ချိန်လေကောင်းလေကွ”

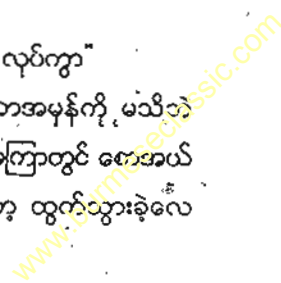
“ဟာကွာ . . . မဟုတ်တာ မင်းကလည်း”

“ငါ့စီးပွားကွ။ မင်းတို့ပဲ ဝိုင်းပြီးလုပ်ပေးရမှာ။ အကျိုးတူဆောင်ရွက်ကြေးလေကွာ”

စောအယ်လူးစဉ်းစားနေမိသည်။ နော်ဖူးငုံကတော့ ဝင်မပြော။ ငြိမ်သက်စွာပင် နားထောင်နေသည်။

“အေးကွာ . . . မင်း စိတ်ပါတယ်ဆိုရင် လုပ်ကွာ”

စောအယ်လူးက မင်းဆွေ၏စိတ်သဘောအမှန်ကို မသိဘဲ အားတက်သရောပင် ပြောလိုက်သည်။ တစ်ခဏအကြာတွင် စောအယ်လူးသည် ခြံပိုင်ရှင်နှင့် စကားပြောမည်ဆိုပြီးတော့ ထွက်သွားခဲ့လေ

သည်။ စောအယ်လူး အိမ်မှာမရှိခိုက်တွင် . . .

“အစကိုက သည်မြေကွက်ကို ညီမတို့အတွက် ဝယ်ပေးတာ မဟုတ်လား။ ညီမတို့ စကားပြောနေကြတာကို အစ်ကို ကြားသွားတယ် ထင်တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး ညီမရယ်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်ဝင် စားလို့ပါ”

“ဟုတ်ဘဲနဲ့။ အစ်ကိုမှာ ငွေငိုငွေလှုံရှိလို့လား”

“ရှိတာပေါ့။ ကဲပါ . . . ညီမကလည်း သံသယမျက်လုံးတွေနဲ့ ကိုယ့်ကို ကြည့်မနေပါနဲ့။ အရေးကြီးတာက ကိစ္စအဆင်ပြေဖို့ပဲ မဟုတ် လား”

“ဘာကိစ္စအဆင်ပြေဖို့လဲ . . . ဟင်း”

နော်ဖူးဝံ့၏မျက်စောင်းလှလှလေးက မင်းဆွေ၏ ရင်ထဲကို ထိုး ဖောက်ပြီးတော့ ဝစ်သွားသည်။

* * *

ပေါ်လာသည် ညဘက်မှာသာလျှင် မင်းဆွေဆီကို ရောက် ရောက်လာတတ်သည်။ တစ်ညတွင် ကောက်ညှင်းနှင့်ချက်သော အရက်ကောင်းကောင်းကို လှူလာသည်။

“ဟောသည်မှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ချက်ထားတာ။ ကိုမင်း

ဆွေလည်း နည်းနည်းပါးပါးတော့ လုပ်စေချင်တယ်။ ဒါမှလည်း အအေး ဒဏ်ကို ခံနိုင်မှာ။ နော် . . . ငါ့ကိုမင်းဆွေကို နည်းနည်းတိုက်မယ်နော်”

ပေါ်လာက နော်ဖူးဝံ့ကို အမှတ်တစ်ခုပြောလိုက်သည်။ နော်ဖူး ဝံ့သည် အံ့အားသင့်သွားခဲ့မိသည်။ မင်းဆွေနှင့် စောအယ်လူးလည်း ထို့အတူပင် ပေါ်လာသည် မင်းဆွေနှင့် နော်ဖူးဝံ့ ရည်ငံလျက်ရှိနေသည် ကို ရိပ်မိဟန်တူသည်။

“အစ်ကိုသဘောပါလေ”

နော်ဖူးဝံ့က မပွင့်တပွင့်နှင့်ပြောသည်။ တကယ်တော့ ပေါ်လာ သည် တောဝက်အန္တရာယ်နှင့် ဖဲတွဲကြုံခဲ့သော မင်းဆွေ၏ အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့သည်။ နော်ဖူးဝံ့အထင်မှားခဲ့သည်က ပေါ်လာသည် သူမကို ကြိုတ်ပြီးပိုးခဲ့သူ။ ယခုပြိုင်ဘက်မင်းဆွေပေါ်လာသောအခါ မလိုတမာ စိတ်နှင့် အကောက်ကြံနိုင်သည်ဟု။ သို့သော် ပေါ်လာကား ထိုသို့ မဟုတ်ခဲ့။ အထင်မှားခဲ့ခြင်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

စောအယ်လူးကတော့ ယမကာကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး မင်းဆွေ ကို မှီဝဲရန် မမှီဝဲရန် ဝင်မပြော။ ပေါ်လာ အနားမှာရှိနေသောကြောင့်ပင် မင်းဆွေကို သိပ်ပြီးတော့ လိုက်လျောလွန်းသည်ဟု ထင်မှာကို စိုးရိမ် သောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ မင်းဆွေက နော်ဖူးဝံ့၏ရှေ့မှာ သောက် ရမည်ကို အားနာနေမိသည်။ သူမကလည်း သောက်လေ့သောက်ထရှိ နေကြသော အယ်လူးနှင့် ပေါ်လာတို့က အကျင့်ဖြစ်နေပြီဖြစ်၍ မပြော

သာ။ သောက်လေ့သောက်ထမရှိသော မင်းတွေကို မသောက်စေလို။ သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း သောက်စားသည်ကို မကြိုက်။

ထိုညက စကားပြောကြရင်းနှင့် နန်းတစ်လိမ်တောကြီးထဲက ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးဆီကို ရောက်သွားခဲ့ကြသည်။

“သည်ကောင်ကြီးဟာ တော်တော်အသက်ပြင်းတယ်။ အဆိပ်လည်း ပြီးပုံရတယ်။ ငါလည်း မင်းနဲ့အတူ သည်ကြောင်ကြီးကို ပစ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူက မင်းကို ပိုပြီးတော့ ပြုံးနေသလိုပဲ”

“အေးကွ . . . အတိတ်ဘဝက ရန်ကြွင်းရန်စပဲလား။ ငါ့အဖေ့လက်ထက်က ထင်ကျန်ခဲ့တဲ့အကြွေးပဲလား။ မပြောတတ်ဘူး။ ငါ့ကို သည်လိုအနှောင့်အယှက်ပေးနေတာ မထိတရီလုပ်နေတာကို သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး အယ်လူး။ တွေ့တဲ့နေရာမှာ အပြတ်ကို ရှင်းချင်တယ်”

“တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကို နင်က ဒါလောက်ကြီးတောင် အပြုံးထားရသလား ပေါ်လာ။ သူ့အသိဉာဏ်နဲ့ ဘာနားလည်မှာလဲ။ သည်ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးက နင့်ရယ်လို့ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာ။ တခြားသူတွေကိုလည်း သည်လိုပဲဆက်ဆံနေမှာ။ ဒါပေမဲ့ သည်ကြောင်ကြီးက သိပ်ပြီးတော့ ထူးခြားတယ်နော်။ တခြားကြောင်တွေအပေါ်မှာလည်း စိုးစိုးထားပုံရတယ်”

နော်ဖူးငုံ ပြောလိုက်မှ ကြောင်ရိုင်းဖြူကြီးကို ပိုပြီးတော့ သတိထားမိသွားသည်။ နန်းတစ်လိမ်တောကြီးထဲတွင် ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးနှင့်

စတွေ့ခဲ့စဉ်က အခြားသော တောကြောင်ရိုင်းများသည်လည်း ရောက်လာခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။ ပေါ်လာသည် မိမိကို မကြာခင်က အနှောင့်အယှက်ပေးသည့် ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးကို မြင်ပြင်းကပ်မိသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ ကြောက်စိတ်ဝင်မိသလိုလိုပင်။

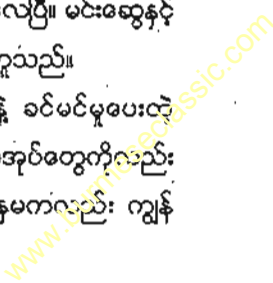
“ကိုမင်းတွေ မနက်ဖြန်ကျရင် ဘယ်ကိုသွားချင်သလဲ”
“မင်းကလည်း သည်မှာ ဗိုစရာဆိုလို့ တောပဲရှိတာ သိသားနဲ့”
“အေးပါ။ ငါကလည်း တောသုံးတောရှိတဲ့အနက် ဘယ်တော

ကို သွားချင်သလဲလို့ မေးတာပါကွ အယ်လူးရ”
“ဝါးတောဘက်ကိုပဲ သွားရင် ကောင်းမလားလို့”
မင်းတွေက ပြောလိုက်သည်။ နော်ဖူးငုံက မင်းတွေ၏မျက်နှာကို ကွက်ခနဲဆို ကြည့်လိုက်လေသည်။ တောနှင့်အတွေ့အကြုံနည်းပါးသော မင်းတွေကို စိုးထိတ်မျက်ဝန်းတွေ၏အကြည့်။

“ကောင်းပြီ . . . ပို့ပေးမယ်။ ကိုမင်းတွေ သွားချင်တဲ့နေရာဆို ခင် နတ်ပြည်ကိုလည်း ပို့ပေးမယ် . . . ဟဲ . . . ဟဲ”

ပေါ်လာသည် ယစ်ရွှေရည်အရှိန်တက်နေလေပြီ။ မင်းတွေနှင့်အတူ စကားပြောနေရသည်ကိုလည်း ပျက်နေဟန်တူသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဟန်ဆောင်မှုကင်းမဲ့စွာနဲ့ ခင်မင်မှုပေးတဲ့ ကိုမင်းတွေ လေးစားတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်ဖတ်ဖို့စာအုပ်တွေကိုလည်း ဟုတ်တရားဖြစ်စေဖို့ ယူလာပေးတယ်။ သူတို့မောင်နှမကလည်း ကျွန်

တော့ကို စာသင်ပေးခဲ့တယ်။ အဲသည်အတွက် အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်တယ်။ ကဲ . . . မနက်ဖြန်ကျရင် ကျွန်တော် လာခေါ်မယ်။ ကောင်းသော ညပါ”

ပေါ်လာသည် ပြန်ရန် တံပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

“ပေါ်လာ . . . ငါ လိုက်ပို့မယ်”

“နဲတားမိုင်း . . . ရတယ် . . . ရတယ် . . . နေခဲ့ သူငယ်ချင်း”

ပေါ်လာသည် နောက်ကို လှည့်မကြည့်။ ကျောပေးလျက်ပင် လက်ပြကာ နှုတ်ဆက်သွားသည်။

“အင်း . . . ပေါ်လာ . . . ပေါ်လာ တကယ်တော့ သူ့ဘဝဟာ အထီးကျန်ပဲ။ လူတွေက သူ့ကို ခင်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင်တို့က စိတ်တစ်မျိုးဖြစ်နေတာ။ လူတွေနဲ့ကို အတူတူမနေချင်ဘူး”

စောအယ်လူးသည် အမှောင်ထဲ တိုးဝင်သွားသော ပေါ်လာတို့ ကြည့်ပြီး ညည်းညူကာ ပြောလိုက်လေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် သုံးယောက်အတူ ဝါးတောဆီထဲ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ နော်ဖူးဝံကတော့ ရွာထဲရှိအိမ်တွင် ပြန်ပြီးတော့ နေသည်။ တောထဲသွားလာရသည်ကို မင်းဆွေ သဘောကျနှစ်ခြိုက် လာခဲ့လေပြီ။ နော်ဖူးဝံကို ချစ်တော့ တောကိုလည်း ချစ်တတ်လာခဲ့ပြီ။

ဝါးတောကြီးသည်လည်း မင်းဆွေ သဘောကျသည့်နေရာများ ရှိသည် ဟု ပေါ်လာက ပြောသည်။ ပေါ်လာသည် မည်သည့်တောမှဆို သူ့ခြေရာ ချည်းဖြစ်နေသည်။ သူနှင့်တောနှင့် တစ်သားတည်းပင်။

မင်းဆွေ၏စိတ်ကူးထဲမှာရှိသည့် နောက်တစ်ချက်က ဤတောထဲတွင် အမှတ်မထင်ဖူးတွေ့ခွဲဖူးသည့် စေတီတော်ဆစ်တူကိုပင်။ ထိုစဉ်က ကုသိုလ်ထူးခဲ့သည်။ စောအယ်လူးနှင့်ပေါ်လာတို့ပင် ဖူးခွင့်မရလိုက်ကြ။ ယခုလည်း ထပ်မံပြီး ဖူးခွင့်ကြုံလိုကြပြား မျှော်လင့်ချက်က ရှိနေသည်။ ဆုတောင်းနေမိသည်။ သားကောင်ပစ်ရန် ဝါသနာထုံသူတွေကတော့ ဒူးလေးကိုယ်စီပါလာခဲ့ကြသည်။ ဝံ၊ ကျား၊ ကျားသစ်တို့နှင့် တိုးမိလျှင် အကာအကွယ်ရနိုင်ရန်လည်း ဖြစ်သည်။ တောထဲဝင်လျှင် ဒူးလေးလက်နက်ကိုပါသယ်ဆောင်သည့် အလေ့အကျင့်မျိုး ရနေပြီလည်းဖြစ်သည်။

သည်တစ်ခါတော့ လမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်ကြသည်။ ဝါးတောကြီး၏ တောင်ဘက်စူးစူးဆီကို လျှောက်လှမ်းနေကြသည်။ လမ်းမှာ မည်သည့်သားကောင်မှ မတွေ့ရ။ စိတ်ချမ်းသာသည်။ စောအယ်လူးနှင့် ပေါ်လာတို့ကလည်း သားကောင်ကို ရှာဖွေသည့်မျက်လုံးတွေနှင့် မကြည့်ကြ။ မင်းဆွေ ထင်မိသည်က သူ့ကို နေရာတစ်ခုဆီကို ခေါ်သွားခဲ့ခြင်းပင်။ ထူးခြားသည်က ဝါးတောကြီးသည် အေးမြလျက်ရှိပြီး တစ်ချက် တစ်ချက် တိုက်ခတ်လာသော လေသည် အမောအပန်းတို့ ပြေစေသည်။

နားလိုက် သွားလိုက်နှင့် တစ်နေရာကို ရောက်လာခဲ့သည်။
 နားထဲတွင် ရေစီးသံများကို ကြားလာရသလိုပင်။ ထိုအသံများသည်
 တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးလာခဲ့ကြသည်။ တစ်နေရာကို အရောက်တွင် စမ်း
 ချောင်းကြီးတစ်ခုက သွားခနဲဆို ပေါ်လာခဲ့သည်။ ယမန်နှစ်က တွေ့ခဲ့
 သည့် စမ်းချောင်းထက် ပိုပြီးတော့ ကျယ်သည်။ ကြီးမားသည်။ အရှည်
 ကတော့ မည်မျှရှိသလဲ မသိ။ သို့သော် တောင်နှင့်မြောက်ကို ဖြတ်ပြီး
 တော့ စီးဆင်းလျက်ရှိလေသည်။

စမ်းချောင်းကြီး၏ အနီးဆုံးနေရာမှာ ဝါးနက်ဝါးရုံပင်ကြီး တစ်
 ပင်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဟိုမှာ သည်မှာ ပေါက်နေကြသော ဝါးပိုးဝါး
 ကြသောင်း၊ ထီးရိုးဝါးပင်အုပ်စုများကိုလည်း တွေ့နေကြရသည်။ ဝါးမျိုးစုံ
 ပေါင်းစုံပေါက်သည့် ဝါးတောကြီးပင်။

စမ်းချောင်းကြီးသည် အနိမ့်ပိုင်းမှာဖြစ်သည်။ ကမ်းပါးယံ
 အောက် ဆယ်ပေသာသာအနက်လောက်မှာ ရှိသည်။

“ကိုမင်းဇေ့ . . . လာ”

စမ်းချောင်းကြီးကို ဝံ့ကြည့်နေသော မင်းဇေ့ကို ပေါ်လာက
 လှမ်းပြောလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် နောက်က လိုက်သွားသည်။
 ခြေလှမ်းသုံးဆယ်ခန့် လျှောက်သွားသောအခါ . . .

“ဟိုမှာကြည့်ပါဦး”

ပေါ်လာက လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ ကြည့်လိုက်ရာ ထူး

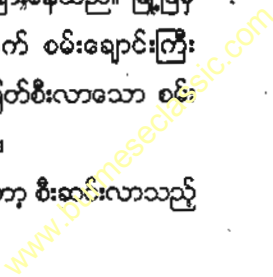
ခြားမှုတစ်ခုကို မပျော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရလေသည်။ အရှေ့နှင့်
 အနောက်ကိုဖြတ်၍စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းကြီးတစ်ခုပင်။ စောစော
 တာ စမ်းချောင်းကြီးနှင့် ပေါင်းဆုံသွားခဲ့ပြီး ကြိုက်ခြေခြတ်သဏ္ဍာန်
 (အပေါက်ကင်းလကွကာသဏ္ဍာန်) တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဖြတ်သွားခဲ့ကြလေ
 သည်။ ထို့ကြောင့် စမ်းချောင်းကြီးနှစ်ခု ပေါင်းဆုံရာတွင် ရေဝဲလှည့်နေ
 ကြသည်။ ရေလုံးကြီးများက တဖွားဖွားနှင့် ထကာ တဝန်းဝန်းနှင့် မြည်
 နေကြလေသည်။

“စမ်းချောင်းနှစ်ခုက ခုလိုတစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဖြတ်ပြီး စီးဆင်းသွား
 ခဲ့ကြတာ။ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးဘူး။ တစ်နေရာရာတွေမှာ ရှိကောင်း ရှိ
 ကြပေမယ့် ကြုံရခဲတယ် ကိုပေါ်လာ”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း တောတကာနဲ့ပြီးပြီး သည်လို
 ကြိုက်ခြေခြတ်သဏ္ဍာန်ဖြတ်စီးတဲ့ စမ်းချောင်းမျိုးဟာ သည်ဝါးတောထဲ
 မှာပဲ ရှိတယ်”

သဘာဝအလျောက်စီးဆင်းလျက်ရှိသော ရေအလျင်က ထူး
 ဆန်းသည် မဟုတ်ဘဲ အာရုံခံစားမှုကတော့ ထူးခြားနေသည်။ မြို့ပြမှ
 အသံများနှင့် ခြားနားလျက်ရှိနေသည်။ ထို့နောက် စမ်းချောင်းကြီး
 အတိုင်း ဆက်လျှောက်၍မရတော့။ တစ်ဖက်မှ ဖြတ်စီးလာသော စမ်း
 ချောင်းကြီးက ကန့်လန့်ဖြတ်ခံနေသောကြောင့်ပင်။

သူတို့သည် အရှေ့အနောက် တန်းပြီးတော့ စီးဆင်းလာသည်

စမ်းချောင်းကြီးအတိုင်း ကွေ့ပြီးတော့ လျှောက်သွားခဲ့ကြသည်။ ဝါးနှစ်
ဝါးရုံပင်ကြီးအုပ်စုကို အကျော်မှာ ဝါးတံတားတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ကြရ
သည်။ ဝါးပိုးဝါးသုံးလုံးကို ဆက်ကာ ဆက်ကာ ပြုလုပ်ထားသော လက်
ဖြစ်တံတား။ ဝါးနှစ်လုံးစီကို ယှဉ်ကာ ယှဉ်ထားသည်။ စမ်းချောင်းကြီး၏
တစ်ဖက်သည် ပေငါးဆယ်လောက် ကျယ်ဝန်းသည်။ ရေထဲမှာ ဝါးတိုင်
များကို စိုက်ထားသည်။ ခဲရာခဲဆစ်တည်ဆောက်ထားသော ဝါးတံတား
တစ်ခု၊ လက်တန်းကလည်း တစ်ဖက်တည်းရှိသည်။

“ငါတို့ သည်ဝါးတံတားကို ကျော်ပြီး တစ်ဖက်ကို သွားရမယ်
စောအယ်လူးတ ပြောလိုက်လေသည်။”

* * *

အခန်း (၁၅)

ရှေးဟောင်းယာဇ်ဘုရားကျောင်းပျက်ကြီး

ဝါးတံတားလေးက ခနော်ခနဲဟု ထင်ရသော်လည်း ကျစ်လျစ်
တောင့်တင်းမှုကို တွေ့ရသည်။ ဝါးနှစ်လုံးကိုယှဉ်ထားသည်ဖြစ်၍ တန်း
တို ကိုင်ပြီးတော့ လျှောက်ရသည်မှာ လွယ်ကူသည်။ စီးနေသောရေကို
ကြည့်ပြီးတော့ လျှောက်ရင် မူးချင်သည်။ နှလုံးမကောင်းလျှင်၊ စိတ်မခိုင်
လျှင် ယိမ်းယိုင်ပြီးတော့ ရေထဲ ထိုးကျသွားနိုင်သည်။

လေးငါးလမ်းလောက်အထိတော့ ခြေမမြဲသလိုဖြစ်ချင်သည်။ နောက်တော့ စိတ်ကို နိုင်လာသည်။ အညှစ်နှင့် တစ်ဖက်ကို ရောထိ သွားခဲ့ကြလေသည်။ ဤမှာဘက်တွင် ပိုမိုအမျိုးစုံလင်သော ဝါးပင်ကြီး များ ပေါက်နေကြသည်။ အခြားသောအပင်ကြီးများ မရှိသလောက်ပင် တံတားပေါ်မှအဆင်းတွင် ရှေ့ဆက်ပြီးတော့ လျှောက်သွားခဲ့ ကြသည်။ တောက အနည်းငယ်ရှုပ်ထွေးလာသည်။ သူတို့သည် မည် သည့်ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဤနေရာကို ရောက်လာခဲ့ကြပါသလဲ။ မင်းဆွေ ကို မည်သည့်ထူးခြားချက်များ ပြလို့၍ပါလဲ။ ထိုစဉ် . . .

“ရှေ့ . . . ဇျော့ . . . ဇျော့ . . . ဇျော့”

အမှတ်မထင် မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံ။ ဇေ ဆယ့်ငါးပေသာသာအကွာလောက်မှာ မြွေဟောက်ကြီးတစ်ကောင်ထ ထြတ်ပြေးသွားသည်။ လူကြီးပေါင်လုံးခန့်တုတ်သည်။ ဆယ်ပေလောက် ရှည်လျားသည်။ လျှောက်နေကြသည့် ခြေလှမ်းများပင် တန်သွားခဲ့ကြ သည်။ မြွေဟောက်ကြီး တော်တော်ဝေးဝေးကို ရောက်သွားတော့မှ ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

“ဒါ . . . တောကြီးမြွေဟောက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သည်ကောင်တွေထ ငန်းမြွေလောက်ရန်မလိုတတ်ဘူး။ လူ့ တခြားတိရစ္ဆာန်တွေကို မြင်လိုက် တာနဲ့ တန်းပြီးတော့လိုက်တတ်ကြတာ။ ငန်းမြွေမက အသိုက်မှာ ဥတို ဝပ်နေရင် ပိုဆိုးတယ်။ ချက်ချင်းထွက်လိုက်ပြီး ရန်ရှာတတ်တယ်”

စောအယ်လူးက မြွေတို့၏သဘာဝကို ပြောပြသည်။ ဇွေး ကိုက်သလောက်ပဲ နာတတ်သည်။ “ဧရမြွေ၊ လင်းမြွေမှသည် အဆိပ် ပြင်းသော မြွေဟောက် မြွေပွေးများအထိ သူကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် စပါးကြီး မြွေ၏အညှို့ကိုပင် ခံခဲ့ဖူးပြီမဟုတ်ပါလား။ ဤနေရာသည် မြွေပေါသည် ဟု မင်းဆွေ ထင်မိသည်။ အချို့သစ်ပင်ကြီးများပေါ်တွင် မြွေစိမ်းများကို တွေ့ရသည်။ စပါးအုံးကြီးများသည် သစ်ကိုင်း တုတ်တုတ်ကြီးများကို ရစ် ပတ်ပြီး တရွေ့ရွေ့နှင့် သွားနေကြသည်။

“အယ်လူး . . . သည်နေရာမှာ အကောင်တွေ တော်တော်ပေါ တယ်နော်”

“အေး . . . ဒါပေမဲ့ သတိထားပြီးသွားရင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး” သတိထားပြီးသွားရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူးတဲ့။ ဒါကတော့ သူပြော မှလား။ သစ်ပင်ကြီးများ၏အောက်မှနေ၍ လျှောက်စဉ်မှာပင် မော့ပြီး တော့ ကြည့်ရသည်။ မတော်တဆပဲဖြစ်ဖြစ် လူသံကြား၍ ခုန်ချလာရင် ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ပေါ်ကို ရောက်လာရင် လွယ်မှာတော့ မဟုတ်။ သူတို့ ကတော့ သွားရဲ လာရဲရှိကြသကဲ့။

“တိန် . . . တိန်”

ချေတစ်ကောင်သည် သူတို့ရှေ့မှာ အော်ပြီးတော့ ဖြတ်ပြေး သွားသည်။ မင်းဆွေသည် သည်လိုအော်မြည်သံမျိုးကို မကြားဖူး။ အထူးအဆန်းဖြစ်နေသည်။ စောအယ်လူးနှင့် ပေါ်လာတို့သည် ထွက်

ပြေးသွားသော ချေသတ္တဝါကို လုံးဝကရမစိုက်ကြပေ။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ပစ်ခတ်ရန် ဒူးလေးတပြင်ပြင်နှင့်ဖြစ်နေကြသည်။ တစ်မျိုးတော့ ထူးခြားနေသည်။

အချို့နေရာများသည် မြက်တောကြီးဖြစ်နေကြသည်။ မြက်တောထဲမှာ ဘာညာတွေရှိနိုင်သည်။ မင်းဆွေ ဖြတ်ပြီးတော့ မလျှောက်တဲ့

“လာ . . . ကိုမင်းဆွေ သည်အပေါ်က သွားကြမယ်”

ပေါ်လာက မြက်တောနံဘေး ကုန်းမြင့်လေးကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ သစ်ကိုင်းများက ဘေးကို ထိုးထွက်နေကြ၍ ပါလာကြသော ဓားကိုယ်စီဖြင့် ရှင်းသွားခဲ့ကြသည်။

နာရီဝက်ခန့်လျှောက်လာပြီးသောအခါ ထူးခြားသော မြင်ကွင်းတစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ယင်းကား ပျက်စီးနေသော အုတ်တံတိုင်းပျက်များ၊ အဆောက်အဦပျက်များပင်။ ရှေးသာသနိကအဆောက်အအုံများ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ အဝေးက လှမ်းပြီးတော့ ကြည့်မိလျက်ပင် ထင်ရှားစွာ မြင်တွေ့နေရသည်။ တံတိုင်းများသည် ဂံအုတ်များကို ထစ်ကာ အပိုင်းသဏ္ဍာန်ပြုလုပ်ထားသည်။ နှစ်မရှိစွေအများစွာကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ရေညှိတက်သည့်နေရာက တက်။ အညှိရောင်သန်းသည့်နေရာက သန်းနှင့် မှိုင်းလျက်ရှိနေလေပြီ။

ပရိဝုဏ်အတွင်းသို့ အဝင် မှန်ဦးသည်လည်း ပျက်စီးလျက် ရှိနေလေပြီ။ အုတ်တိုင်နှစ်တိုင်ကတော့ ကောင်းနေကြသေးသည်။ အထိ

ကို တောက်လျှောက်ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ သေချာစွာကြည့်မိလိုက်သော အခါ အဆောက်အဦများသည် မြန်မာစိသုကာလက်ရာမျိုး မဟုတ်ကြ။ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဆန်းကြယ်လျက်ရှိနေသည်။ ယိုးဒယားလိုလို တရုတ်လိုလို ထင်ရသည်။ သို့သော် တစ်နေရာကိုအရောက်တွင် နံရံတစ်ခု၌ တွေ့ရသော ဖောင်းကြွပန်းချီလက်ရာများကို သတိပြုမိလိုက်ပြန်သည်။

မဇ္ဈိမတိုင်းသားတို့၏ (ဟိန္ဒူ)လင်ရာမျိုးဖြစ်နေပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် မည်သည့်ယဉ်ကျေးမှုလက်ရာမှန်း မသိရလောက်အောင် စဉ်းစားရခက်နေလေသည်။ အဆောက်အဦပျက်များ၏ တစ်ပိုင်းတစ်စတုန်းရှိနေသေးသော အမိုးများသည် အုတ်ကြွပ်များဖြစ်သည်။ သို့သော် ရှည်မျောမျောသဏ္ဍာန်များမဟုတ်။ တြိဂံပုံဖြစ်သည်။ မူလက အနီရောင်ဖြစ်နိုင်သည်။ ယခုတော့ ညိုညစ်နေကြလျက်။

“တော်တော်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတာပဲကွ။ သည်လို အဆောက်အဦမျိုး လက်ရာမျိုး တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးဘူး။ ဘယ်ခေတ်က လက်ရာလည်းဆိုတာ ခန့်မှန်းရခက်တယ်”

“ဟုတ်တယ်။ သည်နေရာကို ငါတို့ သိထားတာကြာပြီ။ မင်းတို့ ပြစရာကလည်း ဒါပဲရှိတော့တာမို့ ခေါ်လာခဲ့တာ။ တော်ရုံတန်ရုံလူလည်း မလာကြဘူးကွ။ ကြောက်ကြတယ်”

“အာကိုကြောက်တာလဲ”

“သည်လိုပေါ့ကွာ။ သည်နေရာကြီးကိုက ဘယ်လိုမှန်းကို

မသိတာ။ စိတ်ထဲမှာကို တစ်မျိုးကြီးပဲကွေး ငါတို့ သည်အထဲရောက်နေကြတာကို အားလုံးက ဝိုင်းစုပြုပြီးတော့ ကြည့်နေကြသလိုပဲ။ ဘယ်သူတွေက ကြည့်နေသလဲဆိုတာကိုတော့ မပြောတတ်ဘူး။

“သည်အဆောက်အဦးတွေ၊ ပန်းချီတွေကို ကြည့်ပြီးတော့ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးထင်နေကြတာ ဖြစ်မှာပါ။ ငါတို့မြင်နေကြတွေနဲ့ မတူဘူး မဟုတ်လား။”

ပြောမယ့်သာပြောလိုက်ရသည်။ မင်းဆွေ၏စိတ်ထဲမှာလည်း နောက်ကျောကို မလှဲသလိုလို၊ ရှေ့မလှဲသလိုလိုဖြစ်လာခဲ့ရလေသည်။ စောအယ်လူး ပြောလိုက်၍ ယောယောင်ပြီး ထင်မိလိုက်ခြင်းပဲလား။

“ကိုမင်းဆွေ ဟိုဘက်မှာ ရှိသေးတယ်”

ဆက်လျှောက်သွားခဲ့ကြသည်။ တစ်နေရာကိုအရောက်တွင် ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရသော အရှေ့တစ်ခုကြောင့် နောက်ကိုဆုတ်မိတော့ မတတ်ပင် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ မျက်စိရှေ့မှာ ဘွားခနဲဆိုပေါ်လာသော အရာသည်ကား ရုပ်တုကြီးတစ်ခုပင်တည်း။ အမျိုးတစ်ဝက်တစ်ပြက် အကာတစ်ဝက်တစ်ပြက်၏အောက်တွင် ထိုင်လျက်နေသော ရုပ်တုကြီးသည် ဆံပင်နေရာက ပွယောင်းနေပြီး မြွေသေးသေးလေးအကောင်ပေါင်းများစွာကို လိမ်ကျစ်ထားကြသလိုမျိုး။

မျက်လုံးတွေက မှေးမှေးပြုနေကာ လောကကြီးကို တစ်စေ့တစ်စောင်း အကဲခတ်ပြီးတော့ ကြည့်နေသလိုပင်။ ဝတ်ထားသော

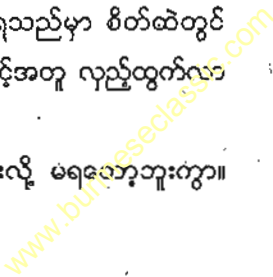
အဝတ်အစားများက ပေါ်လွင်ထင်ရှားခြင်းမရှိတော့သော်လည်း မျိုင်းအောက်မှစ၍ ရစ်ပတ်ထားဟန်တူသည်။ ပီရီရေစပ်သော နှုတ်ခမ်းများ၏ အဓိပ္ပာယ်သည် ပါးနပ်လိမ္မာမှုကို ပြနေသည်။ မည်သူ၏မည်သည့်အမှားကို မဆို သိနေသည်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်မျိုး။ စိတ်ထဲမှာ တေးပြီးတော့ မှတ်ထားသည်မျိုး။

ထိုမှေးနေသော မျက်လုံးများက လူတစ်ယောက်၏ရင်ထဲကို ထိုးဖောက်ပြီးတော့ မြင်နိုင်စွမ်းရှိနေသလို။

ထိုရုပ်တုရှင်သည် မည်သူမှန်းမသိ။ ဘာကိုကိုယ်စားပြုပြီးတော့ ဤနေရာမှာ ရပ်တည်နေသည်လည်း မသိ။ သို့သော် အကြင်နာ၊ မေတ္တာ ကင်းမဲ့ကာ ရမယ်ရှာနေသော မျက်နှာမျိုးဖြစ်နေသည်။ ညာလက်ထဲတွင် မိုးကြိုးလက်နက်၊ ဘယ်ဘက်လက်ထဲမှာကား ခက်ရင်းသုံးခွမိန်းကြီးကို ကိုင်ဆောင်ထားသည်။ လက်နက် နှစ်ခုစလုံးကို ပေါင်ပေါ်တင်ကာ ထောင်ထားလေသည်။

ပေါ်လာကတော့ ယင်းရုပ်တုကြီးကို တစ်ချက်သာ ကြည့်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းကို ထွက်သွားသည်။ တစ်နေရာမှရပ်ပြီးတော့ စောင့်နေလေသည်။ မင်းဆွေလည်း ကြာကြာကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးတစ်မည်ဖြစ်လာပြန်၍ စောအယ်လူးနှင့်အတူ လှည့်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

“သည်နေရာကို ဘယ်လိုမှစဉ်းစားလို့ မရသော့ဘူးကွာ။”

လူမျိုးတစ်မျိုးမျိုး အခြေချပြီးနေခဲ့ဖူးတဲ့နေရာကတော့ အမှန်ပဲ။ ငါ့ထင်တာကတော့ ရှေးက အယူဝါဒတစ်ခုခုကို လက်ခံကိုးကွယ်ကြတဲ့သူတွေရဲ့ နတ်ကွန်းဖြစ်မှာပဲ။ အဲသည်ကိုးကွယ်ကြတဲ့သူတွေဟာ ဘာလူမျိုးတွေလဲ”

အမေးသာရှိသည်။ အဖြေက ရေးရေးမှမပေါ်။ နေရာက လှည့်ပြန်ချင်သောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ သို့သော် တောက အမှောင်ရိပ်သန်းနေသည်ဖြစ်ရလေကား ဤတစ်ခုတည်းသော ရုပ်တုကြောင့်ပင် လျှင် ပိုပြီးတော့ စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေကြရသည်။

အလာလမ်းဆီကို ခြေလှမ်းများက တိုင်ပင်ထားကြသလို လှမ်းမည်ကြံကြသော်လည်း အာရုံက တစ်နေရာကို ရောက်သွားခဲ့ကြပြန်သည်။ မင်းဆွေ၏စိတ်ထဲမှာ အမျိုးအမည်မသိရသော ရုပ်ခြပ်ကင်းမဲ့သည့်အရာတစ်ခု၏ သွေးဆောင်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသလိုပင်။ သူ တစ်ယောက်တည်း ရှေ့ကနေ ထွက်သွားသည်။ စောအယ်လူးနှင့်ပေါ်လာတို့သည် မင်းဆွေ၏ အပြုအမူကြောင့် အံ့အားသင့်သွားခဲ့ကြရသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်မှ လိုက်သွားခဲ့ကြလေသည်။

ထိုနေရာသည် တောင်ပိုများ၊ ချုံများ၊ သစ်ပင်ကြီးများ ထူထပ်နေကြသည်။ တိတ်ဆိတ်မှုကြီးစိုးနေ၍ ပိုပြီးတော့ ချောက်ချားစရာကောင်းနေသည်။ စောအယ်လူးနှင့် မင်းဆွေတို့ပင် ဤနေရာကို မလာခဲ့ကြဖူးပေ။

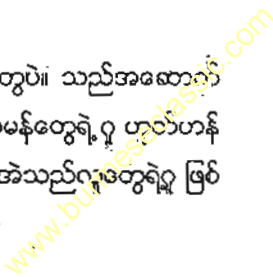
“မင်းဆွေ . . . မင်း ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ။ သည်ဘက်မှာ ဘာမှရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွ”

“နေဦးကွာ။ ရောက်မယ့်ရောက်တော့ နေရာအနံ့ မဟုတ်တောင် ဟောဟိုနေရာလေးကို သွားကြည့်ရအောင်”

မင်းဆွေ၏စိတ်ကူးကို နားမလည်နိုင်ကြ၍ လိုက်သွားခဲ့ကြသည်။ သူတို့ရောက်သွားသောနေရာသည် မြင်ကွင်းမရှင်း။ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများနှင့် ရှုပ်ထွေးနေသည်။ မြေပေါများသောနေရာဖြစ်၍ စောအယ်လူးနှင့် ပေါ်လာတို့ကပဲ လမ်းကို ဂရုစိုက်ပြီးတော့ ရှင်းသွားခဲ့ကြရသည်။ သည်လိုနှင့် သစ်ပင်ကြီးများအကြားကို ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ မြက်ရိုင်းပင်များကြားတွင် တစ်စွန်းတစ်စပေါ်ထွက်နေကြသော အရာများကို ကြည့်ပြီး သင်္ကာမကင်းဖြစ်သွားခဲ့ကြလေသည်။

မူလက တောင်ပိုကြီးများဟု ထင်မိခဲ့ကြသည်။ သို့သော် သေချာစွာကြည့်သောအခါ တောင်ပိုများမဟုတ်ကြပေ။ တောင်ပိုသဏ္ဍာန်ဂူများသာ ဖြစ်သည်။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် သီရိသလဲဟူမူ ဂူ၏မျက်နှာဘက်တွင် ကမ္ဘည်းထိုးထားသော ကျောက်ပြားတစ်ချပ်ကို မြှုပ်နှံထားသောကြောင့်ပင်။

“ဟင် . . . ဒါ . . . ဒါဟာ အုတ်ဂူတွေပဲ။ သည်အဆောက်အဦကြီးရဲ့ ပရိဝုဏ်ထဲမှာရှိတယ်ဆိုတော့ လူသာမန်တွေရဲ့ ဂူ ဟုတ်ဟန်မတူဘူး။ နတ်ဆရာ၊ ဘာသာရေးအကြီးအကဲ၊ အဲသည်လူတွေရဲ့ ဖြစ်

နိုင်တယ်။ အင်း . . . သည်လိုဂူတွေ ဘာတွေနဲ့ စီမံထားတာဆိုတော့ တိုးတက်မှုရှိတယ်။ စနစ်ကျတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ”

“မင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါဟာ သူတို့အလွတ်အမြတ် ထားတဲ့သူတွေကို တလေးတစားနဲ့ မြှုပ်နှံထားတဲ့နေရာပဲ”

အုတ်ဂူခုံးခုံးကြီးတွေက များများစားစား မရှိကြ။ ခြောက်လုံးလောက်ပဲ ရှိသည်။ အရောင်အဆင်းလွင့်ပြယ်နေသည်ကလွဲပြီး ကျီးပေါက်ပျက်စီးခြင်း မရှိကြသေးပေ။ ခိုင်မာနေကြသေးသည်။ ထို့နောက် ဘာများတွေနိုင်သေးသလဲဟု သိချင်သေးသည်နှင့် ဆက်လျှောက်သွားခဲ့ကြလေသည်။

ထိုစဉ် . . .

“ဖလပ် . . . ဖလပ် . . . ဖျန်း . . . ဖျန်း”

ခပ်ဝေးဝေးရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ထက်မှ အသံတစ်သံက အမှတ်တမဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အဝေးကနေ လှမ်းပြီးတော့ ကြည့်မိလိုက်ကြသည်။ သူတို့တွေ့လိုက်ကြရသည်ကား ကြီးမားမြင့်မားလှသော ကညင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပင်။ အရွက်တွေကလည်း ထူထပ်သိပ်သည်းနေကြသည်။ ထိုသစ်ပင်ကြီးကို အဝေးကနေ လှမ်းပြီးတော့ ကြည့်နေရသည်မှာ အားမရ။ အရောက်သွားပြီးတော့ ကြည့်ချင်သည့် ဆန္ဒက တစ်ပြိုင်တည်းလိုလိုပင် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် အဆင်ပြေမည်ထင်သော လမ်းမှ ကွေ့ခိုက်ပြီးတော့သွားကြသည်။

သို့ရှိခိုက် . . .

လေပြေလေညင်းက အေးဆေးစွာပင် တိုက်ခတ်လာခဲ့လေသည်။ နားထဲမှာ စကားပြောသံများလိုလို ကြားလာခဲ့ကြရသည်။ ဆက်တိုက်တော့ မဟုတ်။ တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ ပြတ်တောက်သွားသည်။ စကားသံတွေက တိုးတစ်ခါ ကျယ်တစ်လှည့်နှင့်။ ဤနေရာနှင့်မနီးမဝေးမှာတော့ စခန်းချနေကြသည့် သစ်ခုတ်သမားများ ရှိနေကြသလားဟု ဆင်မိရသည်။ သို့သော် အသံများက မသဲကွဲကြပေ။ ပီသခြင်းမရှိဘဲ လုံးထွေးနေကြသည်။

အပင်ကြီးနှင့် နီးကပ်လာကြပြီဖြစ်သည်။ အမြင်နီးပြီးတော့ အတတ်တော်ကလေးကို လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ကြရလေသည်။ ထိုအခါ စတုရန်းက ကြားနေကြရသော စကားသံများကို မကြားကြရတော့။ လျှောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြလေသည်။ ကညင်ပင်ကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းကို ရောက်လာကြသည်နှင့် မထင်မှတ်သော အခြင်းအရာများကို မြင်တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

သူတို့တွေ့လိုက်ကြရသည်ကား ကညင်ပင်ကြီးတစ်ပင်လုံးသည် မြွေများနှင့် ပြည့်နက်နေကြသောကြောင့်ပင်တည်း။ ထူးတစ်ထွေးစွာပြားလှစွာသော သေးသေး ကြီးကြီး မြွေအကောင်ပေါင်းများစွာတို့

အဲသည်ဘက်ကို သွားချင်မှန်းမသိဘူး။ သည်မြေတွေက ဒါလောက် အများကြီး စုပြုံပြီးတော့နေနေရတာပဲ ဆန်းတာပဲကွာ”

ပေါ်လာက သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ ပြောလိုက်သည်။ ကျောင်းပျက် ထဲက မြွေများနှင့် ပတ်သက်ပြီး မည်သို့ခံယူထားမှန်းမသိပေ။ မင်းဆွေ အဖို့ကတော့ ဆန်းကြယ်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုဟုသာ လက်ခံထား ပါတော့သည်။

ထိုနေရာနှင့်ဝေးကွာလာလေလေ စိတ်သက်သာရာရလာလေ လေ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် လျှို့ဝှက်ပြီးတစ်ခုအံ့ဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့ ကြလေသည်။

“မင်းဆွေ မင်း သည်နေရာကို မှတ်မိလား”

စောအယ်လူးက မေးလိုက်သည်။ မင်းဆွေက အမှတ်တမဲ့ ပင်။ နောက်တော့မှ ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ပြီး မှတ်မိလာသည်။

“ဟို . . . တောဝက်ကြီးနဲ့ဆုံခဲ့တဲ့နေရာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ မင်း မှတ်မိသားပဲ”

လျှို့ဝှက်မှုဖြတ်ပြီး တောင်ကုန်းလေးပေါ်ကို တတ်လာခဲ့ကြ သည်။ ထိုအခါကျမှ အရိပ်အာဝါသကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် အောက်တွင် နားကြရသည်။ ပေါ်လာကပင် . . .

“ကျွန်တော်တို့ စောစောက နေရာကိုအသွားမှာ လမ်းမှာ အမဲမပစ်ကြတာ သတိထားမိလား မသိဘူး”

“အင်း . . . ရေတစ်ကောင်ကို တွေ့တာတောင် စိတ်မဝင်စား ကြတာတော့ သတိထားမိတယ်”

“အဲသည်နေရာကိုသွားရင် အမဲပစ်လို့မရဘူး။ သားကောင် ကို သေသေချာချာချိန်ပြီးတော့ ပစ်တာတောင် လွဲတယ်။ ပြီးတော့ ကျောက်တုံးကြီးတွေ လိမ့်ဆင်းလာတာတို့၊ ခေါင်းပေါ်ကို သစ်ကိုင်း တုတ်တုတ်ကြီးတွေ ပြုတ်ကျလာတာတို့ ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အသံ ပဲ ကြားရတယ်။ မမြင်ရဘူး။

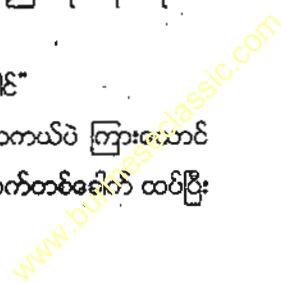
ကိုယ်ကိုင်ထားတဲ့ ဒူးလေးကိုလည်း တစ်ယောက်ယောက် က ပုတ်ချလိုက်သလိုမျိုးလည်း ဖြစ်တတ်တယ်။ ဘယ်လောက်စိတ်မာတဲ့ သူဖြစ်ပါစေ အဲသည်နေရာကိုရောက်ရင် စိတ်က အလိုလိုငယ်သွား တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သားကောင်ကို ပစ်ဖို့ စိတ်မကူးဘူး”

ထူးခြားမှုပဲဖြစ်သည်။ ထိုနေရာကိုရောက်လျှင် ခံစားချက်တစ် မျိုးဖြစ်သွားခဲ့ကြရသည်။ အကြောင်းရင်းမို့ ကိုယ်တိုင်လည်း မသိနိုင် ကြပါ။ မင်းဆွေသည် ဓေတ္တခဏ အနားယူ အပန်းဖြေနေစဉ်မှာ နားထဲ တွင် ဆည်းလည်းသံလိုလို ကြားစည်သံများလိုလို ကြားလိုက်ရသလိုပင်။

“ရွှင် . . . ရျလွင် . . . ရျလွင်”

“ဒေါင် . . . ဒေါင် . . . ဒေါင် . . . ဒေါင်”

မိမိစိတ်ထဲကပဲ ထင်မိနေမိတာလား။ တကယ်ပဲ ကြားယောင် နေမိတာလား။ မဝေခွဲနိုင်။ ထိုနေရာလေးကို နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ပြီး

တော့ သွားချင်သေးသည်။ တွေ့နိုင်မည်မထင်တော့ပါ။ မိမိ ဖူးလိုက်
သည်အချိန်မှာ ဖူးတွေ့လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

နားနေကြစဉ်မှာ . . .

ပါလာသော ကောက်ညှင်းနှင့်ဆတ်သားခြောက်ကို စားကြ
သည်။ ရေဘူးထဲမှ ရေခဲနွေးကို သောက်ကြသည်။

“ကိုမင်းဆွေ ပင်ပန်းနေပြီလား”

“မပင်ပန်းပါဘူးဗျာ။ ဒါလောက်ကတော့ ကျွန်တော် သက်လုံ
ကောင်းပါတယ်”

အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိလိမ့်မည် ထင်သည်။ မည်သည်ကို
ခရီးဆက်ချင်သေးသလဲ မသိ။

“ကဲ . . . ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ တစ်နေရာကိုသွားကြရအောင်”

ထိုနေရာမှ ဖယ်ကျဉ်ကာ တစ်နေရာကို ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။
လမ်းက သိပ်မရှုပ်။ ရှင်းသည်။ ကျယ်သည်။ ချုံ၊ တောင်ပို့တွေနှင့်
အလှမ်းကွာဝေးသည်။ မြေပါး ကင်းပါး အန္တရာယ်က မရှိ။ စောအယ်လူး
ကတော့ မည်သည့်နေရာကို သွားမလဲဆိုသည်ကို သိသည်။ မင်းဆွေ
ကလည်း မမေး။ လမ်းကသာနေ၍ စိတ်ထဲမှာ သက်သောင့်သက်သာ
ရှိနေလေသည်။ တောသည် ထူးခြားအံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်
တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။ ယင်းကြောင့် ချောက်ချားခြင်းမဖြစ်မိကြ။

လမ်းရှည်ကြီးသည် အရိပ်အာဝါသကောင်းသော သစ်ပင်ကြီး

များ၏အောက်ကို ရောက်သွားခဲ့သည်။ ခြေလှမ်းသွက်သွက်နှင့် နာရီ
ဝက်ခန့် လျှောက်လာကြပြီး မြေပြင်သည် အောက်ကို တဖြည်းဖြည်းနှင့်
နိမ့်ဆင်းသွားခဲ့သည်။ ကုန်းစောင်းလေးအတိုင်း အောက်ကို ဆင်းလာခဲ့
ကြသည်။

ဆင်းစတွင် ပြေပြစ်သော်လည်း မသိမသာခပ်စောက်စောက်
အနေအထားဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် ခြေကုပ်ကို မြဲမြံစေပြီးမှ
သတိနှင့် ဆင်းရသည်။ ပေနစ်ဆယ်ခန့် ဆင်းပြီးသောအခါ ကျောက်
သားအသွင်ကို ပြောင်းလဲသွားသည်။ မြေသားတစ်ဝက် ကျောက်သား
တစ်ဝက်ဖြစ်ပေါ်တည်ရှိနေသောအရာ။ ပေါ်လာက ရှေ့က၊ မင်းဆွေကို
အလယ်ကထားပြီး စောအယ်လူးက နောက်မှလိုက်လာသည်။ မင်းဆွေ
သည် သတိထားပြီးတော့ ဆင်းနေရင်းက အောက်ကို ဆင်းတတ်လာ
သည်။ အောက်ကို ချက်ချင်းလိုလိုပင် ရောက်သွားခဲ့သည်ဟု
ထင်ရသည်။

ပေါ်လာသည် မင်းဆွေကို ထိုနေရာကတည်းမှာပင် ထူးခြား
သောနေရာများကို လိုက်လံ၍ပြုလုပ်ခြင်းပင် ဖြစ်ဟန်တူသည်။ မြေပြင်က
ခပ်ပြန့်ပြန့်ပင်။ သည်အတိုင်းလျှောက်သွားကြသည်။ လမ်းမှာ မည်သူ
တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုသော်မှ မတွေ့ရ။ ထပ်ပြီးတော့ နိမ့်လျှောက်လင်း
ကလေးအတိုင်းဆင်းသွားခဲ့ရပြန်သည်။ သိပ်မလျှောက်ရပါ။ လင်းအဆုံး
တွင် ကျောက်တုံးကြီးများကို အရွယ်အစားအမျိုးမျိုး ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုး

တွေ့ကြရသည်။

လူခေါင်းပုံသဏ္ဍာန်လိုလို လက်သည်းချွန်ကြီးများပါသော လက်ချောင်းကြီးများကို လက်ဝါးဖြန့်၍ ထောင်ထားသလိုလို မြေပြင်မှ တစ်ဝက်တစ်ပြက် ထိုးပြီးထွက်လာသော ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ မျက်နှာမျိုးရှိသည့် မိစ္ဆာကောင်လို စသည့် သဘာအလျောက် ဆန်းကြယ်စွာ ဖြစ်ပေါ်နေသော ကျောက်ရုပ်များ၊ အခြားအခြားသော အသွင်သဏ္ဍာန်များ။

မင်းခွေသည် ထိုအဆန်းတကြယ်ဖြစ်ပေါ်နေသော ကျောက်တုံးကြီးများကို မြင်လိုက်ရသောအခါ စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ဒဏ္ဍာရီကျောက်ရုပ်တိုင်းပြည်ကို ရောက်သွားသလိုပင် ခံစားမိလိုက်ရသည်။

သူတို့ဆီတွင် ဤကဲ့သို့ထူးခြားနေရာများလည်း ရှိနေကြသည်ကို အံ့အားသင့်နေမိသည်။ နားထဲတွင် ထူးခြားသောအသံတစ်မျိုးကို ကြားလာရသည်။ မသေချာ၍ သေချာစွာ နားစိုက်ထောင်သောအခါ

“ပလုံ . . . ပလုံ . . . ပလုံ”

သေချာသည်။ ရေစက် ရေပေါက်များ ကျနေသည့်အသံမျိုးပေါ်လာသည် လက်သီးဆုပ်သဏ္ဍာန်ရှိသော ကျောက်တုံးကြီးနှစ်ခုကြားသို့ ဝင်သွားသည်။ လိုက်ပြီးဝင်သွားကြသည်။ ခြေလှမ်း နှစ်ဆယ်ခန့် လှမ်းပြီးသောအခါ တွေ့လိုက်ရသည်ကား ဆယ်ပေကျော်

ကျော်မြင့်မားသော ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ဆင်ကြီးတစ်ကောင် မတ်တတ်ရပ်နေသောသဏ္ဍာန်၊ အစွယ်မပါသော ဟိုင်းဆင်ကြီးတစ်ကောင်နှင့် တူလှသည်။ နားရွက်နှစ်ဖက်က အစ ပါသည်။ အမှတ်တမဲ့ကြည့်လျှင် ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်းဘဝကို ရောက်နေသော ဆင်ရိုင်းကြီးတစ်ကောင်လားဟု ထင်မှတ်ရသည်။

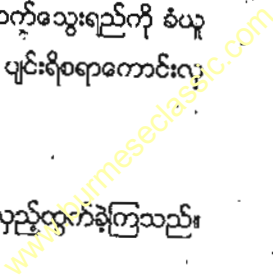
ရှည်လျားသော နာမောင်းသည် အစွယ်နှစ်ခုကြားမှ ထိုးထွက်နေသည်။ နာမောင်းအပေါက်မှ နီနီအရည်များက ဝတ်စက် တစ်စက် ကျနေကြသည်။ အောက်တွင် ကျောက်လေးကြီးတစ်ခု ရှိနေသည်။ ကျောက်လေးကြီးထဲမှာ ထိုနီနီအရည်များက တစ်ထွာကျော်ကျော်ခန့် ပဲ ရှိသည်။ ဖြည်းညင်းစွာဖြင့် ကျနေသော ကျောက်စက်သွေးရည်များ၏ အသံများသည် ပေါက်ခနဲ ပေါက်ခနဲဖြင့် မြည်နေကြသည်။

“ဒါကျောက်သွေးရည်ကွ။ နေဦး အချိန်ရှိတုန်း ရသလောက် ယူလိုက်ဦးမယ်”

စောအယ်လူးသည် ရေဘူးတစ်ဘူးထဲမှ အကြွင်းအကျန် ရေကို သွန်လိုက်ပြီး တစ်စက်ချင်းကျနေသော ကျောက်သွေးရည်ကို ခံယူလိုက်သည်။ တစ်စက်ချင်းခံယူနေရသောကြောင့် ပျင်းရိစရာကောင်းလှသည်။ နာရီဝက်နီးပါးကြာသောအခါ . . .

“လာဟေ့”

အဖုံးကို ပိတ်ပြီး လာရာလမ်းအတိုင်း လှည့်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် အလျင်စလိုနိုင်လှသည်ကို မင်းဆွေ သဘောမပေါက်မိ။ မနိုးမဝေးရှိ ကုန်းမြင့်လေးတစ်ခုပေါ်သို့ အရောက် တက်သွားခဲ့ကြသည်။ ယင်းအပေါ်ကနေ ကြည့်လျှင် ကျောက်တုံးကြီး များရှိသောနေရာကို ဆီးပြီးတော့ မြင်နေရသည်။ မည်သည့်နေရာကိုမှ ဆက်ပြီးမသွားဘဲ တောင်ကုန်းထိပ် အကွယ်တစ်နေရာမှ အောက်ကို ကြည့်နေကြလေသည်။

“ကိုမင်းဆွေ သောက်ကြည့်ပါဦးဗျ”

ပေါ်လာက ရေဘူးကို လှမ်းပေးသည်။ မင်းဆွေက မဝံ့တဝံ့နှင့် သောက်ကြည့်သည်။ အရည်များက လျှာပေါ်ကိုရောက်သွားသည်နှင့် ရှိမြဲအေးစိမ့်သော အရသာကို စံစားမိသွားသည်။ ထူးခြားသောအရသာ ပင်။ တစ်ကိုယ်လုံးရိုန်းဖိန်းသွားကာ အားအင်တွေ တိုးပွားလာသလို ထင်ရသည်။ ခေါင်းထဲမှာလည်း ကြည်လင်သွားခဲ့လေသည်။ တစ်ဝိုက် သောက်လိုက်ပြီး အစိမ့်သွား၍ နောက်ထပ် ဆက်မသောက်လိုတော့ပေ။ စောအယ်လူးနှင့် ပေါ်လာက သူ့ကို အကဲခတ်ကာ ကြည့်နေကြသည်။

“ဘယ်လိုနေလဲကွ”

“အေးကွာ . . . တစ်မျိုးပဲ။ တစ်ကိုယ်လုံး လန်းဆန်းသွား တယ်။ ခေါင်းထဲမှာလည်း ကြည်လင်သွားတယ်”

“သည်ကျောက်သွေးရည်ဟာ ဟောသည်နေရာမှာ ထူးထူး ခြားခြားထွက်နေတာကွ။ ဒေသခံတွေကတော့ တချို့ စိတ်ဝင်စားကြ

တယ်။ တချို့ စိတ်မဝင်စားကြဘူး။ တော်ရုံလည်း မလာခဲ့ကြဘူးကွ”

“မလာခဲ့ကြတဲ့အကြောင်းရင်းက . . .”

“တစ်အောင်ကြာရင် မင်း တွေ့ပါလိမ့်မယ်ကွာ”

စောအယ်လူးက ပဟောဦးလုပ်နေသည်။ အဖြေကို မပြောဘဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သိစေချင်သည်နှင့် တူသည်။ သိပ်မကြာလိုက်ပါ။

လာသည်။ ထို့နောက် မြေ၊ သမင်၊ ဒရယ်၊ မျောက်၊ အကောင်ငယ်များ ရောက်လာကြသည်။ ပြန်ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။

ပူး၊ ယုန်၊ ရှင်၊ ဖြူ စသည့်အကောင်များ ရောက်လာကြသည်။ ရှေ့ကသတ္တဝါများအတိုင်း ပြုမူသွားခဲ့ကြသည်။ ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် သူ့ အဆင့်နှင့်သူမုန်း သတိထားမိသည်။ ထို့နောက် မည်သည့်သတ္တဝါမှ ရောက်မလာကြတော့။

“ထူးဆန်းလိုက်တာကွာ။ သူတို့က အဲသည်အထဲကို ဝင်ပြီး တော့ ဘာလုပ်ကြတာလဲ”

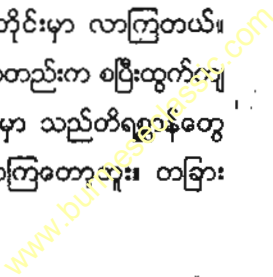
“ကျောက်သွေးရည်လာသောက်ကြတာလေ။ တိရစ္ဆာန်တွေ ဟာ အယ်တော့မှ အားလုံးစုပုံပြီးတော့ မလာကြဘူး။ ပထမဦးဆုံး သားစားသတ္တဝါတွေ လာကြတယ်။ ဒါကလည်း အကောင်အကြီး အသေးအလိုက်ပေါ့။ မျိုးတူချင်းသီးခြားခွဲပြီး လာကြသလို မျိုးမတူချင်း လည်း ခွဲပြီးတော့လာကြတယ်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခိုက်ရန်ဒေါသဖြစ်မှာစိုးလို့လေ။ မြက်စား သီးနှံစာကောင်တွေ က နောက်ဆုံးမှ လာကြတယ်။ လပြည့်နေ့တိုင်းမှာ လာကြတယ်။ ကျောက်သွေးရည်ကလည်း လပြည့်နေ့ညဦးကတည်းက စပြီးထွက်လာ နေတာ။ နေ့တိုင်း မထွက်ဘူး။ သည်လပြည့်မှာ သည်တိရစ္ဆာန်တွေ လာပြီးရင် နောက်လပြည့်ချိန်မှာ ထပ်မလာကြတော့ဘူး။ တခြား

ညနေစောင်းကာလကို ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ မင်းဆွေကို လက်ကုတ်လိုက်သည်။ ကျောက်တုံးများဘက်ကို မေးငေါ့ပြသည်။ အကြည့်က ရောက်သွားသည်။ သတ္တဝါတစ်ကောင်သည် ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ခဲများအနီးကို ရောက်လာခဲ့သည်။ မင်းဆွေ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ သည်။ ကျားတစ်ကောင်ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။ ကျားသည် ဘေးဘီကို မကြည့်ဘဲ စောစောက မင်းဆွေတို့ဝင်သွားသည့် ကျောက် တုံးကြီးနှစ်ခုကြားသို့ ဝင်သွားခဲ့သည်။ သိပ်မကြာလိုက်ပါ ပြန်ထွက်လာ သည်။ တစ်ခဏအကြာတွင် . . .

ကျားသစ်ကြီးတစ်ကောင်ရောက်လာသည်။ သူလည်း ကျောက် တုံးကြီးနှစ်ခုကြားသို့ ဝင်သွားခဲ့သည်။ တစ်ခဏအကြာတွင် ပြန်ထွက် လာသည်။ မြေထိုင်ဝက်ဝံညီကြီးတစ်ကောင်လည်း ရောက်လာပြန် သည်။ သူလည်း ကျောက်တုံးကြီးနှစ်ခုကြားသို့ ဝင်သွားပြီးမှ ပြန်ထွက်

အကောင်တွေ လာကြတယ်။ တစ်လဲစီပေါ့။ ဒါ သူ့အလိုလိုထားကြတဲ့
စည်းကမ်းပဲ”

“သည်ကျောက်သွေးရည်က သူတို့အတွက် ဘာကောင်းသလဲ”

“အာဟာရတစ်မျိုးအဖြစ် အသုံးဝင်မှာပေါ့ကွာ။ သူတို့ကတော့
သိတယ်။ ဘယ်လိုအသုံးဝင်သလဲဆိုတာ သည်နေရာကို လူတွေက
မလာကြဘူးကွ။ တောကောင်တွေကို ကြောက်တာလည်း ပါတယ်။
ပြီးတော့ ကျောက်သွေးရည်ကို တန်ဖိုးရှိတယ်လို့ သဘောမထားတာ
လည်း ပါတယ်ပေါ့ကွာ။ စိတ်မဝင်စားကြဘူးပေါ့”

မင်းဆွေသည် သည်နေအတွက် အတွေ့အကြုံနှစ်ခုကို ရ
လိုက်၍ ကျေနပ်သွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်လာ
ခဲ့ကြသည်။

အခန်း (၁၇)

တကောက်ကောက်ရန်ငြိုး

အပြန်လမ်းတွင် စိတ်သက်သောင့်သက်သာရှိလာခဲ့ကြသည်။
မင်းဆွေသည် ကျောက်သွေးရည်အနည်းငယ်ကို သောက်ထားခဲ့သဖြင့်
တစ်ကိုယ်လုံး လန်းဆန်းကာ ပေါ့ပါးလျက်ရှိသည်။ သိသာစွာ စိတ်ပေါ့

ပါးနေသည်မှာလည်း အမှန်ပင်။ စောအယ်လူးနှင့် ပေါ်လာတို့သည် ကျောက်သွေးရည်ကို မသောက်ကြ။ မသောက်ချင်ကြသည်ပဲလား။ အခြားသော အချိန်များတွင် ကြုံကြိုက်က လာရောက်သောက်တတ်ကြ သည်ပဲလား မပြောတတ်။

တကယ်တော့ သားရဲတိရစ္ဆာန်များသည် ကျောက်သွေးတို့ သောက်ခြင်းမှာ သူတို့၏ကျန်းမာရေးကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူကြသည်။ သဘာဝကပေးသော အသိဖြင့် အလိုလိုပင် နားလည်နေကြကာ လာ ရောက်သောက်ကြခြင်းပင် ဖြစ်ကြသည်။

ခုတစ်ခါတော့ စောအယ်လူးနှင့်ပေါ်လာတို့သည် မည်သည့် သားကောင်ကိုမှ မပစ်ခတ်ကြဘဲ တောက်လျှောက်ပင် ပြန်လာခဲ့ကြ သည်။ ဘေးဘီဝဲယာကိုတော့ သာမန်အကြည့်မျိုးဖြင့်သာ အကဲခတ်ပြီး ကြည့်လာကြသည်။

တစ်နေရာကို အရောက်တွင် ...
“ဖရဲ ... ရှဲ ... ရှဲ ... ဖျပ် ... ဖျပ် ... ဖျပ်”
အမှတ်မထင် ထွက်ပေါ်လာသောအသံ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီက ဖြစ်သည်။ ထိုအသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားသွားခဲ့ ကြရသည်။ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေသော အသံ။ မကြာခဏ ကြားဖူးထား သည့် အသံမျိုးပင်။

စောအယ်လူးနှင့်ပေါ်လာတို့သည်ပင် နေရာမှာ ရပ်လိုက်ကြ

တာ ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ပြီးတော့ ကြည့်နေကြသည်။

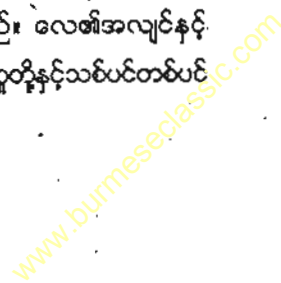
“ဖရဲ ... ရှဲ ... ရှဲ ... ဖျပ် ... ဖျပ် ... ဖျပ် ... ဖျပ်”
အသံသည် အမြင့်ကလာနေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးကပ် လာသည်။ စောအယ်လူးနှင့်ပေါ်လာတို့သည် ထိုအသံရှင်ကို အလိုလို နေရင်းနှင့် သိနေကြသည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာနှင့် တစ်ယောက် ကြည့်မိလိုက်ကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ကျည်တောက်ထဲမှ မြားဖူးများ တို့ ထုတ်လိုက်ကြသည်။ ဒူးလေးမြားလမ်းကြောင်းထက်မှာ တင်လိုက် ကြလေသည်။

“ဖျပ် ... ဖျပ် ... ဖျပ် ... ဖျပ်”
ရှေ့မှာတွေ့လိုက်ရပါပြီ။ အပင်ကြီးများ၏အပေါ်မှ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲဆို ခုန်ကူးပြီး ပြေးလာခဲ့သော ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးပင်တည်း။ ပေါ်လာက ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးရွေ့လျားရာဆီကို ဒူးလေးနှင့် တဖြည်း ဖြည်း ရှိန်လာလိုက်သည်။

“ပေါ်လာ ... မပစ်နဲ့ဦး။ သည်ကောင်ကြီး ဘာလုပ်မလဲဆို တာကို စောင့်ကြည့်ဦး”

စောအယ်လူးက သတိပေးလိုက်သည်။ လေ၏အလျင်နှင့် အတူ ပြေးလာခဲ့သော ကြောင်ရိုင်းဖြူကြီးသည် သူတို့နှင့်သစ်ပင်တစ်ပင် ကျော်လောက်မှာ ဖတ်ခနဲဆို ရပ်လိုက်လေ၏။

“ညောင်း ... ဝေါင်း ... ဝေါင်း”

ထိုနောက် ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် ညစ်ကာ ပါးစပ်ကြီးကို အသားကုန်ဖြင့် ဖန်ဖိခြိမ်းခြောက်နေသည်။ အစွယ်လေးချောင်း ဖွေးဖွေးထနေသည်အထိ ဒေါသတကြီးဖြင့် ရန်စောင်နေသည်။ ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးသည် တစ်လုံးတည်းသောမျက်လုံးဖြင့် သူတို့ကို ကြည့်နေသည်မှာ အကြည့်ရဆိုးလှသည်။ ပေါ်လာသည် ကြည့်နေရင်းက အသည်းယားလာသဖြင့် ဒူးလေးဖြင့် သေချာစွာချိန်ထားလိုက်သည်။

စောအယ်လူးသည်လည်း ထိုအတူပင်။ မင်းဆွေကတော့ အခြေအနေကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် အကဲခတ်ကာ ကြည့်နေသည်။

မကြာမီ . . .

“ထောင်း”

“ထောင်း”

ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသော ဒူးလေးမှအသံများ။

“ဝစ် . . . ဝစ်”

မြားစူးနှစ်ချောင်းသည် ပစ်မှတ်ဆီကို တည့်မတ်စွာပင် တစ်ဟုန်ထိုးပြေးဝင်သွားခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါ အံ့သြဖွယ်ရာကောင်းသော ဖြစ်ရပ်ကို မြင်တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးသည် မြားတံနှစ်ချောင်းကို လက်(ခြေ)နှစ်ဖက်ဖြင့် ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သောကြောင့်ပင် တော်တော်ကို ပါးနပ်လိမ္မာသော ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးပင်။ ယခုတစ်ခါ ပို၍ ထူးခြားသော အပြုအမူမျိုးကို တွေ့လိုက်ကြရသည်ဖြစ်၍ အံ့အားသင့်

သွားခဲ့ကြလေသည်။

ထိုမျှနှင့်ရပ်တန့်မသွားခဲ့ပါ။ ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးသည် မည်သူမှ မထင်မှတ်သော အပြုအမူတစ်ခုကို ပြုလုပ်လိုက်လေသည်။

“ညောင်း . . . ဝေါင်း”

ရောက်ချားဖွယ်ရာကောင်းသော အသံကြီးကိုပြု၍ မြင့်မားသော သစ်ပင်ကြီးထက်မှ အောက်ကို တစ်ရှိန်ထိုးပင် ရန်ချလိုက်လေသည်။

“ဟာ”

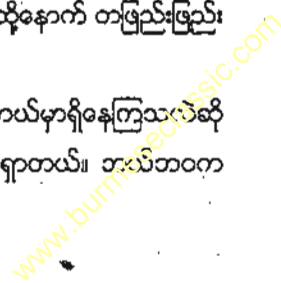
အားလုံးဘေးကို ခုန်ရှောင်လိုက်ရသည်။ ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးသည် မြေပေါ်သို့ မကျမီမှာပင် ပါးစပ်ကြီးကို ဖြဲကာ မိရာလူကို ကိုက်ခဲရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ပေါ်လာသည် အသင့်ပြင်ထားပြီးဖြစ်ရကား လက်ထဲမှ ဒူးလေးကြီးနှင့် တအားလွှဲကာ ရိုက်ထည့်လိုက်လေသည်။

“ဖြောင်း”

“ညောင်း . . . ဝေါင်း”

အော်ပြီးတော့ ထွက်ပြေးသွားခဲ့လေသည်။ မျက်စိအောက်မှာ တင် ပျောက်သွားသည် အတော်ခပ်ဝေးဝေးကို ရောက်မှ တညောင်ညောင်နှင့် အော်သံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုနောက် တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားကာ လုံးဝကို မကြားရတော့။

“မတွေ့တာ အတော်ကြာပြီ။ ငါတို့ ဘယ်မှာရှိနေကြသလဲဆိုတာ သည်သတ္တဝါသိနေတယ်။ တွေ့တာနဲ့ ရန်ရှာတယ်။ ဘယ်ဘဝက

အထုံရေစက်ပါလာခဲ့သလို မသိဘူး”

ပေါ်လာက မကျေမနပ်နှင့် ပြောလိုက်လေသည်။ သူပြောသည်မှာလည်း မှန်သင့်သလောက် မှန်လာခဲ့သည်။ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာခဲ့ရလေသည်။ ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးသည် သူတို့နှင့်ဆုံမိလိုက်သည်နှင့် ရန်ရှာလေတော့သည်။ ရန်ငြိုးရန်စက ကြီးလှသည်။ အကြောင်းမဲ့ကြီးတော့ မဟုတ်တန်ရာ။ မိုးချုပ်ခါနီးမှပင် ပိုးတိုင်ရွာကို ပြန်ပြီးတော့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

* * *

ရေရိုးချိုး၊ ထမင်းစားပြီးသောအခါ ပေါ်လာသည် နှုတ်ဆက်ပြီးတော့ ပြန်သွားခဲ့လေသည်။ မင်းဆွေ၊ နော်ဖူးငုံနှင့် စောအယ်လူးစို့မှာ တော်တော်နှင့် မအိပ်ဖြစ်ကြသေးဘဲ စကားကောင်းနေကြသည်။ ညဉ့်ဦးပိုင်းကာလသို့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ တဲကြီး၏ ရှေ့တွင် မီးပုံကြီးတစ်ပုံကို ဖိုထားရသည်။ ယနေ့ညမှ အစအေးဓာတ်က ပိုပြီးတော့ ကျလာသည်။ နှင်းဖြူများကလည်း လွှာလွှာပါးပါးလေး ကျလာသည်။ ဝန်းကျင်သည် မှန်စီးပါးဖြစ်နေသည်။ မီးပုံကြီးကို ဖိုထားသော်လည်း အနွေးဓာတ်က မလုံလောက်။ စောင်ထူထူကြီးကို ခြုံထားကြရသည်။

“သည်ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးဟာ တော်တော်အငြိုးကြီးတာပဲ”

နော်၊ အစ်ကိုနဲ့ပေါ်လာတို့က သည်ကြောင်ကြီးကို တိုက်ခိုက်ပေမယ့် သူ့က ပေါ်လာကို ပိုပြီးတော့ အငြိုးကြီးပုံရတယ်”

နော်ဖူးငုံက ပြောလိုက်သည်။ သူမသည် သူတို့သုံးယောက် နောက်အစောကြီးကတည်းက ထွက်သွားခဲ့ကြပြီး ညနေစောင်းအထိ တော်တော်နှင့် ပြန်ရောက်မလာ၍ စိုးရိမ်မှုပန်စွာဖြင့် စောင့်နေရသည်။

“ကြားဖူးထားတဲ့စကားတော့ရှိတယ်။ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ ပေါ်လာအဖေ ကျောက်ထီးဟာ နန်းတစ်လိပ်တောထဲမှာ ကြောင်ရိုင်းဖြူစို တွေတိုင်း ပစ်တာတဲ့။ နှစ်ပေါက်လာတော့ မျိုးပြုတ်လုနီးပါးဖြစ်သွားတယ်။ အခု ကျောက်ထီးမရှိတော့ပေမယ့် ပေါ်လာကို အငြိုးတကြီးနဲ့ လိုက်ပြီးတော့ နှောင့်ယှက်နေတဲ့ ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးက စဉ်းစားစရာပဲ”

“ဘယ်လိုစဉ်းစားစရာလဲ အယ်လူး”

“နောက်ဆုံးကျန်တဲ့တစ်ကောင်တည်းသော မျိုးဆက်ဖြစ်မှာပေါ့။ သူတို့ဟာ တိရစ္ဆာန်တွေပေမယ့် အသိဉာဏ်ကတော့ ကြီးမားကြတယ်။ ကြောင်ဖြူရိုင်းတွေဟာ သူတို့ရဲ့ ရန်သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် လက်ဆင့်ကမ်းပြီးတော့ အသိပေးခဲ့တာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့ သားစဉ်မြေးဆက် လုပ်ကြံခဲ့တဲ့သူရယ် ဖတ်သက်ရာ ထတ်သက်ကြောင်းအမျိုးနွယ်တွေရယ် လိုက်ပြီးတော့ တိုက်ခိုက်နေကြတာပေါ့။ ငါကတော့ သည်အတိုင်း လက်ခံထားတယ်”

“အစ်ကိုကလည်း ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ ကြောင်တွေဟာ ဒါးလောက်

တောင် အငြိုးကြီးနိုင်သလား။ အစ်ကိုပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ပေါ်လာလည်း သူ့အဖေရဲ့ဒဏ်ကို ခံနေရတယ်ပေါ့”

“အေး”

စောအယ်လူး “အေး” တစ်လုံးတည်း တိုတောင်းစွာပင် ပြောလိုက်လေသည်။ ညဉ့်နက်လေလေ အအေးဓာတ်က ပိုပြီးတော့ ခပ်သည်းလာလေလေ။ ထိုအခါ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းလာခဲ့ကြသည်ဖြစ်၍ အိပ်ရာသို့ စောစောပင် ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။

* * *

ရွာထဲတွင် အလှူရှိသဖြင့် နော်ဖူးဝံသည် ဝိုင်းဝန်းလှုပ်ကိုင်စေရင်း အလှူအိမ်မှာပဲ ရှိနေရမည်ဖြစ်သည်။ ရပ်ဆွေရပ်မျိုးများဖြစ်၍ အပြန်အလှန်အကူအညီထားကြသည်။ နော်ဖူးဝံသည် ဖီးလိမ်းဝတ်စားပြင်ဆင်လျက်ရှိသည်။ ထိုအခါ စောအယ်လူးသည် ညီမဖြစ်သူတို့ အမှတ်တစ်ခု အကဲခတ်မိလိုက်ရာ ထူးခြားချက်တစ်ခုကို တွေ့သွားခဲ့လေ၏။

ကိုယ်ပေါ်မှာ ဆွဲကြိုး၊ လက်ကောက်များကို ဝတ်ဆင်ထားသောကြောင့်ပင်တည်း။

“ညီမ . . . နင် သည်ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်သူဆီက ငှားထားတာလဲ”

“အစ်ကိုကလည်း ညီမက သူများဆီက ငှားဝတ်ဖူးလို့လား”

“ဒါ . . . ဒါဆိုရင် နင် ဘယ်ကရတာလဲ”

“အစ်ကိုပဲ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့”

နော်ဖူးဝံက မှန်ထဲမှာ ထင်ဟပ်နေသော သူမ၏ပုံရိပ်ကိုကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ကျေနပ်နေမိသည်။ ပင်ကိုအလှတွင် ရွှေငွေလက်ဝတ်လက်စားများဖြင့် ဖြည့်စွက်ဆင်ယင်လိုက်သောအခါ ပိုပြီးတော့ အသက်ဝင်သွားသည်။ စောအယ်လူးသည် ညီမဖြစ်သူကို ထပ်မမေးတော့။ စဉ်းစားရင်းနှင့် ဖျတ်ခနဲဆို ခေါင်းထဲမှာ ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် မသိမသာပြုံးမိလိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုက ဘာပြုံးတာလဲ”

“ငါ သဘောပေါက်ပြီ။ နင်နဲ့မင်းဆွေနဲ့ ကြိုက်နေကြပြီ မဟုတ်လား”

“အို . . . အစ်ကိုကလည်း”

စောအယ်လူးက တဲ့တိုးကြီးပြောလိုက်သဖြင့် နော်ဖူးဝံမှာ ရှက်သွားခဲ့ရလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် မင်းဆွေမှာ မလှမ်းမကမ်းရှိ စိုက်ခင်းထဲကို ရောက်နေသည်။ နော်ဖူးဝံကို မင်းဆွေနှင့်စောအယ်လူးတို့က ရွာထဲအထိ လိုက်ပို့ကြသည်။ ရိုးသားကြသော ရွာသူရွာသားများသည် မင်းဆွေနှင့် စောအယ်လူးတို့၏ ဆက်ဆံရေးကို သို့လော သို့လောနှင့် တွေးနေကြသည်။ နော်ဖူးဝံကိုလည်း နောက်ပြောင်နေကြသည်။ ယင်းနောက်ပြောင်မှုအပေါ်မှာ သူမက ကျေနပ်နေလေသည်။

အလှူအိမ်တွင် မင်းဆွေနှင့် စောအယ်လူးတို့ စားသောက်ပြီး
ကြသောအခါ နှစ်ဦးတည်း တဲသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းမှာ . . .

“ပေါ်လာက သည်ညမှာ အစီအစဉ်တစ်ခုရှိတယ်တဲ့ကွ။ မင်း
ကို ညကျမှ ပြောပြမယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား . . . ဘာများပါလိမ့်”

ပေါ်လာ အစီအစဉ်ကို မင်းဆွေက စိတ်ဝင်စားနေလေသည်။

* * *

အခန်း (၁၈)

တောကြောင်ရိုင်းကြီးကို အသံပေး၍ခေါ်ခြင်း

ကောင်းကင်ယံမှာ လမင်းကြီးက ထိန်ထိန်သာလျက်ရှိလေ
သည်။ မိုးအောက်မြေပြင်တစ်ခုလုံးသည် လင်းချင်းလျက်ရှိ၏။ နို့နှစ်
ရောင်ဆမ်းထားသကဲ့သို့ ရှိသောကြောင့် မြင်ရ တွေ့ရသည်မှာ အာရုံ
ခံစားမှုက တစ်မျိုးဖြစ်လျက်ရှိသည်။ အအေးဓာတ်က ပိုလျက်ရှိသဖြင့်
(ပေါ်လာမှလွဲပြီး) မင်းဆွေနှင့် စောအယ်လူးတို့သည် ထူထဲသော
အနွေးထည်များကို စတ်ဆင်ထားကြသည်။

သူတို့သုံးယောက်သည် စားကျက်ခင်းတစ်ခုကို ဖြစ်ကာ
တစ်နေရာကို သွားနေကြသည်။ နန်းတစ်လိပ်တောကြီးဘက်ကို
ဦးတည်ပြီးတော့ သွားနေကြသည်။ ညဘက်ဖြစ်သော်လည်း မင်းဆွေ

က တောလိုက်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည်။ စောအယ်လူးကတော့ ခေါင်းပေါင်းပေါင်းထားသည်။ ပေါ်လာသည် မည်သည့်အရာကိုမှ ခေါင်းပေါ်မှာ တင်မထားပေ။ မင်းဆွေပေးထားသည့် ဂျင်းရှပ်အပြာရောင်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီရည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ပေါ်လာရော စောအယ်လူးပါ ဒူးလေးကိုယ်စီပါလာခဲ့ကြသည်။ ဤညမှာ နှင်းက မကျ၍ တော်ပေသေးသည်။ နှင်းကျလျှင် အလုပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်။ တွမ်းတစ်ယာညက်ခန့် လျှောက်လှမ်းလာသောအခါ ညိုဆိုင်းနေသော နန်းတစ်လိပ်တောကြီးနှင့် လွန်စွာမှ နီးကပ်သောအနေအထားသို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။ ကညင်ပင်ကြီးတစ်ပင်နားသို့ ရောက်သောအခါ ရပ်လိုက်ကြလေသည်။ အောက်တွင် အပေါ့အပါး သွားလိုက သွားစေသည်။ ထို့နောက် . . .

“ကဲ . . . ကိုမင်းဆွေ သည်သစ်ပင်ပေါ်ကို တက်ရမှာဗျ”

ပေါ်လာက ပြောလိုက်တော့မှ သစ်ပင်ပေါ်ကို မော့ကြည့်မိလိုက်သည်။ လင့်စင်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ အောက်မှနေ၍ ကြည့်လျှင် ဆယ့်ငါးပေခန့်မြင့်သည်။ သစ်ပင်ကို ဖက်ပြီးတော့ တက်စရာမလိုပါ။ ဝါးလှေကားတစ်ခုကို အခိုင်အခန့်ပြုလုပ်ကာ ပင်စည်မှာ ထောင်ထားသည်။ မြဲမြံစေရန် အကိုင်းတုတ်တုတ်ကြီးများနှင့် တွဲပြီး ကြိုးနှင့်တုတ်နှောင်ထားလေသည်။ မင်းဆွေပါ တက်မည်ဖြစ်၍ ကြိုးနှင့်

ချည်နှောင်ထားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ကဲ . . . တက်ကြရအောင်”

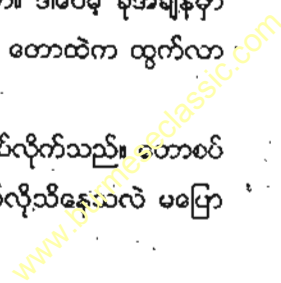
ပေါ်လာက ကြောင်တစ်ကောင်လိုပင် သွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာ တက်သွားသည်။ အပင်ကြီးက အုပ်ဆိုင်းနေ၍ အမှောင်ရိပ်က ကျနေသည်။ မင်းဆွေသည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်ဖက်နှင့် တဖြည်းဖြည်း တက်ရသည်။

“ဓာတ်မီး ငါ့ကို ပေး”

စောအယ်လူးက ဓာတ်မီးကို တောင်းသည်။ သူက မင်းဆွေ၏နောက်မှ လိုက်တက်လာရင်း မီးထိုးပေးသည်။ ထိုအခါ မင်းဆွေ လွတ်လပ်စွာ တက်ရသည်။ သည်လိုနှင့် လင့်စင်ပေါ်ကို ရောက်သွားခဲ့ကြသည်။ လင့်စင်သည် ဆယ်ပေပတ်လည်ခန့် ကျယ်သည်။ လူသုံးယောက် ကောင်းကောင်းထိုင်၍ရသည်။ ဤလင့်စင်ကို စောအယ်လူးနှင့် ပေါ်လာတို့နှစ်ယောက် ထိုးထားခဲ့ခြင်းပင်။

“သည်တောစပ်နားမှာ ကြောင်ရိုင်းကြီးတစ်ကောင်ရှိနေတယ်။ ကြောင်ထီးကြီးပဲ။ မိတ်လိုက်ဖို့ရောက်လာတာ။ ဒါပေမဲ့ ခုအချိန်မှာ တော့ တစ်ကောင်တည်းပဲ။ သည်ကောင်ကြီး တောထဲက ထွက်လာအောင် ကျွန်တော် ခေါ်မယ်”

ပေါ်လာက ဒူးလေးမှာ မြားစူးကို တပ်လိုက်သည်။ တောစပ်မှာ ကြောင်ရိုင်းကြီး ရှိနေသည်ကို သူ ဘယ်လိုသိနေသလဲ မပြော

တတ်။ တစ်ရက်ကြီးပြီးတော့ သိနေသည်။ ကြောင်ရိုင်းကြီးမိတ်လိုက်
သောကြောင်မသည် ထိုနေရာကို မကြာခင်က လာတတ်သောကြောင်
ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုကြောင်ရိုင်းကို မြေပြင်ကနေ မပစ်ပဲ လင့်စင်ဖော်
နေ အဘယ်ကြောင့် ပစ်ရပါသလဲ။ အခြားသော သားကောင်ရိုင်းများ
ထွက်လာမည်ကို စိုးသောကြောင့်လား မသိ။

စောအယ်လူးသည် ပေါ်လာနောက်မှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး
ခူးလေးတွင် မြားစူးကို တင်လိုက်လေသည်။ ကညင်ပင်ကြီး၏ အကိုင်း
အခက်များကို ရှင်းထားသည်ဖြစ်၍ ရှေ့မြင်ကွင်းက ရှင်းနေလေသည်။
မင်းဆွေက ပေါ်လာနှင့် သုံးပေလောက်ခွာပြီးတော့ နေရသည်။

“ကဲ . . . စမယ်”

ပေါ်လာသည် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ထိုနောက် လယ်
ဝါးနှစ်ဖက်ကို နှုတ်ခမ်းနှစ်ဖက်မှာ အုပ်ကာ . . .

“ညောင်း . . . ဝေါင်း . . . ဝေါင်း”

ပေါ်လာနှုတ်မှ ကြောင်မတစ်ကောင်ကဲ့သို့ အော်သံမျိုး
ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ အနည်းငယ် နားပြီး ဆက်တိုက် ဆက်တိုက်
ပင် သံပြတ်နှင့် ထွက်လာလိုက် သံရှည်နှင့်ထွက်လာလိုက်နှင့် ရှိနေလေ
ရာ တကယ့်ကြောင်မတစ်ကောင်၏ အသံမျိုးပင်ဖြစ်သည်။ ကြားရသူ
ကြက်သီးမွေးညင်းများပင် ထသွားစေခဲ့ရသည်။ လေးဝါးဆယ်
လောက် အော်ပြီးမှ ထူးခြားမှုက ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ တောထဲ

ပြန်ပြီးအသံပေးသည့် ကြောင်ထီးကြီးတစ်ကောင်၏ တုံ့ပြန်အသံမျိုးပင်။

“ညောင် . . . ညောင် . . . ဝေါင်း . . . ဝေါင်း”

“ညောင် . . . ဝေါင်း . . . ဝေါင်း . . . ညောင်ဝေါင်ဝေါင်”

တစ်ချက်ချင်း တုံ့ပြန်သံကို ကြားနေရသည်။ နောက်တော့
အဆက်မပြတ်ပင် အော်မြည်လာသည်။ အသံသည် သူတို့ဆီကို လွင့်
ဖျံလာခဲ့သည်။ အကောင်ကိုတော့ မမြင်ရသေး။ သည့်နောက်မှာတော့
အသံက တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးကပ်လာခဲ့လေသည်။

“ညောင် . . . ညောင် . . . ဝေါင်း . . . ဝေါင်း”

တစ်ခဏအကြာတွင် တောထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသော မည်း
မည်းသဏ္ဍာန်တစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ပေါ်လာ
သည် နှုတ်မှ အဆက်မပြတ်ပင် အော်နေသည်။ သဏ္ဍာန်သည်
အမှောင်ရိပ်အောက်မှ အပြင်ကို ရောက်လာသောအခါ သူ၏သဏ္ဍာန်
ကို ထင်ရှားစွာ တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ကြောင်ထီးကြီးတစ်ကောင်ပင်
တည်း။ ကြောင်ရိုင်းကြီးသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြီးမားသည်။ ကျော
လျားရှည်သည်။ အိမ်ကြောင်များထက် ဝါးဆလောက်ပိုသော ကိုယ်လုံး
ကိုယ်ပေါက်ရှိသည်။

မင်းဆွေသည် တောကြောင်ရိုင်းကြီးကို မြင်လိုက်ရသေးအခါ
ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ မ.ဖေ့ကပ်နေသော
ကြောင်ရိုင်းကြီးသည် သူ၏အန္တရာယ်ကိုပင် မမြင်နိုင်ဘဲ မေတွင်းဆီကို

တိုး၍ တိုး၍ ဝင်လာနေလေပြီတည်း။ ပေါ်လာသည် နှုတ်က တညောင်
ညောင်နှင့် အော်မြည်လျက်ကပင် ကြောင်ရိုင်းကြီးခွီကို ဒူးလေးနှင့် ရှိန်
ထားလိုက်သည်။

စောအယ်လူးကလည်း မတ်တတ်ရပ်ကာ ကြောင်ရိုင်းကြီးကို
ဒူးလေးနှင့် ရှိန်ထားလိုက်လေသည်။ လရောင်အောက်မှာမို့ ပစ်ကွင်း
ကြီးက ထင်းလျက်ရှိနေလေသည်။ ကြောင်ရိုင်းကြီးကို တဖြည်းဖြည်းနှင့်
ထင်ရှားစွာမြင်နိုင်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ပေါ်လာက နောက်ထပ်တစ်ချက်
နှစ်ချက် အော်ပြီးတော့ ရပ်သွားခဲ့လေသည်။ သို့သော် ကြောင်ရိုင်းကြီး
က မစိတ်ပွန်ပြီး အရှိန်နှင့် တိုးကပ်ကာလာနေဆဲ။

ကြောင်ရိုင်းကြီး၏နောက်မှ မည်သည့်သတ္တဝါမှ လိုက်ပါမလာ။
ထိုစဉ် ကြောင်ရိုင်းကြီးသည် မည်သို့ဖြစ်သွားခဲ့သလဲ မသိ။ ခြေလှမ်း
တွေက ရပ်တန့်သွားခဲ့လေသည်။ ပေါ်လာသည်လည်း ကြောင်ရိုင်းကြီး
ရှုတ်တရက် စိတ်ပြောင်းသွားသလားဟု တွေးမိပြီး ခလုတ်ကို ဖိချလိုက်
လေသည်။

“ထောင်း”
“ဒုတ်”
“အူး . . . ဝေါင်း”

မြားစူးက ကြောင်ရိုင်းကြီး၏ နဖူးတည့်တည့်မှာ သွားချိန်
သည်။ ကြောင်ရိုင်းကြီးသည် နက်ကျောသောအသံကြီးဖြင့် တစ်ချက်

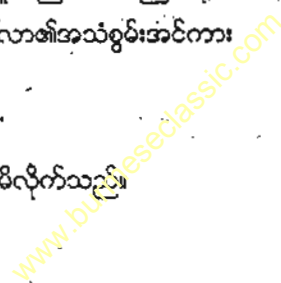
အော်လိုက်သည်။ ကျွမ်းတစ်ချက်ပစ်ထွက်သွားသည်။ စောအယ်လူး
သည်ပင် ပစ်ခွင့်မရလိုက်။ ကြောင်ရိုင်းကြီးသည် သွေးရှူးသွေးတန်းနှင့်
ပတ်ချာလှည့်ပြီးတော့ ပြေးနေသေးသည်။ တော်တော်နှင့်လဲမကျ။
အသက်ပြင်းလှသည်။ ထို့နောက် ဘိုင်းခနဲဆို ပစ်လဲကျသွားခဲ့သည်။
အကြောတစ်ချက်ဆွဲကာ သေဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

တစ်ခဏကြာမှ . . .

လင့်စင်ပေါ်က ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ သေဆုံးနေသောကြောင်
ရိုင်းကြီးဆီကို လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ လင့်စင်ထက်မှ ကြည့်ရစဉ်
အကောင်ကြီးသည်ဟုပဲ ထင်ရသည်။ ယခု အောက်ကိုရောက်ကာမှ
ပိုပြီးတော့ ကြီးနေလေသည်။ နဖူးတွင် မြားစိုက်ဝင်ကာ မျက်လုံးအပြူး
သားဖြင့် သေဆုံးလျက်ရှိသည်။

ကြောင်ရိုင်းကြီးသည် မကျေမနပ်ဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့ရသည်။
မသံပေး၍ အလှည့်စားခံလိုက်ရသည့်အတွက် အသက်နှင့်ပေးဆပ်
လိုက်ရသည်။ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ မင်းတွေသည် ကြောင်ရိုင်းကြီးကို
ကြည့်ပြီးတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိသည်။ သူသည် တောကြောင်ရိုင်း
ကိုပင်လျှင် ခေါ်ယူနိုင်သောသူဖြစ်သည်။ ပေါ်လာ၏အသံစွမ်းအင်ကား
ထူးခြားလှသည်။

“ကိုပေါ်လာ ခင်ဗျား တော်တယ်ဗျာ”
ပေါ်လာက အချီးမွမ်းခံလိုက်ရ၍ ပြုံးမိလိုက်သည်။

“ပေါ်လာက သည်လိုမျိုးကိစ္စကို ဘယ်သူတို့မှမပြုဖူးသေးဘူးကွ။ မင်းကို ခင်လွန်းလို့သာ သူက တကူးတကာပြတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အဲသည်အတိုက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သည်လို ထူးခြားတဲ့ပြကွက်တွေကို မြင်ဖူးသွားတာပေါ့”

“ကိုမင်းဆွေက ကျွန်တော့်ကို ခင်တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကိုမင်းဆွေကို ခင်တော့ ကျွန်တော် တတ်တာလေးတွေကို ထုတ်ပြရတာပေါ့ဗျာ။ ဒါဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့လှူဒါနချက်တစ်ခုပါပဲ။ နောက်တစ်ကြိမ် ကိုမင်းဆွေ ကျွန်တော်တို့ဆီကို အလည်လာခဲ့ရင် နန်းတစ်လိမ်တောက် ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီး မသေသေးဘူးဆိုရင်ပေါ့လေ။ သည်ကောင်ကြီးကို ကိုမင်းဆွေရှေ့မှာပဲ ခုလိုစာရင်းရှင်းပြမယ်”

ပေါ်လာသည် ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးနှင့် ပတ်သက်ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာ အမြဲတမ်းပင် တေးထားဟန်တူသည်။ တကယ်တော့ နောက်တစ်ကြိမ်ဟူသည့် အခွင့်အရေးကို ပေါ်လာက မင်းဆွေအား ပြသခွင့် ကြံနိုင်ပါဦးမည်လား။

* * *

မင်းဆွေ ရန်ကုန်ကို ပြန်ရန်ရက်က တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးကပ်လာခဲ့ပြန်ပြီဖြစ်သည်။ နော်ဖူးငုံမှာ နေမသိ ထိုင်မသာဖြစ်နေရလေပြီ။

“ညီမတော့ အစ်ကိုပြန်မယ့်ရက်က နီးကပ်လာလေလေ ရင်

ထဲက ပူလောင်လာလေလေပဲ။ အစ်ကိုကို ညီမ မခွဲနိုင်တော့ဘူး”

နော်ဖူးငုံသည် မင်းဆွေ၏ရင်ခွင်ထဲမှနေ၍ ဖက်တုံ့ယ်ကာ ပြောလိုက်သည်။ အသည်းဖြူ၊ မနော့ဖြူ၊ ရိုးစင်းသည့်စကားတစ်ခွန်းကြောင့် မင်းဆွေ ခံစားသွားခဲ့ရလေသည်။

“ကိုယ်လည်း ညီမနဲ့မခွဲချင်ပါဘူး။ မတတ်သာလို့သာ ပြန်ရတာပါ။ ကိုယ် သည်တစ်ခါလာရင် စောအယ်လူးကို ဖွင့်ပြောပြီး လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ တစ်ခါတည်းစီစဉ်မယ်”

“ဟင် . . . တကယ်ပြောတာလား အစ်ကို”

“တကယ်ပေါ့ ညီမရယ်။ ညီမကလည်း အယ်လူးကို အကျိုးအကြောင်း ဖွင့်ပြောထား ဟုတ်ပြီလား”

“ညီမ ဝမ်းသာလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်”

လရောင်က မြေပြင်ပေါ်ကို အားကောင်းစွာ ပက်ဆမ်းထားသည်။ အအေးဓာတ်က သူတို့နှစ်ဦးကို လွှမ်းမိုးထားသည်။ ရင်ထဲက အငွေ့ငွေ့နှင့်ထွက်နေသော အလွမ်းဓာတ်တွေက မင်းဆွေ မပြန်မီက ဆင် ပူလောင်ပြင်းပျံ့နေကြသည်။ သဘာဝအအေးဓာတ်သည် ရင်တွင်းဓာတ်ခံကို မငြိမ်းသတ်စေနိုင်ခဲ့။

“စောအယ်လူးက ညီမနဲ့ ကိုယ့်ကို သဘောတူပါ့မလား”

“သွား . . . အပိုတွေ။ အစ်ကိုအယ်လူးကလည်း အရှက်မရှိဘူး။ သူက အစ်ကိုနဲ့ညီမကို အခုချက်ချင်းတောင် ပေးတားရင်နေတာ

အဟင်းဟင်း

သူတို့နှစ်ဦးက မြို့ကျယ်ကြီးထဲရှိ သစ်ပင်ကြီးအောက်မှာ
နေရာဖူးငုံသည် မင်းဆွေ၏ရင်ခွင်ထဲကို တိုးပြီးတော့ ဝင်လိုက်သည်။
ကောင်းကင်ထက်က လမင်းကြီးနှင့် ငွေကြယ်ကလေးများကတော့ နှုတ်
ဆက်သက်သေး။

* * *

အခန်း (၁၉)

ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီး၏နိဂုံး

ရက်တွေ အလီလီပြောင်း၍ တစ်လပြီးတစ်လ ဆင့်လာခဲ့
သည်။ မင်းဆွေသည် နေရာဖူးငုံကို နေ့စဉ်မပြတ် သတိရနေသည်။ သို့
သော် အလုပ်တာဝန်က ပီနေ၍ စိတ်ကသာရောက်သည် လူက
မရောက်နိုင်။ တစ်နေ့ အလုပ်ပြတ်သွားသောအချိန် မင်းဆွေဆီကို
ကြေးနန်းတစ်စောင်က ရောက်လာလေသည်။

မင်းဆွေ

အရေးကြီးတယ်၊ အမြန်လာခဲ့ပါ။

စောအယ်လူး

ကြေးနန်းစာကို ဖတ်လိုက်ရတော့ မင်းဆွေ မျက်လုံးပြူးသွား

ခွဲရသည်။

“ဟာ . . . သည်ကောင် အကျိုးအကြောင်းထည့်မရေးဘူး။ ဘာများဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ နော်များ တစ်ခုခုဖြစ်သလား”

စဉ်းစားမိလိုက်စဉ်မှာပင် မင်းဆွေ၏ရင်ထဲမှာ ပူလောင်သွားခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ခွင့် ၁၀ ရက်ယူကာ ရန်ကုန်မှ အမြန်ဆုံးထွက်လာခဲ့လေသည်။ ရထားပေါ်မှာလည်း နော်ဖူးငုံ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းလာမိသည်။

ရထားသည် မနက်လင်းအားကြီးအချိန်မှာ ဘူတာသို့ ရောက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် စောအယ်လူးသည် မင်းဆွေကို ဆိုင်ကယ်နှင့် လာရောက်ကြိုဆိုနေလေသည်။

“ဟာ . . . အယ်လူး ပြောစမ်းပါဦး။ ဘယ် . . . ဘယ်သူ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ။ နော် . . . နော်ဖူးငုံများ တစ်ခုခုဖြစ်သလား”

ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ မေးလိုက်မိသည်။

“နော်ဖူးငုံ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ။ ဟိုရောက်တော့ မင်း သီရမယ် နှစ်ယောက်အတူ ဆိုင်ကယ်စီးပြီး ဘူတာမှ ထွက်လာခဲ့ကြ

သည်။ တစ်နာရီသာသာလောက်ပဲ ကြာလိုက်သည်။ ပိုးတိုင်ရွာကလေး ဆီကို ရောက်လာခဲ့သည်။ ရွာထဲကို မဝင်။ ရွာပြင်မှနေ၍ ယာခင်းဆီတို့ မောင်းလာခဲ့သည်။ နော်ဖူးငုံသည် ခြံအပြင်ကို ထွက်ပြီးတော့ စောင့်နေသည်။ မင်းဆွေသည် သူမကို လှမ်းပြီးတော့ မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ရင်

ထဲက အပူလုံးကြီး ကျသွားခဲ့ရလေသည်။

“အစ်ကို”

“ညီမ”

ဆိုင်ကယ်ရပ်လိုက်သည်နှင့် နော်ဖူးငုံသည် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ မင်းဆွေ၏အနားကို ချက်ချင်းပင် ရောက်လာသည်။

“ကိုယ့်ကို အရေးတကြီးနဲ့မှာတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီမ”

“ဟင် . . . အစ်ကိုအယ်လူးက လမ်းမှာ ဘာမှမပြောခဲ့ဘူးလား။ ကံပါလေ နောက်တော့ သိရမှာပေါ့။ ခု ပင်ပန်းလာတယ် မဟုတ်လား။ ခဏတော့ နားလိုက်ပါဦး”

နော်ဖူးငုံသည် မျက်နှာမကောင်းပေ။ ထို့အတူ စောအယ်လူးသည်လည်း မျက်နှာမကောင်း။ စဉ်းစား၍မရနိုင်အောင်ပင်။ မင်းဆွေ၏ ခေါင်းထဲမှာ အတွေးတစ်ခုက ဖျတ်ခနဲဆို ရောက်လာခဲ့လေသည်။

“ဟင် . . . ဒါ . . . ဒါဆို”

“အစ်ကို မကြာခင်မှာ သိရမှာပါ”

တစ်ခဏအကြာတွင် . . .

မောင်နှမနှစ်ယောက်သည် မင်းဆွေကို အပြင်သို့ ခေါ်သွားခဲ့ကြသည်။ မင်းဆွေ၏ရင်ထဲမှာတော့ တထိတ်ထိတ်နှင့်ပင်။ ယာခင်းစိုက်ခင်းများကို ဖြတ်ကျော်သွားကြပြီး တစ်ခဏအကြာတွင် ရွာပြင် တစ်နေရာကို ရောက်သွားခဲ့ကြလေသည်။ အဝေးကနေ လှမ်းပြီး မြင်လိုက်

ကြရသည်ကား သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် လူ
တော်တော်များများကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ကလေးသူငယ်များကိုလည်း တွေ့လိုက်ကြရသည်။ စုရုံး စုနွဲ့
နှင့် ရှိနေကြသည်။ ယင်းနေရာကို ရောက်သွားကြသောအခါ စောအယ်
လူးက လူများကို ဖယ်ရှားပြီး လိုက်ဝင်သွားသည်။ ထိုအခါ အမှတ်မထင်
တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် . . .

“ဟင်”

မင်းဆွေ၏ခြေလှမ်းများသည် တုံ့ခနဲရပ်သွားခဲ့ရလေသည်။
အကြောင်းမှာ သူတွေ့လိုက်ရသူကား ပေါ်လာ။ သစ်ပင်ကြီးမှာ ပေါ်လာတို့
ကြီးနှင့်ချည်နှောင်ထားသည်။ လက်၊ ခြေတွေကိုတော့ သည်အတိုင်း
လွတ်လပ်ခွင့်ပေးထားပြီး ကိုယ်လုံးကိုတော့ ပင်စည်မှာ ကျောနှင့်တင်
ကာ ကြိုးနှင့်ရစ်ပတ်ပြီးတော့ ချည်နှောင်ထားသည်။ ပေါ်လာသည်
ပါးစပ်က အမြှုပ်တစ်စီနှင့် ရှိနေသည်။ မျက်လုံးကြီးတွေ အပြူးသားနှင့်
ဟိုသည်လိုက်ပြီးတော့ ကြည့်နေသည်။

မင်းဆွေသည် ပေါ်လာဖြစ်အင်ကြောင့် ဒူးအစုံပင် ညွတ်စွေထူ
သွားမတတ်ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။ ကလေးအချို့က ပေါ်လာကို ခဲနှင့်
ပေါက်ကြသည်။ ပေါ်လာကိုယ်ကို တဘုတ်ဘုတ်နှင့် ထိမှန်ကြသည်။
သို့သော် ပေါ်လာသည် ကလေးများကို မည်သို့မှ မတုံ့ပြန်နိုင်တော့ပါ။

“ဟဲ့ . . . ကလေးတွေ နင်တို့ ရိုင်းစိုင်းလှချည်လား။ သည်တို့

မလုပ်ရဘူး။ သွားကြစမ်း ဝေးဝေးကို”

လူကြီးများက ကလေးများကို ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်းလုပ်ကြ
သည်။ အဝေးကိုမောင်းထုတ်ပစ်ကြသည်။ ရွာသားများသည် ဧည့်သည်
ဖြစ်သူ မင်းဆွေကို သတိထားပြီးကြည့်နေကြသည်။ မင်းဆွေသည် ရင်
ထဲ တလှုပ်လှုပ်နှင့်ဖြစ်လာကာ ပေါ်လာ၏အနားကို တိုးကပ်သွားခဲ့သည်။

“အစ်ကို သတိထား”

နော်ဖူးငုံက မင်းဆွေ၏လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။
ပေါ်လာနှင့် ငါးပေလောက်သာ ဝေးသောနေရာကို ရောက်လာသည်။

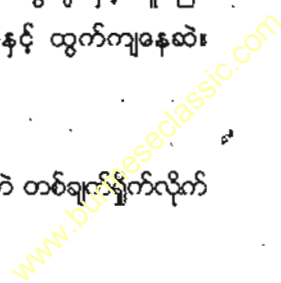
“ကိုပေါ်လာ ကိုပေါ်လာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ။

တူန့်တော် မကြည့်ရက်ပါလားဗျာ”

မင်းဆွေသည် ပေါ်လာ၏အခြေအနေကို မမြင်ရက်တော့ပေ။
အသံကလည်း တုန်ယင်လျက်ရှိသည်။ ပေါ်လာသည် မင်းဆွေကို မျက်
လုံးပြူးကြီးနှင့် စိုက်ပြီးတော့ ကြည့်နေသည်။ သူ မင်းဆွေကို မှတ်မိပုံ
မရတော့။ ကိုယ်ပေါ်မှာ ဂျင်းရုပ်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။
မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးလည်း မှတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးခြိုင်းမွေးများနှင့် ထူပြော
လျက်ရှိသည်။ ပါးစပ်ထဲမှလည်း အမြှုပ်တစ်စီနှင့် ထွက်ကျနေဆဲ။
ထို့နောက် တဖိုးဖိုးနှင့် မှတ်ထုတ်နေသည်။

“လာပါ အစ်ကိုရယ်။ ပြန်ကြပါစို့”

နော်ဖူးငုံသည် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ တစ်ချက်ရှိုက်လိုက်

သည်။ မင်းဆွေကိုလည်း နေရာမှ ဆွဲခေါ်သွားခဲ့လေသည်။ စောအယ်လူးကတော့ ပေါ်လာကို လုံးဝမကြည့်တော့ပါ။ တစ်နေရာတွင် ကျောပေးနေကာ မျက်ရည်များဝဲနေသည်။ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် ခံစားနေရသည်။ မင်းဆွေနှင့် နော်ဖူးငိုတို့က စောအယ်လူး၏အနားကို ရောက်လာခဲ့ကြလေသည်။

“ငါလည်း သူ့ကို ဘယ်လိုမှ မကယ်နိုင်တော့ဘူး မင်းဆွေရာ။ သူ ဖြစ်တာကိုသိတဲ့အချိန်မှာ လွန်နေပြီကွ”

စောအယ်လူးက ငိုသံပါကြီးနှင့် ပြောသည်။ ထို့နောက် ပေါ်လာကိုထားကာ နောက်ဆံတတင်းတင်းနှင့် ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။ တံဆီကို ပြန်ရောက်လာသောအခါ . . .

“ပေါ်လာ ဘယ်လိုဖြစ်သလဲဆိုတာ ငါ့ကို ပြောပြစမ်းပါဦးအယ်လူးရာ”

“အေးပါကွာ။ ငါ ပြောပြပါ့မယ်။ မင်းသိကိုသိရမှာပါ။ သည်လိုကွ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်ကပေါ့။ ငါ့နဲ့ပေါ်လာ နန်းတစ်လိမ်တောကြီးထဲကို အမှတ်မထင် ရောက်သွားခဲ့ကြတယ်။ အဲသလို သွားရတဲ့ အကြောင်းကတော့”

စောအယ်လူးသည် တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့်အဖြစ်အပျက်ကို အောက်ပါအတိုင်း ပြန်ပြီးတော့ ပြောပြလေသည်။

တစ်ရက်တွင် . . .

စောအယ်လူးနှင့် ပေါ်လာတို့သည် နန်းတစ်လိမ်တောကြီးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ အကြောင်းမှာ ပေါ်လာ၏အမျိုးအချို့က ရပ်ဝေးမှ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့က တောကြောင်သားစားချင်သည် ဆို၍ ကြောင်ရိုင်းကိုပစ်ရန် နန်းတစ်လိမ်တောကြီးထဲကို ရောက်လာခဲ့ကြခြင်းပင်။ ဤတောကြီးသည် တောကြောင်ရိုင်းများပေါများကြသည် မဟုတ်ပါလား။

တောကြောင်ရိုင်းများသည် တောအစပ်လောက်မှာ တစ်ကောင်စ နှစ်ကောင်စလောက်ကိုသာ တွေ့ရတတ်သည်။ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ချေ၊ ဒရယ် စသည့် သားကောင်များကို တွေ့ရသော်လည်း မပစ်ခတ်။ လိုချင်သည်က တောကြောင်၊ အမိကက တောကြောင်ပင်။

တစ်နေရာကိုအရောက်တွင် . . .

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ခြေလှမ်းတွေ တန့်သွားခဲ့ကြရသည်။ အပင်ကြီးတစ်ပင်ထက်မှာ လမ်းသလားနေသော တောကြောင်ကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပင်။ ပေါ်လာရော စောအယ်လူးပါ ခူးလေးကို အံသင့်ပြင်လိုက်ကြသည်။ တောကြောင်ကြီးကား သူ့အပေါ်မှာ ကျရောက်လာမည့် အန္တရာယ်ကို မမြင်။ အာရုံက တစ်နေရာကို

ရောက်နေသည်။

“ထောင်း”

ပေါ်လာက သေချာစွာချိန်ရွယ်ပြီးတော့ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

မြားစူးက ကိုယ်မှာထုတ်ချင်းခတ် ဖောက်ဝင်သွားသည်။ တောကြောင်

ရိုင်းကြီးသည် သစ်ပင်ထက်မှ ပြုတ်ကျလာခဲ့လေသည်။

“ဝိုး”

“ဘုန်း”

“သည်တစ်ကောင်နဲ့တော့ မရသေးဘူးကွ။ သုံးလေးကောင်

လောက်မှ ဖြစ်မှာ”

“ဟာ . . . နှစ်ကောင်လောက်ဆို ရပါပြီကွာ”

“မဟုတ်ဘူးကွ။ သူတို့က ကျပ်တင်ပြီးတော့ ယူသွားချင်ကြတာ”

ကြောင်သေကြီးကို သစ်ကိုင်းတစ်ခုမှာ ချိတ်ဆွဲထားခဲ့ကြ

သည်။ နောက်ထပ် ကြောင်ရိုင်း အရှာထွက်ခဲ့ကြပြန်သည်။ သည်လိုနှင့်

သူတို့မရောက်ဖူးသောနေရာကို ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ တောက အပင်

ကြီးတွေများသည်။ ဝါးရုံပင်တွေကလည်း နေရာအနှံ့ပေါက်နေကြသည်။

ပေါ်လာသည် နာခေါင်းကို တရှုပ်ရှုပ်နှင့်လုပ်လိုက်သည်။

“ဟာ . . . သည်နေရာမှာ အများကြီးပဲကွ”

တောကြောင်ရိုင်းများရှိကြသည်ဟု ဆိုလိုသည်။ သို့သော်

ပခု အချိန်အထိ နောက်ထပ်မတွေ့ရသေး။

“ဟုတ်ရဲ့လားကွာ ပေါ်လာရာ”

“ဟုတ်တယ်။ လာကြလိမ့်မယ်”

စောအယ်လူးက မထင်။ သို့သော် တစ်ခဏအကြာတွင် . . .

“ဖတ် . . . ဖတ် . . . ဖတ်”

သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ထက်မှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံများ။

မော့ကြည့်လိုက်ကြရာ ကြောင်ရိုင်းကြီးနှစ်ကောင်သည် အပင်ကြီးတစ်

ပင်ထက်မှာပင် သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းစီမှာ ရှိနေကြသည်။

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား”

သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏အကွယ်မှနေ၍ ဒူးလေးကို ပြင်လိုက်ကြ

သည်။ တစ်ကောင်စီကို သေချာစွာချိန်ရွယ်ပြီး . . .

“ထောင်း . . . ထောင်း”

“ဒုတ် . . . ဒုတ်”

လက်ကလည်း ဖြောင့်လှသည်။ စောစောကလိုပင် ပစ်မလွဲ။

အောက်ကို တဘုန်းဘုန်းနှင့် ပစ်ကျလာခဲ့ကြလေသည်။

“နောက်ထပ် သုံးကောင်လောက် ရရင်တော်ပြီ။ ငါ မပြော

ဖူးလား သည်အနားတစ်ဝိုက်မှာရှိနေကြတာ။ နောက်ထပ် တွေ့စဉ်မှာ”

ပေါ်လာက လောဘကြီးနေလေပြီ။ ထိုအနားတစ်ဝိုက်တွင်

ထတ်ချာလှည့်ကာ ရှာဖွေနေရင်း . . .

“ဖရာ . . . ဖရာ . . . ရှာ . . . ရှာ”

အဝေးဆီက သစ်ပင်ကြီးများကို တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် ကူးလာ
သံများကို ကြားလိုက်ကြရသည်။ ပေါ်လာသည် ဖျတ်ခနဲဆို ဖြစ်သွားပြီး
“သည် . . . သည်အသံဟာ”

စောအယ်လူးလည်း သံသယဝင်သွားခဲ့သည်။ ရင်ထဲ ထိတ်
ခနဲဆို ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။ နှစ်ယောက်လုံး ဂူးလေးမှာ မြားစူးများ
ကို တင်လိုက်ကြသည်။ သစ်ပင်ကြီးများမှ အကိုင်အခက်များသည်
သိမ်သိမ်တုန်ကာ လှုပ်ရှား ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ အကောင်ကိုတော့မမြင်
ရသေး။ သို့သော် ဘာကောင်လဲဆိုသည်ကိုတော့ သိနေကြလေသည်။

ထိုစဉ် . . .

တောသည် ရုတ်တရက် အလင်းရောင်အားနည်းသွားသည်။
နေရောင်ကို တိမ်ကွယ်သွားသည်ထင့်။ ထို့ကြောင့် အမှောင်ရိပ်က ထိုး
ပြီးတော့ ကျလာခဲ့လေသည်။ ယင်းအရိပ်မှာပင်လျှင် သူတို့၏ရှေ့တည့်
တည့်ရှိ အပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်သို့ သတ္တဝါတစ်ကောင်က ဖျတ်ခနဲဆို
ရောက်လာခဲ့လေသည်။ တွေးထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် ကြောင်ဖြူရိုင်း
ကြီးပင်တည်း။ အမြင့်မှနေ၍ သူတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်လုံးတည်းသော
မျက်လုံးကြီးဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

အမှောင်ရိပ်က သန်းနေ၍ မျက်လုံးသည် အပြာရောင်သန်း
ကာ စူးလက်တောက်ပြောင်နေလေသည်။

“စွီး”

ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်သည်
နှင့် စွီးခနဲဆို အော်လိုက်သည်။ ပါးစပ်ကြီးကို အခွမ်းကုန်ဖြကာ ခြိမ်း
ခြောက်လိုက်လေသည်။ ခါးကြီးကိုလည်း ကုန်းထားလိုက်သည်မှာ
အမွှေးများထောင်ထလာသည်အထိပင်။

“လာလေကွာ . . . လာစမ်းပါ။ သည်ကနေကတော့ မင်း
အတွက် ပွဲသိမ်းပဲကွ။ မင်းပါတစ်ကောင်အပါအဝင် ဖြစ်သွားရမယ်”

ပေါ်လာက အောက်မှနေ၍ ကြိမ်းမောင်းလိုက်လေသည်။
ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးသည် တစွီးစွီးနှင့် အော်မြည်နေကာ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်ပြီး
သစ်ကိုင်းတုတ်တုတ်ကြီးပေါ်မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်
လျက် ရှိသည်။ အောက်မှ နှစ်ယောက်ကလည်း အခြေအနေကို စောင့်
ပြီးတော့ ကြည့်နေကြသည်။

“သည်ကောင်ကြီး ဉာဏ်များနေပြီ အယ်လူး”

“သတိထား ပေါ်လာ။ အလစ်မှာ ငါတို့ကို တွယ်လိမ့်မယ်”

ပြောရင်းမှာပင် . . .

“ညောင်း . . . ဝေါင်း . . . ဝေါင်း”

ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးမှာ သစ်ပင်ကြီးထက်မှ အောက်ကို
အလွတ်ရန်ချလာလေတော့သည်။ ဤသို့လုပ်လာလိမ့်မည်ဟု မထင်
မှတ်ကြ။

“ဟာ”

“ပစ် . . . ပစ်”

“ထောင်း”

“ထောင်း”

မြားနှစ်စင်းစလုံး ရော်ထွက်သွားသည်။ ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးသည် ပေါ်လာအပေါ်ကို တိုက်ရိုက်ကျလာခဲ့သည်။ ပေါ်လာက ခုန်ရှောင်လိုက်သည်။ သို့သော် ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီး၏လက်သည်းများက ပေါ်လာ၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ကုတ်ခြစ်မိသွားသည်။

“အား”

စောအယ်လူးသည် သတိကြီးစွာထားသူပီပီ ကျောထက်ရှိ ဓားအိမ်ထဲမှာ ဓားရှည်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကာ ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးကို ခုတ်ချလိုက်သည်။

“ဂုစ် . . . ရွပ်”

ဒက်ပိုးကို မိမိရေပင် ခုတ်မိသွားလေသည်။ သို့သော် ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးမှာ ဒက်ရာအကြီးအကျယ်ရသွားသည့်တိုင် . . .

“ညောင်း . . . ဝေါင်း”

နက်ကျောသောအသံကြီးဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ဆီကို ဂမူးရှူးထိုးနှင့် ပြေးဝင်လာသည်။ ပေါ်လာသည် ဒူးလေးကို ပစ်ချလိုက်ကာ အနားမှာတွေ့သော ဝါးရွှန်ကြီးတစ်ခုကို လျင်မြန်စွာ ပင်ကောက်ယူလိုက်လေသည်။ ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးက ရိပ်ခနဲဆို ပြေး

ဝင်အလာ ပေါ်လာသည် ဝါးရွှန်ဖြင့် ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

“ဂုစ်”

“ညောင်း”

ဝါးရွှန်သည် ကြောက်စရာကောင်းအောင် ခုန်ဝင်လာသော ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးကို တည့်မတ်စွာ ထိမှန်သွားသည်။ ဝါးရွှန်၏ပစ်အားနှင့်အတူ ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီး လွင့်ပါသွားသည်။

“ဒုတ်”

သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ပင်စည်မှာ တန်းလန်းကြီး စိုက်ဝင်နေလေသည်။

“ညောင်း . . . ဝေါင်း . . . ဝေါင်း”

ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးသည် ပါးစပ်ကြီးကို ဖြကာ နတ်ကျောသော အသံကြီးဖြင့် အော်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ငြိမ်ကျသွားခဲ့လေသည်။ ပေါ်လာသည် ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီး ငြိမ်သက်သွားသည်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးကား တကယ်ပင် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ကြောင်ရိုင်းတစ်ကောင်နှင့် တိုက်ခိုက်ရသည်မှာ ကျားရိုင်းတစ်ကောင်နှင့် တိုက်ခိုက်ရသည်ထက် ပိုပြီးတော့ ပင်ပန်းရသည်။

“မင်းအကောင်ကြီး တကယ်သေသွားပါပြီကွာ။ နောက်ကို

မင်း မြင်ချင်လို့တောင် မမြင်ရတော့ပါဘူး ပေါ်လာ”

ပေါ်လာ လက်မောင်းကို ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီး ကုတ်သွားသော
ဒဏ်ရာက စပ်ဖျင်းဖျင်း။ သွေးများက ယိုစိမ့်ကာ ထွက်လျက်ရှိသည်။

x x x

အခန်း (၂၀)

လရောင်အောက်ကခေါ်သံလား

စောအယ်လူးသည် မိမိတို့ ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးကို သုတ်သင်ခဲ့
ကြသည့်အကြောင်း မင်းဆွေကို ပြောပြလိုက်သည်။

“အဲသည်နောက် ပေါ်လာဟာ ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးကုတ်တဲ့
ဒဏ်ရာကို အမှတ်မဲ့ အမှတ်မဲ့နေခဲ့တယ်။ တစ်လအကြာမှာ ခုလိုဖြစ်သွား
တာပါပဲကွာ”

မင်းဆွေသည် ခေါင်းကို ခါယမ်းပစ်လိုက်ပြီး . . .

“ဒဏ်ရာက ပိုးဝင်သွားတာကွာ၊ ကြောင်ဖြူရိုင်းကြီးမှာ ငွေးရူးပိုး
ရှိတယ်။ သည်သတ္တဝါကြီးကို လင်းနီက ကိုက်ဖူးလိမ့်မယ်။ လူ့ကို ကုတ်
လိုက်တော့ ကိုပေါ်လာအတွက် ခုလိုဖြစ်သွားခဲ့ရတာပေါ့ကွာ။ ဖြစ်မှ ဖြစ်
ရလေ အယ်လူးရာ”

“ငါတို့လည်း သည်လိုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်ထင်ပါ့မလဲ
မင်းဆွေရာ”

“ညီမလည်း ပေါ်လာအတိုက် ဘယ်လိုမှ ဖြေမဆည်နိုင်ပါဘူး အစ်ကို။ သူ ကံမကောင်းနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သိပါတယ် ဟင့် . . .ဟင့်”

သုံးယောက်စလုံး ပေါ်လာအတွက် ယူကျုံးမရဖြစ်နေကြလေသည်။ အိမ်မှာ ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်ကြ။ ပေါ်လာဆီကို နောက်တစ်ခေါက် ပြန်သွားကြသည်။ ပေါ်လာကို မြင်လိုက်ကြရစဉ်မှာ ပိုပြီးတော့ ခံစားသွားခဲ့ကြရသည်။ ပေါ်လာမှာ လူစိတ်ပျောက်ခဲ့လေပြီ။ ညစနမရောက်မီမှာပင် ပေါ်လာတစ်ယောက် သူတို့အားလုံးကို ကျောခိုင်းကာ လူလောကကြီးထဲမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့လေတော့သည်။

ပေါ်လာသည် သူချစ်သော မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းများအားလုံးကို ထာဝရပစ်ပယ်သွားခဲ့လေပြီ။

“သွားပေတော့ ကိုပေါ်လာရေ။ ဘဝဆက်တိုင်းမှာ သည်လို အဖြစ်ဆိုးမျိုးနဲ့ မကြုံတွေ့ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်ဗျာ”

မင်းဆွေသည် ပေါ်လာကို ချက်ချင်းသင်္ဂြိုဟ်ရာတွင် သုသာန်သို့ လိုက်ပါသွားသည်။ မြေကျင်းထဲသို့ အခေါင်းကိုချ၍ မြေဖို့နေစဉ်မှာ စိတ်ထဲမှ ကြေကွဲစွာပင် ပြောမိလိုက်သည်။

ခုတစ်ခေါက်အလည်လာခဲ့စဉ်မှာ ပေါ်လာကို သည်လိုအခြေအနေမျိုးနှင့် တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု စိတ်မကူးမိခဲ့ပါ။ ခုတော့ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးခံရပြီဖြစ်သည်။

* * *

ညတစ်ည . . .

ကောင်းကင်ထက်မှာ လမင်းကြီးသည် ထိန်ထိန်သာလျက် ရှိနေသည်။ မင်းဆွေ၊ စောအယ်လူးနှင့် နော်ဇွန်တို့သည် တံကြီးပေါ်မှာ ထိုင်နေကြကာငြိမ်သက်နေကြသည်။ အတွေးကိုယ်စီနှင့်မို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောနိုင်ကြ။

သည်ညမှာမှ အအေးဓာတ်က ပိုလာသည်။ နှင်းမှုန်ပါးပါးလေး ကျဆင်းလျက်ရှိသည်။ လရောင်အကျမှာ နှင်းမှုန်ကမ္ဘာလားကို အလင်းရောင်က ရိုက်ခတ်လျက်ရှိနေသည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် မင်းဆွေ ရောက်လာလျှင် ပေါ်လာလည်း ညဘက်မှာရောက်လာစမြဲ။ သူ ပစ်ခတ်လာသည့်အသားကင်ကို ငှက်ပျောဖက်နှင့်ထုတ်ကာ ယူလာစမြဲ။

“ကိုမင်းဆွေ ကျွန်တော့်ကိုခင်ရင် နည်းနည်းတော့ ပုပ်ပါဗျာ။ ကျွန်တော့်ကိုအရေးအရာလုပ်ပြီး မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းလို သဘော

www.burmeseclassic.com

ထား ခင်မင်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဝမ်းသာပါတယ်”

ပေါ်လာ၏ထူးခြားသောမျက်နှာနှင့် အမူအရာကို ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲဆို မြင်ယောင်လာမိသည်။ သူ့အသံကိုလည်း ကြားယောင်နေမိ လေသည်။ ပေါ်လာသည် သူတို့ကို ဝေဒနာပေးခဲ့လေပြီ။ စောအယ်လူး ကတော့ ပေါ်လာ မြေကျသောနေ့မှာပဲ အမူးသောက်ပစ်ကာ . . .

“ပေါ်လာရေ ငါ မင်းကို မေ့ပစ်ချင်တယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ငါ မင်း ကို မေ့လို့မရဘူး”

ဟု မူးမူးရှူးရှူးနှင့်ပြောရင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေစေ့ကသည်။

“အစ်ကို ပေါ်လာကလေ ညီမတို့ရဲ့ တိုးချဲ့ခိုက်ခင်းထဲမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်နေတာ။ သူက ပြောတယ်။ သည်နေ့မှာ အစ်ကိုရောက် လာရင် ပိုပြီးတော့ အံ့အားသင့်သွားမှာတဲ့။ သူ့အလုပ်အကိုင် အတည် တကျဖြစ်နေတာကို တွေ့ရလို့တဲ့လေး ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုရယ် . . .”

နော်ဖူးငုံသည် ပြောအားမရှိတော့ဘဲ အသံကလေးက တိမ် ပြီးတော့ ဝင်သွားခဲ့လေသည်။

“ပေါ်လာအကြောင်းတွေ့မိရင်း ကိုယ်လည်း မခံစားနိုင်တော့ ဘူးကွာ။ ကိုယ့်တစ်သက်မှာ ညီမနဲ့အယ်လူးတို့ပြီးရင် ခင်မင်ရတဲ့သူဆို လို့ ပေါ်လာ တစ်ယောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ခုတော့ . . .”

မင်းဆွေလည်း ပေါ်လာနှင့်ပတ်သက်ပြီး နောက်ထပ် မဖြော နိုင်တော့ပါ။ အတွေးကိုယ်စီနှင့် ငြိမ်နေဆဲရှိနေစဉ်မှာပင် ထိုစဉ် . . .

“ညောင်း . . . ဝေါင်း . . . ဝေါင်း”

အဝေးတစ်နေရာမှ မမျှော်လင့်မိသော အသံကြီးတစ်သံက ဆွဲဆွဲဝင်ဝင်ဖြင့် ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ ကြောင်ကြီးတစ်ကောင်၏ အသံပင်ဖြစ်သည်။

“ညောင်း . . . ဝေါင်း . . . ဝေါင်း”

နစ်ဦးစလုံး ငြိမ်သက်ကာ နားထောင်နေကြဆဲမှာပင် အသံက ဆက်ကာ ဆက်ကာမင် ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

“အစ်ကို”

နော်ဖူးငုံသည် မင်းဆွေ၏လက်မောင်းကို တင်းကြပ်စွာပင် ဆုပ်ကိုင်ထားမိလိုက်သည်။ အသက်ကိုလည်း ခပ်ပြင်းပြင်းပင် ရှူနေမိ သည်။ သူမ၏ရင်အမြှာသည် တက်လိုက် ကူးလိုက်နှင့် မြန်ဆန်နေသည်။

“ညောင် . . . ဝေါင် . . . ဝေါင်”

ကြောင်အော်သံကြီးက ဆက်ကာ ဆက်ကာ ပေါ်ထွက်လာဆဲ မှာပင် ထူးခြားမှုတစ်ခုကို မြင်တွေ့လိုက်ကြရသည်ကား . . .

ကြောင် အတော်များများသည် မည်သည့်နေရာမှ ထွက်ပေါ် လာမှန်းမသိ။ လရောင်ဖွေးဖွေး၊ နင်းဖွေးဖွေးအောက်တွင် ကွင်းပြင်တစ် ဖက်ကို ပြေးထွက်သွားကြသည့်မြင်ကွင်းပင် ဖြစ်ပါသတည်း။

